

Cướp Vợ

Contents

Cướp Vợ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: William, Anh Đang Chạy Trốn?	3
3. Chương 3: Campuchia	8
4. Chương 4: Nga, Cô Cung Đang Chạy Trốn?	13
5. Chương 5: Việt Nam	19
6. Chương 6: Mùa Đông Không Lạnh	20
7. Chương 7: Lời Tỏ Tình Với Người Say	34
8. Chương 8: Lúc Mới Yêu	48
9. Chương 9: Yêu Lắm Người!	53
10. Chương 10: Cướp Dâu	57
11. Chương 11: Tạm Biệt William!	69
12. Chương 12: Người Đẹp Nói Dối	80
13. Chương 13: Con Dâu Hoàn Hảo	87
14. Chương 14: Tình Cũ Không Rủ Cùng Tôi	95
15. Chương 15: Thế Giới Tâm Linh	101

Cướp Vợ

Giới thiệu

1/ Trần Phương Nga-Xinh đẹp, hòa nhã, giàu lòng nhân hậu. -Có năng khiếu chơi đàn Vĩ Cầm. -Rất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuop-vo>

1. Chương 1

Trên ngọn đồi cao, heo hút nhất thành phố Đà Lạt....

Biển lửa đỏ thét gào bao phủ toàn bộ ngôi biệt thự bị bỏ hoang mấy chục năm nay. Những làn khói bụi mịt mù đen ngòm che khuất cả một vùng trời ảm đạm. Xung quanh ngôi biệt thự là những bãi đất hoang rộng thênh thang, không một bóng người. Những cây thông lâu năm sần sùi trơ xác, đáng vẻ ủ dột, giương mắt nhìn thảm cảnh đang xảy ra trước mắt.

Dù bị ẩn chìm trong làn khói bụi dày đặc và lửa đỏ nghi ngút. Người ngoài nhìn vào, vẫn dễ dàng nhận ra, đây là một trong những kiến trúc kinh điển thời Pháp thuộc. Dòng thời gian đã khiến nó trở nên hoang tàn và bệ rạc, rêu phong bao phủ từng mảng dày đặc trên tường. Giờ đây, ngọn lửa hung hãn kia như muốn đưa nó trở về với cát bụi một lần nữa. Kết thúc trong đau đớn, sau hơn một thập kỷ bị người đời lãng quên. Cái chết đôi khi lại là một sự giải thoát nhẹ nhàng nhất, đoạn tuyệt hết những đau thương trên cõi đời này...

Bên trong ngôi biệt thự hoang...

Khói tro bụi bao phủ toàn bộ ngôi nhà hai tầng. Những đồ đạc cũ kĩ còn sót lại bên trong, đều đang cháy nghi ngút và đang dần lan rộng...

Trên tầng 2, ngoài những âm thanh hùng hục của lửa và tiếng gỗ cây cháy đen rơi rớt khắp mọi nơi, là tiếng kêu gào thảm thiết của một người phụ nữ, xen lẫn tiếng nói thất thanh của một giọng nam ôn tồn, hòa cùng giọng nói yếu ớt như van nài khẩn thiết. Tất cả trở nên hỗn loạn hơn, bởi hai thứ ngôn ngữ Việt- Anh lẫn lộn.

“Hãy mang cô ấy đi. Nhanh lên! Làm ơn đi...”. Chàng trai với khuôn mặt tuyệt vọng, đang thều thào van xin, cổ nén cơn đau bỏng rát toàn thân khi bị một tủ gỗ lớn đang cháy nghi ngút đè lên người...

Lửa cháy khắp mọi nơi, khói bụi khiến căn phòng vốn u ám càng thêm tối tăm...

“Không, em không thể bỏ anh ở lại, nếu chết thì chúng ta cùng chết...”. Hơi thở dồn dập trong lời nói, cô gái vừa nắm chặt lấy bàn tay nóng ẩm của người con trai đang bị nạn kia, vừa cầm chiếc áo khoác dập dập lửa.

“Chúng ta sẽ sống, cậu im đi...”.

Một chàng trai cao lớn khác đang cố gắng dùng hết sức mình để nhấc tủ gỗ ra khỏi người nạn nhân. Nhưng sức nặng và hơi nóng khiến công việc giải thoát cho người bị nạn gặp nhiều khó khăn.

Lửa vẫn cháy ngùn ngụt bao vây họ. Khói bụi bao phủ khắp mọi nơi, những mảnh vỡ bị cháy rơi lả chả trên nền nhà, chỉ trực nuốt chửng những nhân sinh bất cứ lúc nào. Tiếng đồ vật đổ vỡ, tiếng ho sặc sụa vì khói nghe thật thê lương.

“Anh xin em, hãy đi ra khỏi đây, một người chết còn hơn ba người phải chết...” Tiếng cầu xin nhỏ dần dần thiếu não.

Nạn nhân cố gắng lấy hết sức lực còn lại để van nài. Nhưng dường như hai người kia đều không nghe thấy. Nạn nhân gần như gục hẳn đầu trên nền nhà bẩn thỉu và sần sùi, mồ hôi rơi vãi trên vầng trán cao thông minh, chảy thành một vệt dài lên đôi mắt đang dần khép lại...

“Anh sẽ không sao, anh sẽ sống mà, xin anh đừng nhắm mắt lại, xin hãy nhìn em đây...” Cô gái khuôn mặt nhem nhuốt đầm đìa nước mắt, những lọn tóc bết chặt lên trán vì mồ hôi. Cô nắm chặt tay, vỗ vỗ nhẹ vào mặt nạn nhân.

“Em xin anh, hãy cứu lấy anh ấy...”. Cô xoay đầu về hướng chàng trai cao lớn, giọng thành khẩn và lo sợ tột cùng.

Chàng trai kia sau một hồi cố gắng đẩy chiếc tủ gỗ nặng trĩu không có kết quả, biết rằng mình không thể làm gì khác hơn....

Lửa đang ngày càng lan rộng, gỗ cháy rơi càng lúc càng nhiều hơn, trong phòng không còn một chút sinh khí...

Tiếng cầu khẩn van nài của nạn nhân lại vắng vắng bên tai, anh ta đành bất lực chấp nhận đưa cô gái ngoài...

Tiến nhanh đến phía trước, anh kéo tay cô gái đứng lên.

“Chúng ta phải ra khỏi đây, anh phải đưa em ra khỏi chỗ này. Mau lên! không còn nhiều thời gian nữa.”

Vừa gọi thúc giục, anh ta vừa choàng tay ôm lấy người cô gái, cố gắng vực người cô ta đứng lên. Trong khóe mắt đỏ ngầu của anh, không giấu được vẻ chua xót khi nhìn cảnh người con gái ấy vẫn cố nắm chặt tay nạn nhân không rời. Cô giãy giụa toan chạy ra khỏi vòng tay anh và kêu gào thảm thiết, nước mắt rơi thành dòng xuống nền nhà đầy tro bụi.

“Bỏ em ra, anh đi một mình đi. Em sẽ ở lại với anh ấy...”

“Em phải đi, hãy nghe anh...” Nạn nhân vừa van nài người phụ nữ, vừa giục chàng trai kia. “Đi đi...Làm ơn!..”

“Hãy mau ra ngoài, anh sẽ quay lại đưa cậu ấy ra. Anh hứa...!”

Nhưng cô dường như vẫn không nghe thấy, vẫn cố chạy vụt ra khỏi vòng tay người đang cô gắng cứu mình. Trong khi, anh phải cố gắng lắm mới kéo được cô ra đến cầu thang. Cô chạy đến bên nạn nhân, ngồi bệt xuống nền, mặc cho hai chiếc đầu gối trắng nõn nà đang rơm rớm máu. Cô ôm lấy đầu nạn nhân vào lòng mình như che chở. Bàn tay nhỏ nhắn đầy thương tích vẫn vuốt ve lấy gương mặt nạn nhân như muốn xoa dịu cơn đau bỏng rát. Nạn nhân đã gần như đuối sức, giơ cánh tay đen đúa vì bị cháy xém lên mái tóc đen như gỗ mun của người phụ nữ, giọng thều thào, hòa vào tiếng gào thét của biển lửa.

“Có lẽ em không muốn nghe điều này....nhưng anh muốn em biết rằng,....cả đời anh, chưa giây phút nào thôi không yêu em...”

Cô ôm chặt lấy đầu nạn nhân vào lòng mình, đôi vai gầy run rẩy theo từng tiếng nấc nghẹn ngào...

“Buông em ra, buông em ra...”

Mặc cho cô gái hét lên, kêu gào giãy giụa thảm thiết, chàng trai cao to vẫn xốc lấy người cô lên, nhấc bổng và ôm chặt cô trong vòng tay rắn rỏi của mình, rồi sau đó nhanh chân chạy ra khỏi phòng...

Anh ta hoảng hốt khi nhìn thấy chiếc cầu thang bằng gỗ đang dần bị thêu trụi. Mặc cho lửa đỏ dưới chân, anh vẫn nhanh chân chạy xuống, từng mảnh gỗ kêu rần rạt theo từng nhịp bước chân, tưởng chừng có thể sụp đổ xuống bất cứ lúc nào...

Những mảnh vỡ cháy rực như than hồng rơi rớt trên tấm lưng rộng rắn rỏi của anh, nhưng anh dường như không còn biết đau đớn, chỉ cố gắng che lấy cơ thể của người con gái đang nằm gọn trong vòng tay mình, người mà giờ chỉ còn biết bất lực nằm yên. Có lẽ, vì cô đã quá kiệt sức hoặc cũng có thể vì quá tuyệt vọng. Thế nhưng, cô ta vẫn không ngừng khóc lóc và kêu gào tên của nạn nhân trong vô vọng...

Tiếng kêu gào ai oán ấy dường như xuyên thủng cả trần nhà đỏ rực kia, động lòng trắc ẩn đến độ chạm tới cả trời xanh...

Trong giây phút đứng giữa ngưỡng cửa sinh tử, ngoài việc tìm cách thoát ra khỏi ngục hỏa này, tâm trí chàng trai đó vẫn bị chi phối bởi một luồng cảm xúc khác. Anh có thể cảm nhận cơn đau tê dại nơi con tim, khi nhìn thấy cảnh người phụ nữ mình, đang than khóc và kêu gào tên của một người đàn ông khác...

.

..

...

15 năm trước....

2. Chương 2: William, Anh Đang Chạy Trốn?

Cambridge, Mi

2:00 sáng tại quán bar Foxy ...

Dù sinh ra và lớn lên tại Mỹ, nhưng William Đinh Tells không giống như lớp trẻ thanh thiếu niên ở đây. Phần đông thích tiệc tùng triền miên trong các quán Bar, vũ trường ồn ào, náo nhiệt, vốn là những nơi giải trí rất bình thường và phổ biến ở xứ sở Cờ Hoa này . Will có cuộc sống hướng nội, thích sự yên tĩnh, bình yên và trầm lặng . Những nơi ồn ào bát nháo như Foxy không phải là nơi dành cho anh. Nếu có, thì cũng là những dịp đặc biệt anh đi cùng với những người bạn thân.

Thế nhưng, đêm nay thì lại khác, nơi ồn ào bát nháo này lại có thể giúp anh bớt cô đơn hiu quạnh phần nào. Những ly rượu cay nồng, nghẹn đắng trôi xuống cổ họng, thấm vào từng mạch máu nhỏ trong cơ thể, giúp cho thần trí anh tạm thời rời xa thực tại đau lòng.

Anh ngồi gục gập như muốn úp mặt xuống bàn, đôi tay vô thức quờ quạng tìm chai rượu Vodka rồi chao đảo rót vào ly.

Không còn rượu!

Anh cất giọng nghèn nghẹn đứt quãng có phần cáu kỉnh của người say ...

“Phục vụ đâu ...”

Will vốn là một thanh niên điềm đạm và lịch thiệp, nhưng thứ chất cồn ma mị kia đã khiến anh trở thành một người thô lỗ và cáu bẳn.

Một nữ phục vụ trong chiếc quần jean màu xanh bạc ngấn cun cợn, với những vết cắt chỉ chít trên thân quần, kết hợp cùng chiếc áo thun màu cam có thêu dòng chữ “Kick your ass ..” điệu đang tiến đến, nhìn Will bằng đôi mắt dừng dung, cất giọng lịch sự đúng chất của một nhân viên phục vụ.

“Anh cần gì ạ ?”

“Mang cho tôi 1 chai Vodka, mau lên ...”

Chỉ trực chờ cho chiếc bong bóng gum màu hồng nổ tung lên đôi môi hồng xinh xắn, cô khấn khoản xin lỗi và yêu cầu khách rời hộp đêm vì quán chuẩn bị đóng cửa .

Will bực mình cáu bẳn, mất một hồi lâu mới có thể loạng choạng đứng lên, bước đi xiêu vẹo tiến ra cửa.

Con gió nhẹ mang theo không khí lạnh buốt của mùa đông thổi ùa vào người Will, cố tình tạo thêm lực để xô ngã thân hình xiêu vẹo. Lúc này, dáng người cao lớn của anh trông giống như thân từng giữa bão tố .

Lạnh buốt!

“Oe ...Oe ...”

Bao nhiêu rượu uống đêm nay, giờ đã tuồng hết ra ngoài, tạo thành một mùi nồng nặc khó chịu . Bên cạnh sự đau tức ở bao tử và lồng ngực, cơ thể anh còn phát ra những tiếng họ sặc sụa kéo dài

Từ xa, ánh sáng chói lòa của đèn pha được phát ra từ chiếc Lamborghini chiếu thẳng vào khuôn mặt anh như cố tình khiêu khích, khiến cho tầm nhìn về phía trước bị hạn hẹp, anh gio tay lên che mắt lại, đồng thời hai mí mắt nặng trĩu cố nheo lên hết cỡ để xem nhân dạng kẻ lái xược kia là ai ?

Trong phút chốc, ánh đèn tắt phụt, hình dáng của một nam nhân cao lớn nhưng hơi gầy, với đôi mắt xanh biển phát ra thứ ánh sáng đầy ma mị, bước ra khỏi xe cùng một người con gái với mái tóc hung đỏ đuôi thẳng. Cả hai khoát vai nhau tiến đến bên Will. Một giọng nói mỉa mai cất lên, kèm theo nụ cười nửa miệng khinh khỉnh

“Ôi, Chúa tôi, ai đây ta ?”

Will dờ dẫm nhìn người đang đứng trước mặt mình, sau đó đưa mắt sang nhìn cô gái bên cạnh như muốn xác minh điều gì đó...

Ngay sau đó, Will bất ngờ xoay mình đâm cho tên lái xược đó một đòn trời giáng...

BỤP ...

Vì cú đâm quá bất ngờ nên gã thanh niên kia không có khả năng chống đỡ.

Đau điếng!

Đôi mắt xanh biển ma mị của hắn chuyển thành màu đỏ rực lườm về phía Will. Will tiến tới định đâm vào mặt hắn một lần nữa, nhưng hắn đã nhanh tay đỡ lấy là đẩy mạnh người anh ra, đồng thời sẵn tới đánh tới tấp vào mặt, vào người anh, kèm theo tiếng chửi đổng theo từng cú đánh. Giữa người say trời gà không chặt và một người tỉnh khỏe mạnh cao lớn. Hiển nhiên, Will bị một trận đòn như tử.

Thật đáng đời ột kẻ say rượu hồ đồ. Cô bạn gái tóc vàng của gã thanh niên kia đang đứng khoanh tay hút thuốc, đưa đôi mắt xanh lo nhu mắt mèo trong đêm, dừng dung nhìn tình nhân của mình đang dạy cho tên say kia một bài học để đời.

Âm thanh “thình thịch” sau những cú va chạm vào người, xen lẫn tiếng rên rỉ đau đớn nghe thật thê lương. Không biết có phải vì thương cảm hay vì sợ cảnh sát sẽ đến, nên ả tình nhân cuối cùng cũng chậm rãi bước đến, kéo tay người yêu rồi cất giọng lạnh lùng.

“Đủ rồi, đi thôi, em lạnh rồi ...”

Đến lúc này gã đó mới dừng lại, đưa tay quệt khuôn mặt đang lấm tẩm mồ hôi, hắn ta nghiêng răng chỉ vào người đang nằm thiêm thiếp trên nền bê tông lạnh lẽo sần sùi kia.

“Tao tha ày lần này, nhớ đấy, thằng ngu ...”

Ánh sáng chói lòa lại chiếu vào đôi mắt đang nhắm nghiền của Will một lần nữa, kèm theo là tiếng động cơ rầm rú được phát ra từ chiếc Lamborghini đỏ rực, đột ngột chạy vụt qua, cách người Will độ một soay tay, những hạt bụi li ti bay vô thức lên người Will khiến anh ho sặc sụa. Những giọt máu đỏ từ miệng và mũi nhiều thành từng giọt rơi rớt xuống đường...

Anh nằm đó bất động, dưới vòm trời tối đen ảm đạm, những hạt tuyết mảnh mai trắng buốt lạnh lẽo, phát pho roi tự do xuống người anh, chạm vào mặt đường, hòa vào những giọt máu đỏ rực rồi nhanh chóng...

Vỡ tan

—o—

Chiều chạng vạng.

Tuyết rơi dày đặc bên ngoài.

Will đang nằm co quắp người lại bên dưới lớp chăn dày màu nâu sẫm, khuôn mặt thanh tú nhăn nhó sau mỗi cử động của cơ thể, trên đôi môi gợt cảm vẫn còn đọng lại một vệt máu khô, làn da trắng phía dưới mắt phải chuyển thành màu tím sẫm đau buốt. Trong giấc ngủ vùi, anh vẫn cảm nhận sự tê cứng, đau đớn toàn thân.

Tiếng động từ bên ngoài phòng khách khiến giấc ngủ của anh chìm vào chập chờn. Anh cố nhướn mắt lên xem mình đang ở đâu? Nhưng anh biết chắc chắn là không phải trên nền đất khô lạnh đem qua, nơi anh đang nằm, ấm áp lắm!

Nghiêng người qua chiếc tủ nhỏ bên cạnh, anh hé hờ đôi mắt nâu tuyệt đẹp tới khung ảnh bằng gỗ, nơi bao bọc tấm ảnh của một người đàn ông với mái tóc vàng xoắn tít, đang cười tươi rói bên cạnh một cô gái da màu xinh đẹp...

Mark đã đưa anh về đây đem qua...

Cánh cửa trắng mở nhẹ nhàng như không muốn làm người bên trong tỉnh giấc. Mark bước nhẹ vào trong, trên tay cầm hộp đựng cụ y tế nhỏ màu trắng với nắp hộp màu đỏ. Anh cất giọng khe khẽ.

“Thức rồi à?”

Will không nói gì, đưa mắt sang nhìn chiếc đồng hồ nhỏ màu bạc hơi cu, 5 giờ 10 phút. Vậy là anh đã ngủ nguyên cả ngày hôm nay, nhưng sao mi mắt vẫn muốn cụp xuống. Anh cố rướn người dậy, tựa tấm lưng

rộng rãi đang tê buốt vào thành giường, anh nhìn về phía Mark như muốn dò hỏi những chuyện đã xảy ra...

Đe6m qua, sau khi Mark nhận được cuộc gọi từ cảnh sát hạt Cambridge, anh đã tức tốc chạy ngay đến Foxy. Lúc đó, anh rất bất ngờ khi nhìn thấy nhân dạng tả tơi của Will trên nền đất lạnh. Anh cảm thấy lạ vì trước đây, Will chẳng đánh nhau bao giờ, cũng chưa hề vướng vào những rắc rối đại loại như thế này. Lúc đó, Will say khướt, luôn miệng lảm nhảm chửi bới một người nào đó mà anh không biết rõ là ai. Dù nhân thể đầy vết thương để lại sau những cú đánh đo ván, Will vẫn một mực không chịu đến bệnh viện. Cuối cùng, anh đành chiều theo ý bạn, đưa Will về căn hộ của mình vì không thể tìm thấy chìa khóa trong người cậu ta.

“Cậu đánh nhau?”

Will im lặng không nói gì, nhắm mắt nhìn Mark đang so cứu vết thương trên cánh tay phải của anh.

“Đau à, xin lỗi...Tớ sẽ làm nhẹ tay chút...”

Will không nói không rằng, lãnh đạm nhìn xa xăm ra ngoài khung cửa sổ. Qua khe hở của chiếc rèm màu xanh nhạt cùng tông tường, những hạt tuyết trắng xóa bé tí đang bay lượn trong đôi mắt nâu trầm buồn của anh.

Mark cất tiếng hỏi Will với đôi mắt dò xét.

“Thế ai đã đánh cậu?”

Will không muốn nhắc lại chuyện đã xảy ra, nên né tránh câu hỏi, trả lời gọn lỏn.

“Thôi, quên đi...”

Mark sắp xếp dụng cụ, bỏ lại vào hộp sơ cứu. Anh cất giọng e dè.

“Tớ e rằng không dễ dàng như vậy đâu...”

Trong lời nói của Mark không giấu giếm sự dự đoán tương lai. Là bạn thân của Will từ thời Trung cấp, Mark thừa biết tính cách của ba Will như thế nào. Ông là một người độc tài, lạnh lùng và cực kỳ nóng tính. Will lại là người con trai mà ông đặc biệt yêu quý, ai động vào Will, người đó chắc chắn sẽ không được yên thân.

Will nhìn Mark với vẻ mặt hiêu kì.

“Ý cậu là sao?”

“Ba cậu đã biết chuyện...”

Guong mặt Will đan lại, anh nhú mày ngả đầu về phía sau thành giường, thở một hơi dài mệt mỏi. Đôi đồng tử màu nâu thiếu sức sống chiếu lên trần nhà màu xanh nhạt. Anh bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Thật lòng anh rất căm giận tên khốn khiếp đó, nhưng đây là mâu thuẫn cá nhân giữa anh và hắn ta. Anh không cần sự can thiệp hay tiếp sức của người khác. Từ nhỏ, anh đã được sống trong sự che chở, bao bọc có phần thái quá của ba anh. Tuy rất biết ơn ông về điều này, nhưng sự quá đà trong cách quan tâm không cần thiết của ông, đã khiến cuộc sống riêng tư của anh như bị xâm phạm. Bất cứ nhất cử, nhất động của anh đều chịu sự quan sát của ông. Anh cảm thấy tù túng và ngột ngạt trong cái vỏ bọc dày đặc của mình. Anh cũng biết tính ba mình. Không đời nào ông sẽ để yên chuyện này...

—o—

Trong một khu thương mại khá vắng vẻ ở hạt Cambridge, đám đông khoảng 10 người bất ngờ tấn công một thanh niên Mi trắng khi anh vừa bước ra khỏi chiếc Lamborghini đỏ chói. Vì quá đột ngột nên nạn nhân không kịp phản ứng hay kêu cứu.

Trong góc khuất của khu thương mại, vắng vắng vang lên âm thanh thất thanh của những cú đấm như trời giáng...

BUP... AHHH...BUP...AHHH...THỊCH...AHHHH...

Nạn nhân sau khi bị tra tấn một hồi, giờ đã nằm sụp xuống nền đất ẩm ướt do bẩn, máu đỏ nhiều xuống ướt cả một bên áo màu lông chuột. Đôi mắt xanh ma mị chùng xuống, khép hờ nhưng đầy sắc lạnh. Khuôn miệng mím lại như cổ kìm chế nổi cảm hận trong lòng. Nạn nhân thừa biết, bây giờ có làm gì đi nữa, anh cũng sẽ không thể địch nổi 10 tên đồ con nhu thế này. Vì thế, anh cố nằm im để bảo toàn nhân thể. Anh thừa biết, chuyện này không sớm thì muộn rồi cũng sẽ xảy ra, nhưng anh không ngờ nó lại đến nhanh và bất ngờ đến như vậy. William Tells, mày đúng là một thằng hèn. Tao không ngờ mày lại có thể nghi ra thủ đoạn trả thù do bẩn nhu thế này...

Trước khi đi, đám thanh niên cao to, lạ mặt gồm Mi trắng, Mi đen râu ria bặm trợn còn ném lại cho anh một câu xanh rờn.

“Mày sẽ chết nếu còn động vào William Tells một lần nữa...”

—o—

Tại biệt thự kiểu Anh của gia đình The Tells...

Ông Anthony đứng gần khung cửa sổ, chắp hai tay ra phía sau, đưa đôi mắt nâu đen sắc lạnh và uy quyền ra phía khuôn viên tuyệt đẹp trước nhà.

Sau khi nhận được cuộc gọi từ Cambridge, báo tin cậu quý tử nhà mình bị một thanh niên không rõ danh tính tấn công. Ông đã vô cùng tức giận và lo lắng. Đến hôm nay, dù biết rằng Will chỉ bị thương nhẹ và dần hồi phục, ông vẫn nóng lòng muốn biết kẻ láo xược đứng sau tên khốn đó là ai? Ông đã yêu cầu cảnh sát sở tại can thiệp để điều tra rõ ràng vụ này. Có vẻ như ông rất thiếu kiên nhẫn trước cách làm việc của họ nên đã suy tính tự mình điều tra.

Trong khi vẫn còn đang phân vân, không biết có nên nhúng tay vào hay không, vì ông lo sợ Will sẽ bốc đồng và bất mãn trước sự quan tâm quá mức vào đời sống riêng tư của cậu. Thì hôm nay, ông lại nghe tin tên đó bị đánh toi bời...Và người báo tin cho ông biết lại chính là cậu quý tử nhà mình. Mặc khác, Will không những không cảm thấy mất dạ, vì ít nhất một người giấu mặt nào đó đã ra tay trừng trị hắn ta, mà anh còn tỏ ra tức giận và nghi ngờ chính ông đã nhúng tay vào vụ việc này....

Bao nhiêu năm lăn lộn trên thương trường, ông thừa biết mình có không ít kẻ thù. Nhưng việc thượng cẳng chân, hạ cẳng tay với người nhà của ông thì rất hiếm. Suy nghĩ sâu xa thêm một chút, ông suy đoán đây chỉ là một sự xích mích giữa bọn trẻ con với nhau. Thế nhưng, trong đầu ông vẫn quanh quẩn với câu hỏi. Vậy, cuối cùng người đánh tên láo xược kia là ai? Sau khi điểm mặt hết những thành phần khả nghi trong bộ nhớ của mình một hồi lâu. Khóe mắt nâu dưới hàng chân mày đã nhuộm bạc, chợt lóe lên một tia sáng tinh anh. Ông chép miệng.

“Không lẽ là...”

“RENG... RENG ”. Tiếng điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ ..

Ông Anthony: Đa biết ai sai người đánh tên đó chưa?

Trợ lý: Vẫn chưa, thưa ngài. Cảnh sát vẫn đang điều tra.

Ông Anthony: Còn Willy?

Trợ lý: Cậu chủ đã đi Đông Nam Á.

Ông Anthony: Điềm đến chính xác?

Trợ lý: Campuchia và Việt Nam.

Ông Anthony: Cứ để nó được tự do một thời gian...

—o—

Trên máy bay Boeing 314...

Tựa đầu bên khung cửa sổ nhỏ của máy bay, Will đưa mắt ngắm nhìn những đám mây trắng bông bênh, đủ hình thù lạ mắt đang được những tia nắng yếu ớt chiếu rọi lên. Will vốn rất thích được ngồi cạnh cửa sổ, được thả hồn theo những làn mây nhẹ trôi ngoài xa. Vì thế, lần nào đặt vé, anh cũng yêu cầu được giữ quyền ưu tiên này.

Chuyến bay sáng sớm hôm nay khá tĩnh lặng. Những người bạn đi cùng đoàn tình nguyện với anh giờ cũng đã chìm vào giấc ngủ vùi. Chỉ còn nghe rõ tiếng động cơ của cánh quạt khổng lồ, đang hoạt động hết công suất trên nóc máy bay. Thỉnh thoảng, vang lên tiếng trẻ con khóc rầm rức, kèm theo tiếng dỗ dành khe khẽ của các bất phụ huynh...

Nếu có Mark đi cùng chuyến tình nguyện này thì tốt biết mấy, Will sẽ bớt cô đơn khi có bạn đồng hành, Mark vốn ồn ào, náo nhiệt nên lúc nào cũng là trung tâm của những cuộc vui. Tiếc thay, Mark đã đăng ký vài lớp trong mùa học này, nên sau chuyến du lịch ngắn ngày cùng gia đình ở Colorado, cậu ta sẽ quay lại tiếp tục việc học. Có lẽ, Mark vẫn còn đang tiếc hùi hụi, vì cậu ta vốn rất thích tham gia những hoạt động đóng góp cho cộng đồng như thế này. Đây là tổ chức tình nguyện mà cậu ta đã tham gia nhiều năm nay. Will thầm biết ơn Mark vì đã giới thiệu anh với tổ chức này, anh nghĩ đây là việc anh nên làm, ít nhất là ngay trong thời điểm này...

Trên màn hình chiếc TV cỡ trung được treo phía trước mặt, là hình ảnh thu nhỏ của đoạn đường dài đến Campuchia, nơi anh sẽ có 6 tuần làm việc tại quốc gia bé nhỏ này. Dòng kẻ nhỏ đang chậm chậm vượt qua Thái Bình Dương bao la, sâu thẳm thăm.

Ngoài xa, nơi những đám mây hồng đang trôi lơ lửng giữa chùng trời, những sắc cầu vồng đủ màu đang thấp thoáng ẩn hiện, nhu báo hiệu những điều kỳ diệu đang đợi chờ...

3. Chương 3: Campuchia

Sau 24 tiếng đồng hồ ngồi máy bay, Will đặt chân đến Kok Kong, Campuchia...

Koh Kong là một trong những tỉnh nghèo khó nhất ở Campuchia. Vùng đất giáp ranh biển và Thái Lan này chủ yếu sống bằng nghề đánh bắt cá. Nơi đây cũng là tỉnh có số kiều bào Việt đông nhất ở Campuchia.

Do thiếu giáo dục nên nhận thức của người dân địa phương ở đây còn khá yếu kém. Kiến thức về chăm sóc bảo vệ sức khỏe rất hạn hẹp. Không những vậy, người dân địa phương đang phải sống và sinh hoạt với nguồn nước dơ và ô nhiễm trầm trọng, ảnh hưởng rất lớn đến đời sống và sức khỏe của con người, đặc biệt là trẻ em. Của cải vật chất của tỉnh cũng rất nghèo nàn và khô sơ. Chính vì thế, không có gì ngạc nhiên khi tổ chức tình nguyện Heart đều đến đây giúp đỡ mỗi năm một lần.

Dù đã nhiều lần tham gia tình nguyện ở nhiều nơi trên thế giới. Nhưng đây là lần đầu tiên Will đến Koh Kong. Sự đón tiếp rất nồng hậu của người dân nơi đây khiến anh không còn thấy bơ vơ và hòa nhập vào công việc một cách nhanh chóng.

Lần này, anh phụ trách mảng xây dựng cung cấp nước sạch cho làng. Mới chỉ có hai tuần nhưng công việc đã hoàn thành được 1/3 chặng đường. Để đạt được thành quả này, anh đã nhận được sự tiếp sức của những người bạn trong đoàn và dân địa phương. Đặc biệt, không thể không nhắc đến sự giúp đỡ rất nhiệt tình của cô thông dịch viên người Campuchia xinh xắn, Sun Soeur.

Sun là người Campuchia gốc Hoa. Cô sinh ra và lớn lên ở Phnom Penh trong một gia đình trung lưu và tri thức. Sau khi tốt nghiệp cấp 2, Sun sang Anh Quốc du học theo nguyện vọng của cha mẹ. Hiện, cô là sinh viên năm nhất của đại học Birmingham. Tình cờ trong dịp về thăm gia đình lần này, cô đã tham gia tổ chức tình nguyện viên Phnom Penh. Với vốn tiếng Anh lưu loát của mình, cô được cử làm thông dịch viên cho phái đoàn phi chính phủ Heart. Vì Sun là thông dịch viên duy nhất trong đoàn nên cô di chuyển

liên tục giữa các nhóm việc khác nhau của phái đoàn. Bận rộn là vậy, nhưng cô vẫn ưu ái dành nhiều thời gian mà mình có thể để giúp đỡ cho công việc của Will.

“Will, tối nay, anh có rảnh không?”

Will đang chăm chú bên bảng đồ chỉ chút những hình vẽ lớn nhỏ. Trả lời nhưng không nhìn Sun.

“Có việc gì không Sun?”

Sun nhoẻn miệng cười, để lộ má lúm đồng tiền sâu hoắm trên gương mặt thanh tú hơi ngăm đen. Người lắc lư, tay mân mê bím tóc dài đen tuyền, cô trả lời ngập ngừng như cố tìm kiếm một lý do nào đó chính đáng để thuyết phục người đối diện.

“À, biển ở đây đẹp lắm! Anh có muốn đi dạo, hít thở chút không khí trong lành không?”

“Cũng được...”

Sun mừng rỡ ra mặt, giọng hơn hở hẳn lên. Miệng cười tươi như đóa hoa anh đào nở rộ. Trên gương mặt phẳng phất nét tinh nghịch trẻ con. Will ngồi nghiêng hướng Sun, nên từ phía này, cô có thể nhìn khuôn mặt khôi ngô nam tính của Will.

“Vậy, hẹn gặp anh lúc 7 giờ ở đầu làng nhé !”

—

Mới 6h chiều, Sun đã vội vàng bước ra khỏi nhà, rảo bước nhanh đến điểm hẹn.

Hôm nay, trông cô xinh xắn hơn thường ngày. Khuôn mặt Sun vốn đã rất mặn mà xinh đẹp, nên vừa được chăm chút thêm một lớp trang điểm nhẹ, trông cô càng thêm xinh đẹp bội phần. Cô mặc chiếc váy màu xanh lá mạ dài chấm gối, chân mang đôi sandals màu nâu đen, khoe đôi chân thon màu bánh mật bóng bẩy.

Tựa người bên góc cây sưa trăm năm tuổi sừng sững nơi đầu làng. Sun nhắm mắt mơ về một giấc mơ êm đềm.

Nơi chỉ có mây trời xanh biếc cùng tiếng sóng biển rì rào.

Nơi chỉ có hoàng tử đẹp trai và nàng công chúa yêu kiều.

Nơi chỉ có những cái nhìn âu yếm, những cái nắm tay ấm áp và những nụ hôn ngọt ngào..

Mà nhân vật trong vai hoàng tử và công chúa không ai xa lạ ngoài cô và Will...

Sun nhoẻn miệng cười thích thú với đôi mắt nhắm nghiền trong giấc mộng màu hồng ngọt ngào như kẹo bông. Bỗng, cô giật bắn người tỉnh mộng, khi bị một cú đánh nhẹ vào vai từ một bàn tay rắn rỏi.

“Đợi tôi lâu quá, cô ngủ luôn à?”

Hai tay bỏ vài túi quần Kaki màu nâu nhạt, Will vừa hỏi vừa không nhịn được cười trước điệu bộ mơ mộng trẻ con của Sun.

Sun giật mình, nhoẻn miệng cười méo mó, tay gãi đầu.

“Em đang suy nghĩ vài việc ấy mà ”

Vừa nói, cô vừa kéo cánh tay Will, tay chỉ về con đường mòn dẫn đến bãi biển, giọng hơn hở như trẻ con vừa nhìn thấy nước.

“Thôi, ta đi dạo biển đi anh ”

Will miễn cưỡng bước đi bên cạnh Sun. Khuôn mặt hơi thựng lại khi nhìn vào đôi tay thon dài của cô đang nắm chặt lấy cánh tay anh. Nếu như có người nào nhìn thấy anh và cô ngay lúc này. Hẳn sẽ nghĩ rằng họ là một đôi tình nhân thực sự. Trong lòng anh có cảm giác không thoải mái cho lắm. Thật ra, đối với một người được sinh ra và hấp thụ phong cách sống của phương Tây như Will, thì hành động này quá đỗi bình thường. Tuy nhiên, đối với hoàn cảnh của Will ngay lúc này. Anh nghĩ rằng, nên giữ khoảng cách với Sun sẽ tốt hơn cho anh, và nhất là cho cô.

Sau 3 tuần ở đây, quãng thời gian không quá dài nhưng cũng không quá ngắn để Will hiểu được tính cách của Sun, cũng như cảm nhận được tình cảm trẻ con mà cô đặc biệt dành cho anh. Anh tôn trọng tình cảm trong sáng ấy, nhưng cũng khéo léo né tránh lịch sự để không làm Sun tổn thương. Anh tin rằng, đây chỉ là tình cảm nhất thời, bông bột của tuổi trẻ mới lớn. Khi anh đi rồi, cô cũng sẽ nhanh chóng lãng quên anh như một cơn gió thoảng qua trong đời. Dẫu sao, Sun cũng còn quá trẻ để hiểu thế nào là tình yêu thực sự. Cái tình cảm non nớt trong trái tim mà cô dành cho anh, vốn dĩ như cơn say nắng đầu hè, đến nhanh rồi sẽ đi nhanh. Hay nói đúng hơn, đây chỉ là tình cảm thần tượng trẻ con.

Thoáng chốc, chân Will đã chạm trên nền cát trắng muốt. Trước mặt là bãi biển mênh mông vô tận. Từ phía xa, lưng chừng trời, mặt trăng tròn tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu, tạo nên một không gian xanh lung linh hư ảo, khiến cho tâm trí và trái tim nhân sinh khi đứng giữa nơi này cũng trở nên phiêu lưu hơn.

Will bỏ tay vào túi quần, hướng người về phía biển, gió nhẹ đủ để thổi tung mái tóc bông bồng lãng tử của anh, che khuất đôi mắt nâu đen quyến rũ. Chỉ còn hiện rõ sống mũi cao, thẳng tắp và làn môi màu cánh hoa anh đào quyến rũ.

Sun đứng bên cạnh, nghiêng người sang nhìn Will bằng đôi mắt hết sức trù mến. Dường như tất cả tình cảm trong trái tim bé nhỏ của cô dành cho Will đều dồn hết vào ánh nhìn mê đắm này. Cô thấy trái tim mình run lên rộn ràng, cảm giác yêu anh đến lạ lùng! Hay nói đúng hơn, cô yêu tất cả những gì thuộc về anh. Cô chưa bao giờ gặp một người con trai đẹp đến vậy.

Như bắt được ánh nhìn chằm chằm của người bên cạnh dành ình, Will lãng tránh bằng cách bước chậm chậm về phía trước, cuối nhẹ người với tay nhặt hòn đá nhỏ trên nền cát trắng muốt, rồi ném mạnh chúng về phía trước. Nơi những con sóng đang thi nhau đổ vào bờ rồi vụt tan trên nền cát trắng mịn.

“Anh có bạn gái chưa?”

Sun bất ngờ cất giọng hỏi Will, giọng hơi run, biểu cảm khuôn mặt hết sức ngây thơ và trong sáng.

Ánh mắt nhìn xa xăm vô thức vào khoảng không trước mặt. Will khẽ trả lời, giọng hạ trầm, có cảm giác như nghẹn đắng nơi cổ họng.

“Có..”

Đôi mắt to tròn, đen láy khẽ sụp xuống. Buồn!

“...nhưng..đã chia tay”

Đôi mắt đen nhanh chóng mở bật lên. Làn môi hồng mềm mại khẽ cong nhẹ. Thích thú! Lúc này, Sun chỉ muốn thốt lên câu nói, mà phải cố gắng lắm cô mới không để nó vụt ra khỏi miệng. Thật tốt quá!

Chiếc váy xanh mạ tung bay trong gió, hòa cùng chiều với mái tóc nâu đen chấm vai, dường như cũng như đang chạy nhảy rộn ràng theo từng nhịp đập trong trái tim bé nhỏ của Sun. Nếu Will vẫn chưa có bạn gái thì đây sẽ là một lợi thế cho cô. Cô vẫn còn cơ hội, ý nghĩ này khiến cho tinh thần cô cảm thấy vô cùng phấn chấn. Nhưng cảm giác hưng phấn này chưa kéo dài được lâu thì..

“Anh cũng chưa sẵn sàng để đón nhận mối quan hệ mới nào ”

Câu nói dừng đọng của Will như một gáo nước lạnh vô tình tạt vào người Sun. Ướt lạnh!

“Anh vẫn chưa quên được chị ấy?”

Gương mặt Sun không giấu được vẻ thất vọng, giọng nói tò mò xen lẫn cảm giác ganh tỵ. Cô thầm trách người con gái kia, sao lại ngu ngốc đến độ để vụt mất một chàng trai đáng yêu như Will.

“Không hẳn là như vậy...”

“Chắc hẳn là cô ấy đẹp lắm?”

Will cười nhạt trước câu hỏi ngây ngô của Sun. Anh nhìn cô bằng ánh mắt trù mến như một người anh trai dành cho cô em gái bé nhỏ. Anh triết lý về tình yêu bằng những từ ngữ hoa mỹ. Tuy nhiên, anh không dám chắc rằng Sun có thể hiểu được hết ý nghĩa của nó không?

“Vẻ đẹp rồi sẽ chóng phai tàn theo thời gian. Hãy yêu bằng trái tim mình và đừng để đôi mắt đánh lừa cảm xúc”

Thế nhưng, những lời nói của Will chỉ như gió thoảng mây trôi đối với Sun, bởi tâm trí cô ngay đã phiêu du ở một miền đất tuyệt đẹp nào đó. Đôi mắt to tròn long lanh của Sun trong khoảnh khắc này chỉ in mỗi bóng hình nam nhân với mái tóc bông bênh lãng tử. Cô như bị thôi miên bởi hình ảnh đẹp như tranh ngay trước mắt. Khiến lời yêu thương vốn đã ấp ủ bấy lâu nay, giờ chỉ trực bật ra trong vô thức. Dù biết rằng người đối diện vẫn luôn cố tình cách xa. Nhưng cô vẫn nuôi hi vọng mong manh rằng, sự chân thành của mình có thể thu hẹp lại khoảng cách dài vô tận ấy....

“Em tin vào trái tim mình và em yêu anh...”

“ ... ”

—o—

Những ngày làm việc cuối cùng của Will ở Koh Kong diễn ra khá suông sẻ và lặng lẽ. Mọi kế hoạch và mục tiêu đề ra, đều đã được anh hoàn thành một cách tốt đẹp, khiến tâm trạng anh rất phần chần và hài lòng. Duy chỉ có một điều làm anh bận tâm, đó là thái độ xa lánh và ánh mắt lạnh lùng của Sun dành ỉn.

Tất cả đều xuất phát từ hành động khước từ tình cảm của Will đối với Sun. Mặc dù, anh đã suy nghĩ đắn đo rất lâu để cố gắng nói ra những điều không làm Sun tổn thương. Nhưng cuối cùng mọi việc lại diễn ra không như những gì anh mong đợi. Anh có thể thông cảm cho Sun, anh có thể hiểu được tâm trạng của Sun ngay lúc này. Nhưng ánh mắt vô cảm mà cô dành cho anh mỗi lần hai người chạm mặt làm anh cảm thấy lạnh ở sống lưng. Có lẽ, anh đã suy nghĩ sai về Sun, về tình cảm mà anh cho là bông bột của cô ấy. Nhưng quả thực, ngoài câu nói cảm ơn và trân trọng tình cảm của cô dành cho anh.. Thì anh còn biết nói gì hơn?

Sun vốn được sinh ra trong một gia đình khá giả, lại là con gái duy nhất trong nhà, nên từ nhỏ, mọi việc đều được thuận buồm theo ý cô. Tất cả những gì cô thích và khát khao đều đạt được trong tầm tay. Thế nhưng lần này thì khác, đây là thứ sở hữu vô hình mà không phải ai muốn cũng có thể chạm tay đến được. Nó phải được đến và vun đắp từ hai phía, từ hai trái tim khao khát yêu thương. Tình yêu vốn là thứ tình cảm đặc biệt nhất trên thế gian này. Nó có thể khiến cho con người ta vui cười, hạnh phúc nhưng cũng có thể khiến họ đau đớn tột cùng. Nó có thể khiến con người xích lại gần nhau, nhưng cũng có thể kéo họ tách biệt nhau mãi mãi...

Will không muốn mối quan hệ hữu nghị tốt đẹp giữa anh và Sun lại kết thúc như thế này. Hơn nữa, Sun đã từng giúp đỡ anh rất nhiều trong công việc. Anh thực sự rất muốn gửi lời cảm ơn đến cô. Ngày rời Koh Kong đã đến gần kề, nên anh càng thêm nôn nóng.

“Sun, sau giờ làm việc, em có rảnh không?”

Chiếc bút trong tay Sun đang duy chuyển đều đều trên trang giấy trắng, bỗng dừng lại. Cô không nhìn về phía Will, chỉ cuối đầu xuống bàn, đôi mắt to tròn phẳng phất một nỗi buồn khó gọi thành tên. Cô trả lời lí nhí, giọng ỉu xìu.

“Có gì không anh?”

“Anh lại muốn đi dạo biển, mình cùng đi nhé?”

Sun có vẻ đắn đo, tay nắm chặt cây viết chì, len lén mắt nhìn về phía Will, gật đầu rồi trả lời gọn lỏn.

“Vâng”

Will mỉm cười nhẹ, khuôn mặt đang căng thẳng được giãn ra trông thấy. Anh vui thẳm trong

lòng. Vì ít ra, Sun cũng đã trở lời anh. Có lẽ những ngày qua, Sun đã có thời gian suy nghĩ và tĩnh tâm. Anh vẫn còn nhớ nét mặt ỉu xìu giận dỗi của Sun ngoài bãi biển đêm hôm ấy. Sun có vẻ oán trách anh lắm.

“Nếu anh cần thời gian, em sẽ chờ...”

Thật sự, Will rất cảm kích trước tình cảm chân thành mà Sun đã dành cho anh. Nhưng trong lòng anh vốn dĩ chỉ xem cô như em gái, đã là tình cảm anh trai dành cho em gái thì làm sao có thể tiến triển lên một bậc

thang mới thành tình yêu đôi lứa. Will nhìn đôi mắt ẩn chứa đầy sự mong mỏi đang hướng về mình, nhưng anh lại cam tâm buông câu nói, dập tan mọi hy vọng trong Sun.

“Anh xin lỗi, nhưng anh không muốn em lãng phí thời gian của mình...”

Anh không thể lừa dối chính mình, lại càng không thể lừa dối cô. Anh không muốn cô ảo tưởng về mối quan hệ này, để rồi sau đó phải sống trong vô vọng. Có thể, cô sẽ rất đau ngay lúc này, nhưng nỗi đau rồi sẽ sớm nguôi ngoai...

Người Sun thưng lại. Cô im lặng cuối đầu, khóe môi hồng khẽ mím lại. Tay cố giữ chiếc váy bay bay trong gió đang cố gắng vỗ về cô.

“Anh hy vọng chúng ta mãi là những người bạn tốt...”

Sun vẫn im lặng, không gian rơi vào thoáng trầm mặc. Will đặt tay lên đôi vai mảnh mai của Sun như cố vỗ về, an ủi. Anh hiểu được cảm xúc của Sun ngay lúc này, cảm giác bị khước từ thì có khác gì cảm giác bị ruồng bỏ. Anh cố gặng hỏi.

“Được không em?”

Vài phút lặng lẽ trôi qua, Will mới nghe thấy giọng nói lạnh tanh của Sun cất lên. Anh có thể hiểu được hoàn cảnh của Sun ngay lúc này nên không hề trách cứ.

“Được...”

—o—

Biển vắng và trầm lặng, chỉ còn có thể nghe tiếng gió thổi nhẹ bên tai...

Will và Sun nhẹ bước dọc bờ biển dài, dấu chân lớn nhỏ in hằn lên nền cát trắng xóa. Hôm nay, Sun không cột hai bím tóc như thường ngày, mà xõa ngang vai, gió biển thổi nhẹ làm mái tóc dài đen mượt khẽ tung bay theo làn gió. Mãi bận rộn với những nghĩ suy của mình, Sun quên cả việc chăm sóc cho bản thân. Mà giờ thì chăm chút để làm gì? Để ai ngắm?

“Em xin lỗi!”

Giọng nói nhẹ yếu ớt men theo làn gió biển lành lạnh thổi vào tai Will, xóa tan không khí trầm lặng giữa hai người. Will thưng lại, quay đầu sang nhìn Sun, anh có vẻ hơi bất ngờ.

“Tại sao phải xin lỗi anh?”

Sun nhẹ bước tiến về phía trước những con sóng nhỏ, miết đôi chân trần lên nền cát trắng mịn vừa được những con sóng tưới mát. Giọng bùi ngùi, ánh mắt lơ đãng xa xăm.

“Lẽ ra, em không nên khiến anh khó xử...”

“Sun à...em...”. Will ngập ngừng, anh không biết phải nói gì ngay lúc này. Đôi khi, trong vài tình huống, im lặng lại là câu trả lời hay nhất.

“Em cảm thấy xấu hổ về hành động của mình. Lẽ ra, em không nên trách cứ anh vì đã không tiếp nhận em...”

Sau khi nghe được những lời có cánh từ Will, Sun không giấu được vẻ mặt vui sướng, ẩn chứa trong nụ cười thật tươi. Bằng giọng hân hoan trong lời nói, cô nhắc lại Will lời đề nghị mà mấy tuần trước anh đã nói với cô. Lúc đó, cô đã quá thất vọng và hụt hẫng nên đã lạnh lùng trả lời trong vô thức. Còn giờ đây, cô đang rất vui mừng đón nhận tình bạn tốt đẹp giữa cô và Will. Có lẽ, đây cũng là điều mà Will cũng đang rất mong chờ nên anh chìa tay về phía Sun mà không hề do dự.

“Mãi là bạn nhé. Nếu sang Mĩ, đừng ngại gọi điện cho anh...”

Người ta thường hay nói, từ tình bạn chuyển sang tình yêu thì dễ, nhưng từ tình yêu chuyển sang tình bạn thì rất khó. Tuy nhiên, trong trường hợp của Will và Sun thì có lẽ điều này không được đúng cho lắm....

LTG: Kok Kong hiện nay vẫn là một trong những tỉnh nghèo khó ở Campuchia. Nhiều tổ chức tình nguyện ở Việt Nam vẫn thường sang Kok Kong để khám chữa bệnh miễn phí cho đồng hương Việt Nam.

4. Chương 4: Nga, Cô Cung Đang Chạy Trốn?

3:00 chiều tại Sài Gòn, Việt Nam.

Ánh nắng vàng nhẹ của mùa đông chiếu xuống những tờ giấy khổ lớn đủ màu sắc, tạo thành những gam màu lấp lánh vui mắt, làm giảm bớt đi vẻ đìu hiu, nhếch nhác trước trước căn nhà cấp 4 nhỏ hẹp và cũ kỹ.

Cuối con hẻm sâu hung hút, ngôi nhà nhỏ đơn sơ được quét vôi màu xanh nhạt đã phai màu, hoen ố những vết thấm nước lâu năm không được trùng tu, cùng với chỉ chít những vết nứt trên tường do bị xây dựng qua loa. Khoảng sân nhỏ trước hiêng nhà, được tận dụng hết cỡ để dành phơi những tờ giấy khổ lớn, vật liệu chính dùng để làm hàng mã...

Trong phòng khách nhỏ hẹp và ảm thấp, nằm la liệt khắp nơi trên nền là những mẫu hình của những đồ vật được sử dụng hàng ngày, trông khá ngộ nghĩnh vì được cắt xếp, tạo hình lên từ những tờ giấy đủ màu sắc, chúng là những vật dụng được làm nên từ những bàn tay khéo léo của những người thợ làm hàng mã, những vật dụng từ dương gian gửi cho người cõi âm...

Bà Nguyệt, chủ nhân của ngôi nhà cấp 4 thấp bé kia đang đứng xếp lại những tờ giấy, rồi khệ nệ vát vào trong nhà, khuôn mặt cam chịu mệt mỏi nhìn chồng đang ngả nghiêng với chai rượu trên tay trong góc nhà sau.

“Ngày mai, bà lên trên đó lôi con Nga về đây cho tôi...”

Ông Thiên đặt mạnh ly rượu xuống nền gạch tàu cũ kỹ, đập hai tay vào đùi, lớn tiếng nói vọng ra nhà trên.

“Thì vài tuần nữa nó cung về rồi, ông sao cứ lại...”

Bà Nguyệt nhỏ nhẹ trả lời bằng giọng trầm trầm. Chứ thực chất, trong lòng bà vẫn muốn Nga, cô con gái lớn trong nhà, có thể tiếp tục ở lại chỗ làm đó. Mặc dù, công việc ở nhà đang cần người phụ một tay, nhưng bà vẫn cho phép Nga đi xa. Bà tin rằng nơi bình yên, thanh tịnh đó sẽ giúp cho tinh thần và sức khỏe của Nga được tốt hơn.

Nhưng, ông Thiên, ba của Nga thì suốt ngày một hai đôi gọi Nga về. Mỗi lần uống rượu say, ông lại lớn tiếng uy hiếp.

“Nếu bà và thằng Nhân không đi, thì để tôi đi...”

Dưới ánh mặt trời vàng nhạt, mái tóc đen đã nhuộm sợi bạc của bà trở nên óng ánh, bóng mượt, soi lên làn da đã xuất hiện nhiều nếp nhăn nơi khóe mắt, khuôn mặt đôn hậu vẫn thấp thoáng nét đẹp còn đọng lại thời tuổi xuân thì. Bà Nguyệt vẫn cặm cụi với công việc của mình, thở dài mệt mỏi, im lặng không trả lời. Bà biết tính chồng, đối đáp lại sẽ càng khiến ông thêm hăng máu. Bà Nguyệt không muốn Nga trở về nhà, vì bà biết rằng, ngoài viện cơ công việc nhà đang cần người giúp, ông Thiên còn có lý do khác muốn bắt Nga về lại Sài Gòn...

“Ừa, chị Nguyệt, có anh Thiên ở nhà không chị ?

Vừa nghe thấy giọng nói eo ** điệu của bà Tu Mai từ ngoài ngõ vọng vào. Bà Nguyệt đa vội vàng chạy ra, kéo tay Tu Mai ra góc khuất, giọng run run không giấu vẻ sợ sệt.

“Bà đến đây làm gì? Về đi...Ông nhà tôi đang ...”

Chưa nói dứt câu, bà Nguyệt đã thấy chồng đang đứng sừng sững ngay trước mặt. Vừa nhìn thấy Tu Mai, mặt ông Thiên dãn ra hẳn, vẻ mặt khó chịu lúc nãy thay thế ngay bằng nụ cười móm mém, để lộ chiếc răng đen trên hàm răng ố vàng vì thuốc lá. Ông lảng xãng mời Tu Mai vào nhà bằng giọng Huế đặc trưng. Tu Mai lem lem nhìn bà Nguyệt đang khó chịu ra mặt, nhưng vẫn nhanh chân ẻo lả bước vào trong nhà. Mấy tháng nay, mỗi lần, ông Thiên và Tu Mai gặp nhau, chỉ bàn mỗi việc gả chồng cho Nga.

Cả cái hẻm nghèo heo hút này, không ai không biết danh tính mỗi mai mát tay của Tu Mai. Bằng chứng là các cô gái mới lớn trong xóm đều được Tu Mai rửa tai, giới thiệu ột tấm chồng Đại Loan để đổi đời. Trước những lời ngon ngọt về một cuộc sống sung sướng nơi xứ người cho bản thân, lại vừa có được một số tiền để phụ giúp gia đình. Nên các cô gái gật đầu đồng ý lấy chồng Đại Loan, Hàn Quốc mà không mấy may suy nghĩ...

Ông Thiên nghe nói đến số tiền 10 triệu nộp quan từ chú rể ngoại mà thoái chí ra mặt, nên một mực ra lệnh vợ và con trai bắt Nga về lại Sài Gòn gấp. Bà Nguyệt vì thương con mà mỗi ngày phải chịu trận vì sự day nhối của chồng. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, bà cũng sẽ không bao giờ để con gái phải cam chịu một cuộc hôn nhân sắc mùi vật chất, không khác gì một cảnh mua bán con nư thế này....

—o—

Nga bước xuống xe Bus, đảo mắt xung quanh bên xe miền Đông tìm người. Đây là lần đầu tiên, Nga về thăm nhà kể từ ngày cô chuyển công tác xa Sài Gòn. Thời gian trôi qua nhanh thật, thoáng chốc đã 6 tháng! Cô rất nôn nóng được gặp lại người thân trong gia đình.

Vì là ngày cuối tuần nên bến xe khá nhộn nhịp. Giữa dòng người tấp nập, hồi hã ngược xuôi, Nhân vẫn có thể dễ dàng nhận ra Nga, cô em gái kế của anh từ khoảng cách rất xa. Nga vốn có dáng người thanh mảnh, mình hạt suong mai nhỏ nhắn với mái tóc dài chấm lưng đen tuyền, óng mượt như làn suối mát dưới ánh mặt trời. Dù là con gái nhà lao động nghèo, nhưng dáng vẻ nhu mì và dịu dàng của Nga vẫn khiến nhiều người đối diện luôn nhầm tưởng cô là tiểu thư đại cát. Và dù không có được vẻ đẹp hoàn hảo hơn người, nhưng Nga lại luôn nổi bật giữa đám đông với nụ cười tỏa nắng trên môi...

Vừa nhìn thấy Nhân, Nga đã hồ hởi vẫy tay gọi, đôi môi hồng xinh xắn nở nụ cười tươi rói dưới ánh mặt trời. Cô ôm chiếc túi xách cỡ trung màu xanh rêu vào lòng, rồi chạy nhanh đến chỗ góc cây bàng, nơi Nhân đang đứng chờ bên cạnh chiếc xe honda cup 50 đa cu ki.

“Anh chờ em có lâu lắm không?”. Nga vừa thở hổn hển vừa tươi cười hỏi.

“Không, anh cũng mới tới thôi.”

Kéo chiếc túi xách từ tay Nga, Nhân đặt lên phía trước xe. Rồi với tay lấy bình nước mía mát lạnh đang treo lủng lẳng trên phía tay cầm xe đưa cho Nga. Nhân biết em gái rất thích uống nước mía, nên trên đường đến đây, anh đã tranh thủ ghé mua. Nhân âu yếm nhìn Nga đang chu môi hút cạn bình nước mía một cách ngon lành rồi mỉm cười yêu cô em gái.

“Em làm gì mà chạy hơi ha hơi hải, lỡ té thì làm sao?”

Lúc nào cũng vậy, Nga luôn nhoẻn miệng cười trừ trước những lời trách mắng quan tâm của ba mẹ và anh trai. Bởi cô biết, dù nói nặng hay nhẹ bất cứ điều gì, cũng là vì họ thương và quan tâm đến cô. Nga vốn bị bệnh máu loãng, nên làm gì cũng phải cẩn thận, tránh gây thương tích cho bản thân...

Nhân đã chống xe, rồi giục Nga ngồi lên để hai anh em trở về nhà cho kịp giờ trưa. Anh biết mẹ đang trông ngóng con gái yêu của bà trở về nhà. Dù thật tâm, trong lòng bà không muốn Nga về thăm nhà lần này một chút nào.

...

“Con với cả cái, tối ngày cứ đi biệt...”

Ông Thiên đang ngồi trước hiên nhà, tay thoăn thoắt gấp những tờ giấy đủ màu sắc, xung quanh ông ngổn ngang những sản phẩm hàng mã vẫn còn đang làm dang dở. Tay làm, miệng không ngớt la mắng Nga khi vừa nhìn thấy cô từ đầu ngõ.

Biết tính ba vậy, Nga chỉ im lặng cuối đầu, đứng khép nép bên ngoài cánh cửa, khoanh tay chào rồi vội vàng bước nhanh vào trong nhà. Chưa kịp cất đồ, cô đã đi thẳng xuống bếp tìm mẹ. 6 tháng rồi cô không gặp mẹ. Đây cũng là lần đầu tiên cô đi xa nhà như vậy nên cô nhớ mẹ nhiều lắm. Chỉ muốn được xoa vào lòng mẹ, được mẹ âu yếm và vuốt tóc như ngày còn bé.

Bà Nguyệt đang ngồi rửa chén ở phía sau hè. Vừa nghe tiếng gọi của cô con gái lớn, khuôn mặt đang đắm chiêu của bà trở nên rạng rỡ hẳn lên. Bà vội vàng rửa đôi tay chai sần, đang được bao bọc bởi lớp bong

bóng trắng tinh khôi. Nhưng khi chưa kịp đứng lên thì bà đã cảm nhận được cái ôm từ phía sau của Nga, kèm theo sau đó là cái hôn má quen thuộc mà Nga vẫn thường làm, cô cất giọng nung nịu.

“Con gái nhớ mẹ quá đi!”

Bà Nguyệt cười xòa, mắng yêu Nga.

“Tổ cha cô, sắp lấy chồng đến nơi mà cứ nhu là con nít ”

Nghe mẹ nhắc đến chuyện chồng con, Nga ngượng chín cả mặt. Hai má ửng hồng dưới ánh mặt trời trông thật đáng yêu. Mẹ lúc nào cũng đùa, cô còn chưa có bạn trai nữa là...

“Mẹ lại, con không lấy ai hết. Chỉ muốn sống với mẹ suốt đời thôi.” Vừa nói, cô vừa ôm lấy cổ bà Nguyệt, tựa đầu vào tấm lưng gầy guộc của bà.

Bà Nguyệt lắc đầu cười, nhìn Nga với ánh mắt nghi ngờ.

“Thôi cô ơi, bây giờ thì nói vậy. Chứ có người yêu là quên cha quên mẹ ngay.”

Nga lắc đầu, nhoeo khuôn miệng xinh xắn biện hộ .

“Không đâu mà mẹ ơi...Thôi, mẹ vô nhà đi, để con rửa cho.”

Vừa nói, cô vừa xoắn tay áo so mi màu xanh nhạt lên, dành lấy miếng lau rửa chén từ tay bà Nguyệt rồi thoăn thoắt rửa đồng chén đĩa cao ngất, cô hồi vọng vào trong nhà bếp, nơi bà Nguyệt đang đứng dọn dẹp lau chùi.

“Ủa hôm qua, có khách đến giải hạn hay cúng sao hả hả mẹ?”

—o—

Nga vừa tham dự Hội chợ quốc tế. Vừa định đón xe Buýt về thì Nhân, anh trai cô đến đón.

Chiếc áo dài vốn đã được vén gọn gàng khi vừa đặt người lên xe, nhưng vẫn buồng bình bay phấp phồng trong gió. Nga đưa tay nắm chặt vai Nhân, hồi giọng với lên phía trước, hòa cùng những tạp thanh hỗn hợp giữa phố xá đông đúc.

“Hai không đi học hay sao, mà ra đây đón em vậy Hai?”

Nhân cười nhẹ, nghiêng mái đầu đang bị gió thổi phất pho về phía sau, giọng trêu mếu.

“Má kêu anh ra đón em đó, má sợ em lại đi bộ về ”

Giọng Nga dịu xuống, khóe mắt ánh lên sự xúc động thâm kín.

“Có sao đâu, em đón xe Buýt về được mà ”

“Em đừng lo, chở em về nhà rồi anh đi học cùng được ”

Nga khẽ nói lời cảm ơn anh trai. Nhưng không biết anh có đang nghe thấy không? Những sự quan tâm giản dị như thế này, vốn luôn được lưu giữ trong trái tim cô. Gia đình là nơi hạnh phúc và bình yên nhất đối với cô. Cho dù nó không đầy đủ vật chất, không được tròn trĩnh như bao người khác, nhưng lại đầy ắp tiếng cười. Nơi cô được sống trong vòng tay che chở của cha và anh trai, trong sự bảo bọc của mẹ, và tình yêu thương của những đứa em nhỏ.

Trong tiếng gió thổi bên tai, cô nghe tiếng thì thầm nhè nhẹ, trước mắt là một màu hồng nhạt xinh. Và cho dù cuộc sống hiện thực có nhu thế nào? Cô cũng sẽ cố gắng vượt qua...

.....

“Con với chả cái, mới về có mấy hôm là đã tốt đi đâu rồi ?”

Bà Nguyệt nhìn chồng thở dài, ngồi xếp lại đồng hàng mã vừa làm xong.

“Nó cũng sắp về rồi, ông sao cứ lại...”

Nói đoạn, bà Nguyệt nghiêng người, gọi với ra nhà sau, sai cô con gái thứ 4 Thiên Ngọc dọn nước kéo trề. Thiên Ngọc đang hí hoáy viết gì đó vào một tờ giấy màu hồng, mặt méo xệch trông thật khó coi, giọng nói gắt gỏng.

“Thiên Ngân, mày đi dọn dùm chị coi ”

Cô em út đang ngồi học bài, ngoan ngoãn đứng dậy, dọn thức ăn trên chiếc bàn tròn, không hề ca thán một lời nào. Trong khi, Thiên Ngọc mặt mày vẫn còn nhăn nhó, miệng làu bàu.

“Chị đúng là con ghẻ của mẹ. Trong nhà này có việc gì cũng sai chị thôi. Còn em và chị Nga thì được mẹ cưng như trứng mỏng. Thật chẳng công bằng tí nào. Chị mà...”

AHHHH

Chưa nói dứt câu, Ngọc đã la toáng lên khi bị một vật gì đó ấn mạnh vào đầu làm cô đau điếng. Thì ra trong lúc đang hăng say kể khổ, cô không biết bà Nguyệt đã đi xuống nhà dưới từ khi nào. Nghe con gái gắt gỏng phân biệt thiệt hơn. Đang bực mình trong lòng, bà đưa tay ký nhẹ vào đầu.

“Cái đứa con gái này, miệng mồm khiếp thật. Có im ngay không thì bao? Tối ngày chỉ bấy nhiêu thôi.”

“Đau mà má. Không khéo con học dốt là tại má đó”

Ngọc vừa nhăn nhó vừa vuốt vuốt, xoa xoa vào đầu.

“Tối ngày cứ lo thu từ yêu đương nhăng nhít, sao mà học vô được...”

Ngọc vốn rất sợ mẹ, nên im thin thít, đầu cúi xuống bàn nhưng vẻ mặt không khuất phục.

Đoạn, nhu nhớ ra chuyện gì, cô lem lém quay sang nhìn bà Nguyệt, giọng lí nhí cầu khẩn.

“Má, má cho con cái áo thun màu xanh trong tủ nhé. Con hết áo đi học thêm rồi.”

Bà Nguyệt đang đứng dọn , từ chối giọng dứt khoát.

“Không được, cái áo đó cho chị Ba của con, sao con mặc vừa?”

“Vừa mà, con còn cao hơn chị Ba mà, cho con nha má?”

“Hôm trước, má mua cho con rồi, sao giờ còn đòi lấy của chị?”

Thiên Nga đang đứng ở cửa bếp từ bao giờ nên nghe thấy hết cuộc hội thoại giữa bà Nguyệt và Ngọc. Từ trước tới giờ, cô lúc nào cũng nhường nhịn em gái, nên lần này cũng không là trường hợp ngoại lệ.

“Thôi mẹ cho em Tu đi, con còn nhiều đồ lắm ”

Ngọc chỉ chờ có thế, cô đứng phắt dậy, chạy vào tủ lấy cái áo mặc vào ngay, rồi chạy ra khoe với mọi người.

“Vây là chị Ba cho em rồi nha. Đẹp không? Đẹp không?”

Bà Nguyệt thở dài nhìn Ngọc ngán ngẫm. Bà không hiểu sao cùng một mẹ sinh ra mà hai đứa con gái mỗi người một nết. Nga tiết kiệm và sống đơn giản, còn Ngọc lại xe xua và đua đòi. Bao nhiêu lần ngon ngọt, rồi quát mắng dọa nạt vẫn không chừa. Sắp chuyển lên cấp 3 mà không lo học hành, suốt ngày đàn đúm bạn bè, không hề phụ giúp bà một tay. Vây mà mỗi lần bà dọa mắng, nó lại chạy nép sau lưng bố nó. Thế là bà không làm gì được. Có lẽ hợp mạng, nên ông Thiên cũng Ngọc nhất nhà...

....

Nga bước ra từ phòng ngủ. Cô kéo tay bà Nguyệt rồi ấn vào đó những tờ tiền đủ màu, được cuộn tròn gọn gàng bằng một sợi thun màu xanh nhạt. Bà Nguyệt nhìn trong lòng bàn tay mình, nét mặt hơi bất ngờ và xúc động, cất giọng âu yếm hỏi Nga.

“Tiền ở đâu mà con đưa ẹ?”

Nga cười xòa, nắm lấy tay mẹ, áp lên tay mình, đóng đưa qua lại như ngày xưa còn bé cô vẫn thường hay làm.

“Tiền bồi dưỡng của công đoàn và tiền...”

Nói đến đây, cô sực nhớ ra điều gì nên im bật. Cô không muốn cho bà Nguyệt lo lắng nên tốt nhất là không nói thêm điều gì.

“Và tiền gì? Sau đang nói mà im ru vậy?”

Bà Nguyệt gắng hỏi với ánh mắt dò xét. Nga giả vờ lãng sang chuyện khác, với người sắp xếp lại chén đĩa trên bàn, nói giọng vu vơ.

“Ngân, em lên mời bố va anh Hai xuống ăn đi em”

Ngân vừa đi mấy bước thì nghe tiếng Nga gọi.

“À, chị Ba quên mất...Cho em nè, để dành ăn quà ”

Ngân cười tíu mắt vì được tiền ăn quà. Cô không nhớ đã bao lâu rồi mình không được mua quà bánh ở trong trường. Vì biết mẹ vất vả nên lần nào bà Nguyệt cho tiền, cô cũng đẩy về phía bà, bảo là không thích ăn quà bánh, thích ăn cho chắc bụng. Rồi nói mẹ để dành tiền mua gạo. Lần nào cũng vậy, mắt rung rung bà Nguyệt nhìn theo dáng cô con gái út nhỏ nhắn, lưng thững bước đi trên con đường nhấp nhô sỏi đá. Chỉ tại gia đình nghèo khó, mà con cái không có được tuổi thơ vui tươi như những đứa trẻ khác. Mới có 12 tuổi đầu mà Ngân đã biết suy nghĩ cho cha mẹ. Nghĩ đến đây, bà Nguyệt thấy ấm lòng, nỗi vất vả cực nhọc như vơi đi hết ...

Chỉ riêng có Ngọc thì...

“Thế còn phần của em đâu chị Ba?”

Ngọc từ đâu nhảy chồm xuống bếp. Ôm vai bá cổ Nga ra điều nịnh nọt. Nga cười phì trước cô em gái lém lỉnh. Ấn vào tay Ngọc tờ 5000 đồng màu xanh dương. Mặt Ngọc sáng rực như thần mặt trời, lòng cô vui như hội. Thế là trưa nay, cô được theo đám con nhà giàu trong lớp đi ăn chè đậu gần sông Bạch Đằng rồi. Chơi với bọn nó, vui lắm cơ!

“Mai má chở con ra bến xe.”

Bà Nguyệt vừa xới , vừa nói với Nga. Cùng lúc, ông Thiên và Nhân đi xuống. Nghe bà Nguyệt nói thế, ông liền quát lớn ra điều hăm dọa.

“Đi đâu mà đi, ở nhà cho tôi. Mai, có người đến coi mắt nó rồi. Tôi đã hẹn với người ta.

Không có đi đâu hết, đi tôi đánh què giò.”

Bà Nguyệt không giấu được vẻ mặt giận dữ nhìn chồng, mặt đỏ bừng lên, con giận lên tới tận mang tai. Vậy là ông vẫn giữ vững quyết định bắt Nga lấy chồng Đại Loan, người đàn ông mà Tu Mai bảo là giàu xụ, có hãng xưởng gì đó bên Đại Loan. Nếu giàu có thì cần gì phải đi xa xôi qua tận Việt Nam để kiếm vợ như thế này? Tuổi tác lại gần bằng tuổi bà và ông Thiên. Hết mực khuyên ngăn mấy tháng nay mà dường như ông vẫn không hồi tâm chuyển ý được chút nào.

“Nó mới có 20 tuổi mà gả đi đâu, đợi vài năm nữa thì...”

RẦM!!!

Ông Thiên đập mạnh tay xuống bàn. Làm tô chén trên bàn văng tung tóe. Nga giật mình nhưng mặt vẫn cuối gầm, chỉ thốt lên được mỗi từ.

“Bố...”

Rồi im bật. Nhân vốn không dám cãi lời ông Thiên, nhưng thương em gái nên cũng mạnh dạn lên tiếng can ngăn.

“Bố, em nó không thương người ta. Sao mà lấy được hả? Bố không nghe nhiều cô dâu

Việt sống khổ sở như thế nào ở xứ người sao?”

Ông Thiên trừng mắt nhìn về phía Nhân, đập mạnh tay xuống bàn lần nữa, rồi chỉ tay về phía anh.

“À, thằng này láo, hôm nay dám cãi lời bố mày à...”

“Bố đừng cậy quyền làm cha mà quyết định thay đời chúng con...”

“Mày...”

Ông Thiên đứng phắt dậy, cầm chiếc ghế gỗ gio lên tận đầu, định ném về phía Nhân thì Nga đã chụp lấy tay ông can ngăn, cô cất giọng nghèn nghẹn, không giấu được nỗi phẫn phùng lo sợ. Còn Nhân thì bỏ đi lên nhà trên.

“Con đi học đây, nước nhu thế này, nuốt làm sao vô?”

Nam, cậu em trai út vừa đi học về, đứng khẹp nép trong góc nhà nhà run sợ. Ngân đứng gần bầu vào cánh tay mẹ, Nga im lặng cuối đầu, tay mân mê vạt áo. Chỉ có Ngọc là thì vẫn ung dung viết thu tình, tay xoay chiếc bút bi màu xanh, nói xằng giọng qua phía bàn ăn.

“Bố tính vậy là đúng lắm. Lấy chồng nước ngoài dù sao cũng đỡ hơn mấy tên chơi chơi trong xóm. Vừa sướng thân, vừa lo được cho gia đình mình. Sao má và chị Nga nghi cạ thế không biết?”

“Ngọc, con có im ngay không?”

Bà Nguyệt giận đỏ rần mặt, hướng mắt về phía Ngọc. Cô nghe giọng mẹ gắt gỏng nên im bặt.

“Bà làm gì mà la nó dữ vậy? Bộ nó nói không đúng sao?... Tôi đã quyết định vậy rồi, không cần bàn cãi nữa.”

Nói đoạn, ông quay sang phía Ngọc, ngoắc tay.

“Qua đây ăn với bố.”

Chỉ chờ có vậy, Ngọc tốt đến bên cạnh cha, ăn ngon lành nhu không có chuyện gì xảy ra, còn vui vẻ rót rượu cho ông Thiên. Ông Thiên thoái chí cười tít mắt, xoa xoa đầu cô con gái rượu.

Nga len lén nhìn mẹ, ánh mắt lo sợ trông thấy. Bà Nguyệt nháy mắt ra hiệu, lấy tay ấn nhẹ lên đùi Nga...

4 giờ sáng...

Nga đã lò mò thức dậy. Nga và bà Nguyệt nhón chân bước ra khỏi nhà, khi mà mọi người còn đang say giấc nồng. Con mưa rào đột ngột giữa mùa đông ẩm đậm làm hơi lạnh nhu bao lấy cơ thể nhỏ nhắn thanh mảnh của Nga

Vốn biết tính ông Thiên, khi đã quyết định điều gì thì khó mà lay chuyển được. Nên bà Nguyệt đành im lặng, không quan tâm đến những lời nói của ông, bà chỉ lẳng lặng làm theo ý mình. Cũng may rằng, Nga vẫn còn noi để nương thân trên đó, nếu không thì bà cũng không biết phải gửi cô đi đâu. May thay, ông Thiên cũng không biết noi Nga đang làm việc, không thì kế hoạch chạy trốn này cũng khó mà thực hiện được.

Lấy đỡ tấm carton nhỏ, bà Nguyệt choàng qua người Nga, hai mẹ con rón rén ra khỏi cổng, nơi Nhân đang mặc chiếc áo mưa màu xanh đậm đứng chờ tự bao giờ. Nung nịu ôm mẹ trước khi đi, nước mắt cô nhu trực chảy ra khi nhìn thấy những sợi tóc bạc bị ướt sung, bám vào vầng trán đã bắt đầu xuất hiện những nếp nhăn của mẹ. Yên vị sau lưng anh trai, cô giục mẹ.

“Con không sao, mẹ vào nhà đi kéo ướm...”

”Mẹ vào nhà đi mẹ, chứ chờ ba người, em Nga nó ướm hết rồi lại bệnh, yên xe cũng nhỏ

quá...” Nhân thêm vào.

Bà Nguyệt đành miễn cưỡng thuận ý, xua tay giục Nhân chạy đi mau, kéo ông Thiên đột ngột thức giấc thì nguy mất.

Xe nổ lạch bạch chậm chậm trong ánh sáng mờ đục của buổi tinh mơ. Chạy được một quãng xa rồi mà Nga vẫn ngoái đầu nhìn lại. Dáng người mẹ già vẫn đứng dưới mưa dỗi theo cô. Từ xa, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy được những giọt nước mắt của mẹ. Cô có thể cảm nhận được vị mặn đang trôi theo cùng những giọt

nước mưa, thấm vào làn môi ướt lạnh của mình. Cô khẽ cất tiếng nghẹn ngào, chỉ đủ để mình nghe thấy, nhưng cũng muốn con gió rì rào bên ngoài mang đi, để thổi vào tai mẹ rằng.

“Con cảm ơn mẹ!”

.....

5. Chương 5: Việt Nam

6 tuần ở Koh Kong trôi qua nhanh như chớp mắt. Mới đây thôi, mà anh đã đặt chân đến Sài Gòn. Bao nhiêu năm rồi anh không quay lại đây nhỉ? 2 năm 4 tháng? Lần cuối cùng anh làm từ thiện ở Đắc Nông. Công việc bận rộn nên vừa hoàn thành xong thì anh đã vội vàng bay về Mỹ. Cũng không có nhiều thời gian dạo bước thư giãn trên những con đường Sài Gòn rợp nắng, đầy lá vàng rơi như thế này. Nhưng anh cũng kịp ghi trong ký ức mình về những hình ảnh cũ ở nơi đây, để có thể cảm nhận được sự “thay da đổi thịt” của thành phố lớn nhất Việt Nam này.

Sau một ngày đường từ Koh Kong về Sài Gòn. Đoàn tình nguyện có 2 ngày để nghỉ ngơi thư giãn cho điếm đến tiếp theo. Như nhiều thành viên khác trong đoàn, Will dành thời gian tham quan những bảo tàng di tích lịch sử chiến tranh, tận hưởng những dịch vụ thư giãn và đặc biệt là hưởng thức ẩm thực Việt Nam. Món ăn Việt vốn không xa lạ gì với anh, vì từ nhỏ anh đã được ăn những món ăn do mẹ nấu, đầu bếp tuyệt vời nhất đối với anh. Tuy nhiên, anh vẫn cảm thấy thích thú khi được nếm thử những món mới ngay trên chính quê hương mẹ.

2 ngày sau...

Sau 9 tiếng đồng hồ lái xe từ Sài Gòn, chiếc xe Bus của đoàn tình nguyện đang tiến đến địa phận Thị xã Ngọc Yêu thuộc thành phố Kon Tum. Hơn cả những gì Will đã tưởng tượng trong đầu, cảnh tượng trước mắt anh trông thật đìu hiu và quạnh quẽ. Dù anh đã từng đi làm tình nguyện ở rất nhiều nơi trên khắp Việt Nam, nhưng có lẽ nơi đây là khốn khổ nhất.

Anh tự hỏi rằng tại sao mình đã không đến giúp đỡ nơi này sớm hơn? Nhìn những ngôi nhà lụp xụp được chắp vá bằng nhiều loại tre lá mà anh không khỏi xót xa...

Xe chạy chậm chậm trên con đường mòn nhỏ hẹp, đủ để Will có thể kịp nhìn thấy cuộc sống nghèo khó, thiếu thốn của đồng bào dân tộc thiểu số Tây Nguyên. Hình ảnh của những đứa trẻ người dân tộc mặt mũi lấm lem đang nghịch cát hay ngủ vùi trên lưng mẹ, khiến anh nhớ đến cuộc sống đầy đủ và sung túc của trẻ con ở Hoa Kỳ. Tạo hóa thật trở trêu và thiếu công bằng, trong khi “người ăn không hết thì lại có kẻ lần không ra”... Trên tất cả, trái tim nhân đạo của anh luôn mong ước khát khao rằng, tất cả những đứa trẻ được sinh ra trên thế giới này được sống vui vẻ và hạnh phúc, đúng như lứa tuổi của các em...

“Đây chưa hẳn là nơi tệ nhất...”

Will quay sang nhìn người bạn đang ngồi bên cạnh với đôi mắt cảm thông và ái ngại. Chẳng lẽ nơi anh và các bạn đang tiến đến còn khó khăn hơn cả nơi này?

....

Tại bến xe...

Nga ngơ ngác đứng giữa đám đông hành khách đang ồ ạt bước xuống xe. Mùi khói bụi từ những chiếc xe buýt và âm thanh ồn ào bất nhứt khiến Nga cảm thấy đầu óc quay cuồng. Cô vừa lấy tay day day thái dương, vừa đưa mắt nhìn về phía những chiếc xe ô tô bên đường. Trong lúc lạng lạng định tiến đến bắt xe trở về lại buồn. Cô bất ngờ bị một bàn tay kéo lại từ phía sau. Cô giật mình tưởng rằng bị cướp. Theo phản xạ, cô lấy tay ôm chặt túi đồ, quay nhanh về phía sau. Trong lúc hoảng sợ tột cùng, khuôn mặt cô dần ra khi nhìn thấy Tuấn, đồng nghiệp đang cộng tác cùng. Cô vừa mừng rỡ vừa bất ngờ. Chỉ biết tròn mắt, há hốc mồm nhìn Tuấn.

“Ủa, anh Tuấn, anh đang làm gì ở đây?”

Vẻ mặt Tuấn trông thật bí hiểm, anh cười tươi nhìn Nga, khoe trợn chiếc đồng tiền sâu hõm.

“Anh ra đón Nga ”

Nga nhìn Tuấn vẻ ái ngại xen lẫn hoài nghi. Làm sao anh biết cô về lại buôn hôm nay mà ra đây đón? Cô trầm nghĩ. Sau vài giây ngó người ra, Nga chợt nhớ đến Sani, cô bạn gái cùng phòng với mình. Nga đoán chắc Sani đã nói với Tuấn.

“Làm phiền anh Tuấn quá!”

“Có gì đâu em. Anh cũng ra đây có chút việc...” Tuấn vừa nói vừa giành lấy chiếc túi xách từ tay Nga rồi giật cô.

“Thôi, ra xe đi em. Trời sắp tối rồi...”

...

Chiếc Jeep kiểu cũ từ từ lăn bánh giữa làn sương mỏng. Bên ngoài, thần mặt trời đã dần khuất núi, trời bắt đầu lạng chạng tối...

Tuấn đưa mắt sang nhìn Nga ái ngại. Suốt chặng đường từ thành phố về đến đây, Nga chỉ im lặng, trầm tư nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh đoán có lẽ cô nhớ nhà...

“Em nhớ nhà?”

Nga không nhìn Tuấn, lí nhí phủ nhận.

“À, đâu có đâu anh”

Thật ra thì có. Nga đã bắt đầu nhớ đến gia đình ở Sài Gòn. Kể cũng lạ, tuần trước khi quay về Sài Gòn, dù rất vui vì được gặp gia đình nhưng cô cảm thấy nhớ nơi đây. Và bây giờ thì ngược lại. Cảm xúc con người vốn thật phức tạp, cô trầm nghĩ.

“Nếu em muốn, mỗi 2 tháng có thể về thăm nhà. Bọn trẻ có anh lo mà.”

“Anh còn biết bao nhiêu là việc. Em không sao. Cám ơn nhã ý của anh Tuấn nhé!”

“Có gì đâu Nga. Nếu em cần gì. Cứ nói anh biết. Đừng ngại!”

Tuấn nhìn Nga bằng đôi mắt đầy âu yếm. Lúc nào cũng vậy, anh luôn quan tâm và đối xử thật dịu dàng với cô. Tuy vậy, Nga có cảm giác không được thoải mái trước cử chỉ này, cô luôn tìm cách né tránh như những gì cô đang làm. Quay đầu ra ngoài cửa sổ và hỏi giọng vu vơ...

“Mọi người vẫn khỏe hả anh?”

6. Chương 6: Mùa Đông Không Lạnh

Ba Tu, mùa đông năm 1996...

4 giờ chiều giờ địa phương, xe của đoàn tình nguyện đã có mặt tại buôn làng Ba Tu, thuộc thị xã Ngọc Yêu, huyện Tu Mơ Rông, thành phố Kon Tum. Những tình nguyện viên lần này hầu hết đều là người đến từ các nước khác, chủ yếu là Mỹ và Thụy Sĩ, chỉ có một thông dịch viên duy nhất từ Sài Gòn ra.

Mặc dù trước đây, đã có rất nhiều đoàn tình nguyện trong và ngoài nước đến giúp đỡ buôn làng. Nhưng hôm nay, khi vừa nhìn thấy xe của đoàn tình nguyện tiến đến, người dân trong bản vẫn hiếu kỳ, họ nhanh chân chạy ra đầu buôn chào đón. Bọn trẻ con mặt mũi lấm lem, miệng cười tít mắt, nét mặt vui mừng như thấy hội khi nhận được những nắm kẹo ngọt lịm đủ màu sắc, chúng hò reo, thoái chí chạy nhảy xung quanh chiếc xe Bus, khiến cho không khí tĩnh lặng giữa mùa đông âm ỉm bắt đầu được hâm nóng lên thật sự...

Dù đã được cảnh báo trước về Ba Tu, một trong những ngôi làng nghèo khó nhất Việt Nam, Will vẫn không khỏi cảm thấy sửng sốt và hoang mang trước điều kiện sống và sinh hoạt của người dân nơi đây. Đảo mắt xung quanh một góc nhỏ trong buôn làng, Will cảm thấy ngậm ngùi chua xót cho những số phận nghèo khó. Buôn Ba Tu trông đìu hiu và cô quạnh nằm len lỏi giữa những con suối và kênh rạch chằng chịt, địa hình hẻo lánh. Buôn làng nằm trên vùng đất có nguồn tài nguyên thiên nhiên tiềm ẩn nhưng không được khai thác. Người dân nơi đây sống chủ yếu bằng nghề trồng trọt, nhưng do chưa được thủy lợi, nên lúa và hoa màu chỉ trồng được một vụ, năng suất bấp bênh. Cuộc sống của người dân rất thiếu thốn và nghèo đói.

Trẻ em lớn lên không được đến trường vì phải theo cha mẹ ra đồng làm việc, khiến cho tỷ lệ mù chữ của buôn xếp vào loại cao nhất nước. Nhận thức về sức khỏe và cuộc sống của người dân còn rất hạn hẹp vì những tục lệ cổ hủ vẫn còn ăn sâu vào tâm trí con người nơi đây. Điều kiện sống tiềm ẩn nhiều nguy cơ nhiễm bệnh và ảnh hưởng đến sức khỏe. Đặc biệt là nguồn nước bẩn đã bị nhiễm phèn nhưng không được sự quan tâm và trợ giúp...

Làng vẫn chưa có mạng lưới điện nên thứ ánh sáng duy nhất vào ban đêm chỉ có đèn dầu và đuốt, đêm đến trở nên dài dằng dặc vì không có ánh đèn. Trong buôn hơn 300 hộ dân nhưng không có bất cứ trạm y tế hay bệnh viện nào lân cận. Đường xá đi lại khó khăn, cuộc sống vô cùng bức bối.

Nhận thấy Ba Tu là nơi rất cần được quan tâm và giúp đỡ, nên hàng năm, đoàn tình nguyện Heart đều ưu ái ghé thăm nơi đây. Mục đích chính của đoàn tình nguyện lần này nhằm hỗ trợ thuốc men, khám chữa bệnh cho người dân, xây dựng trạm y tế mới, thiết lập nguồn nước sạch, sửa chữa những ngôi nhà cũ nát, cung cấp kiến thức về an toàn, bảo vệ sức khỏe cho người dân....

Sau một hồi vui đùa cùng bọn trẻ, Will và các thành viên trong đoàn lần lượt khiêng vát hành lý xuống xe. Từng thùng lớn nhỏ dụng cụ làm việc, đồ cứu trợ được mang vào cất giữ trong nhà Rông của làng. Tất cả mọi người đều trong tư thế sẵn sàng cho ngày làm việc

đầu tiên, bắt đầu từ ngày mai..

Đêm tối đen như mực...

Nga trần trọc, trở người qua lại liên hồi. Đôi mắt đen láy không gợn sóng nhìn vô thức về phía ánh đèn dầu được vịn nhỏ lửa. Nga vốn không ngủ được trong bóng đêm, nên lúc nào cũng phải để đèn đến khi cô chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ, suốt hơn 1 tuần về lại Sài Gòn, được ngủ trên chiếc giường thân quen cùng mẹ, nên giờ đây, khi nằm một mình lẻ loi như thế này, Nga cảm thấy không quen lắm. Cảm giác lạ chỗ cũng giống như lần đầu tiên cô đến đây. Thời gian trôi qua nhanh thật, mới đây đã tròn 1 năm kể từ ngày Nga đến nhận công tác ở nơi này. Cô rất vui khi được đóng góp công sức nhỏ bé của mình trong việc dạy chữ, truyền kiến thức cho các em nhỏ. Không biết tự bao giờ, cô đã xem nơi đây là ngôi nhà thân yêu thứ hai của cuộc đời mình. Tuy nhiên, nỗi nhớ nhà vẫn cứ day dằng trong trái tim cô. Đặc biệt ngay trong lúc này, cô vừa nhớ thương vừa phấp phồng lo sợ ẹ già và anh trai. Không biết họ sẽ xoay sở như thế nào nếu như ba cô biết chuyện, cô bỏ trốn....

Nga đang cảm thấy vô cùng lo lắng, nỗi sợ hãi men theo trong từng hơi thở nặng nề trên khuôn ngực phấp phồng của cô. Nga lo lắng nhiều cũng chẳng sai, bởi lẽ, từ nhỏ, không biết bao nhiêu lần, cô phải chứng kiến cảnh ba mình nổi cơn thịnh nộ, và đối với cô, cảnh tượng đó đáng sợ biết nhường nào....

Cùng thời điểm đó

RẦM!!!

Chiếc TV 13 inches nhỏ cũ kĩ bất ngờ bị ném tung ra khỏi nhà, kèm theo sau đó là tiếng la hét như muốn vỡ tung lồng ngực của ông Thiên.

“Ai, ai dám cả gan cho phép con Nga bỏ nhà đi? Nói mau, không thì tao đập tanh bành cái nhà này...”

Ông Thiên trợn tròn mắt, vẻ mặt vô cùng giận dữ và hung hãn, miệng sùi bọt mép liên tục tra hỏi tung tích của Nga. Suốt ngày hôm nay, dù không thấy bóng dáng Nga, nhưng ông cứ đinh ninh rằng cô vẫn còn ở

Sài Gòn, có lẽ chỉ sang nhà bạn hay đến nhà thờ. Thế nhưng, đến giờ này đã hơn 10 giờ đêm mà vẫn không thấy cô đâu. Ông mới vỡ lẽ, cô đã bỏ trốn đi mất rồi. Thế là bao nhiêu dự định gả chồng cho Nga đều tan thành mây khói. Ông tức giận điên người. Ông biết nếu không có sự cho phép của bà Nguyệt và sự giúp sức của Nhân thì không tài nào Nga về lại trên đó được. Nên giờ đây, ông điên tiết, trút mọi cơn thịnh nộ lên đầu vợ và con trai cả.

“Bây là lũ khốn nạn, bây ngon lắm, dám qua mặt cả tao...Hôm nay, tao không dạy cho bây một bài học thì tao không là Trần Thái Thiên...”

Vừa nói, ông Thiên vừa ném bàn ghế, chén bát xuống sàn nhà, đập tan nát mọi thứ đang trông tầm mắt của mình. Ngôi nhà vốn tan hoang, nay lại càng thêm hoang tàn...

Tiếng đồ đạc bị đập phá, tiếng chửi bới của ông Thiên, tiếng khóc rấm rức của Ngân và Nam hòa thành một âm thanh réo rắt thê lương. Nhân cung tay lại nhìn ông Thiên, ánh mắt không giấu được vẻ bất lực và mệt mỏi. Anh sợ rằng nếu ở đây lâu, anh sẽ không kiềm chế được hành động của mình nên anh nắm lấy tay hai đứa em, tháo chạy ra khỏi nhà bỏ trốn. Dự đoán đêm nay sẽ phải tá túc nhà người bạn thân ở đầu hẻm.

Còn về phần bà Nguyệt, từ lúc ông Thiên biết chuyện đến giờ, bà chỉ dám ẩn mình phía sau hè. Bà biết ông sẽ xé nát bà ra nếu nhìn thấy bà ngay lúc này. Bà ngồi đó, người thấp thỏm dỗi mắt nhìn vào nhà, khuôn mặt phiền muộn với ánh nhìn mông lung, hai tay liên tục đập nhẹ vào chân vì bị muỗi đốt. ...

Chỉ có Ngọc vừa mới đi chơi nhà bạn về nên không biết sự việc gì xảy ra. Cô ngơ ngác nhìn đống đổ nát phía trước sân nhà, lắc đầu ngán ngẩm.

“Có chuyện gì mà bố giận dữ vậy bố?” Ngọc vừa đá chống xe đạp vừa hỏi vọng vào nhà.

Ông Thiên nghe thấy tiếng người nên đi nhanh ra phía trước, tay chống hông, vẻ mặt hằn học.

“Mày có biết con Nga bỏ trốn khi nào không?”

“Sao con biết được” Ngọc không nhìn ông Thiên, trả lời gọn lỏn, ngồi bệt xuống thềm gần lại dây xích xe đạp, tay chân lấm lem dầu mỡ. “Sao bố không hỏi mẹ và anh Nhân?”

“Con mẹ nó. Trốn đâu hết trốn rồi...” Ông Thiên vừa nói vừa đá mạnh vào cửa.

RẦM!!!

Bà Nguyệt ở sau hè giật thót tim vì tiếng động lớn, bất thành linh lấy tay bịt miệng lại để ngăn tiếng kêu giật mình.

“Chịu...” Ngọc bỏ vào nhà rửa tay, để lại ông Thiên đứng đó chửi rủa liên hồi.

“Lũ khốn nạn, đừng để tao nhìn thấy tụi bây tối nay, không, tao giết hết!!!”

Ngọc đứng rửa tay sau hè, ngược nhìn lên bầu trời đen mịt mù rồi thở dài mệt mỏi...

Lại một đêm mất ngủ...

.....

Tại nhà Rông dành cho các thành viên đoàn tình nguyện....

Sau một ngày ngồi xe đường dài, mọi người đều đã thấm mệt, nên khi vừa đặt lưng xuống sàn là ngủ say sưa như chết. Trong căn phòng khoảng 40 m2 được ngăn làm hai vách, mọi người ngủ tập thể trên nền gỗ mát lạnh...

Will co người trong tấm chăn mỏng, cà ngày đường anh không ngủ được chút nào, vậy mà bây giờ vẫn không tài nào chợp mắt được. Anh miên man với những suy nghĩ mông lung trong đầu, những sự việc không đầu không đuôi trong không gian tĩnh mịch, chỉ còn có thể cảm nhận bằng thính giác đối với mọi thứ xung quanh.

...

Đôi mắt nâu cuối cùng cũng dần khép hờ lại, trong lúc thần trí đang chìm vào mộng mị, Will nghe văng vẳng bên tai tiếng đàn vĩ cầm da diết. Âm thanh của tiếng vĩ trong suốt như pha lê, dịu dàng như làn gió nhẹ, ấm áp như hơi thở, nhưng lại man mác một nỗi buồn xa xăm...

Trong lúc thần hồn nửa tỉnh nửa mê, anh vẫn có thể nhận ra nhạc khúc bất hủ...

CANON...

....

....

LTG: Trên thực tế, Ba Tu là buôn làng có thật và hiện nay vẫn là một trong những buôn nghèo khó nhất ở Kon Tum.

inch: đơn vị đo lường của Mi và Anh.

Sáng nay, Trịnh Hà Tuấn bận rộn hơn thường ngày. Sau một hồi quần quật với đồng giấy tờ công văn trên bàn. Anh vội vàng đi đến nhà Rông, nơi mọi người đang chờ được khám bệnh và cấp phát thuốc miễn phí.

Từ xa, Tuấn đã thấy một hàng dài người già, trẻ, lớn, bé đang đợi để được khám bệnh. Mới hơn 8h mà mọi người đã tụ họp khá đông, chứng tỏ dân trong buôn rất nôn nóng được kiểm tra sức khỏe. Tuấn cảm thấy an tâm phần nào vì sau bao nhiêu tháng ngày tuyên truyền giáo dục chăm sóc sức khỏe. Bà con trong buôn đã biết quan tâm đến sức khỏe của mình hơn...

Lẽ ra, anh đã phải ở trong buôn để tiếp đón đoàn tình nguyện quốc tế. Nhưng vì Nga, mà anh bỏ mặc tất cả, giao phó hết công việc cho Trung Kiên, người phiên dịch đến từ Sài Gòn lo liệu. Vì thế, sáng nay, anh đã thức rất sớm để hoàn thành công việc và dành thời gian đến chào hỏi phái đoàn.

“Anh Tuấn, đây là lịch làm việc của phái đoàn trong suốt thời gian ở buôn”. Vừa thấy dáng Tuấn, Kiên đã tươi cười chào hỏi và chìa tờ giấy thời gian biểu của đoàn tình nguyện.

“Ừ, để anh xem sau. À, Kiên, anh cảm ơn em vì đã thay anh sắp xếp công việc chào đón đoàn tình nguyện đến buôn ngày hôm qua nhé.” Tuấn nhìn Kiên với vẻ mặt ái ngại.

“Không có chi đâu anh. Cũng không có gì nghi thức lắm. Em cũng thay mặt đoàn, cảm ơn anh về nơi ăn ở.”

“Trời, em đừng quá khách sáo, tấm lòng của mọi người trong đoàn thật đáng quý. Họ đến đây vì buôn làng, một chút công việc đó có đáng là bao...”

Đây vốn dĩ là công việc của Tuấn. Mỗi năm, anh đều chuẩn bị để đón khoảng 1 hoặc 2 đoàn tình nguyện như thế này đến thăm Ba Tu. Dù đến từ nơi khác nhưng Tuấn luôn xem Ba Tu là nhà của mình. Anh luôn cố gắng làm mọi việc có thể, để giúp đỡ và cải thiện cuộc sống của người dân nơi này tốt hơn. Có thể nói, Tuấn như là một người trưởng buôn. Dù thật ra, anh chẳng giữ chức vụ gì. Tuy nhiên, mọi việc lớn nhỏ trong buôn đều được quyết định và sắp xếp theo những chỉ dẫn của anh. Sau già làng, anh là người có tầm ảnh hưởng nhất buôn, được tất cả mọi người trọng dụng và yêu quý....

Sau hơn một tuần xa Ba Tu và những đứa học trò nhỏ trong lớp học tình thương do Tuấn và Nga lập ra, Nga rất nôn nóng được gặp lại các em. Bọn trẻ được gặp lại cô giáo Nga thì vui mừng ra mặt, tíu tít kể đủ mọi chuyện đã xảy ra trong suốt thời gian cô giáo vắng mặt ở đây. Từ việc thầy Tuấn nghiêm khắc như thế nào? Đến việc các em được nhận kẹo bánh của đoàn tình nguyện ra sao?...Trông bọn trẻ vô cùng náo nức và phấn khích trước sự xuất hiện của đoàn tình nguyện ở đây.

Vì công việc vẫn còn tồn đọng trong suốt thời gian Nga vắng mặt, nên cô cũng chưa có thời gian đến chào hỏi phái đoàn và tham gia giúp đỡ họ, nên mọi việc đều do Tuấn giải quyết. Nga nhìn thấy sự tháo vát và trách nhiệm trong công việc của Tuấn mà thầm cảm phục. Một mình anh, có thể đảm nhiệm khối công việc dành cho những 4 đến 5 người. Được làm việc cùng Tuấn, Nga cảm thấy vô cùng may mắn, cô đã học hỏi được rất nhiều từ anh.

Kim đồng hồ vừa nhích sang số 11, Nga đã thấy dáng Tuấn thấp thoáng ngoài cửa lớp. Bọn trẻ mừng rỡ òm tập chạy ù ra khỏi cửa nhanh đến độ không kịp nhìn thấy Tuấn để chào hỏi. Anh chỉ trông theo dáng chúng rồi quay sang nhìn Nga mỉm cười, nụ cười lôi cuốn với chiếc lúm đồng tiền sâu hóm bên má phải. Chính nụ cười này cũng đã từng thêu dệt biết bao trái tim của các cô sơn nữ.

Suốt hơn 1 năm làm việc ở đây, dường như trưa nào Tuấn cũng ghé sang lớp Nga đợi cô, rồi cùng nhau đi ăn trưa. Bữa cơm trưa thường diễn ra ở nhà SaNi, cô bạn ở cùng với Nga. Do cha mẹ SaNi không may qua đời sớm, nên cô sống một mình. Từ ngày có Nga đến ở cùng, cô cũng cảm thấy bớt trống vắng. Hai người cùng trạc tuổi nhau nên rất tâm đầu ý hợp, yêu thương và đùm bọc lẫn nhau như chị em ruột thịt.

Không biết vô tình hay cố ý, mà phần thức ăn dành cho Tuấn luôn được SaNi chuẩn bị rất kỹ càng, trang trí vô cùng đẹp mắt, dù thức ăn rất đậm bạc. Hôm nay, SaNi trở tay nấu món cá kho và canh chua thơm, món mà Tuấn rất thích. Nga nhìn miếng cá to trong bát cơm của Tuấn rồi tủm tỉm cười. SaNi thấy vậy thì cuối đầu bên lên, khoe môi hồng cong nhẹ trông thật đáng yêu. Dù SaNi chưa bao giờ tâm sự với Nga điều gì, nhưng qua cử chỉ quan tâm và ánh mắt triu mến mà cô dành cho Tuấn. Nga mơ hồ nhận ra rằng trái tim trong sáng của SaNi đã bắt đầu biết đến hương vị của tình yêu...

Bữa cơm trưa diễn ra vui vẻ và rộn tiếng cười. Nga vốn là người ít nói, thế nhưng khi ở cạnh SaNi và Tuấn, Nga lại là người nói nhiều nhất. SaNi vốn rất ít lời, có cuộc sống nội tâm. Còn Tuấn thì lại càng trầm lặng và kiệm lời. Tuy nhiên, khi bên cạnh Nga, anh lại biến thành một con người hoàn toàn khác. Anh cười nhiều, sôi động hẳn lên. Thỉnh thoảng, trong cuộc chuyện trò rôm rã của cả ba người, anh lại trao ánh nhìn ấm áp và dịu dàng đến Nga. Những lúc như vậy, khuôn mặt Nga bỗng sững lại, đôi mi dài cong nhẹ khẽ sụp xuống và đọng đưa qua lại, cử chỉ đó không khó để người đối diện hiểu rằng, cô đang rất bối rối...

Những ngày làm việc tiếp theo của Will tiếp tục trôi qua nhịp nhàng, anh làm việc hăng say không nề hà mệt mỏi. Nhiệm vụ của anh ở Ba Tu lần này là thiết lập ra nguồn nước sạch cho buôn làng. Nhìn sự nhiệt thành trong công việc của anh, không ai có thể tưởng tượng được rằng, con trai cưng của một gia đình danh giá, có thể hòa mình vào nhóm người dân đen nghèo nơi rừng sâu nước thẳm, một cách nhiệt tình đến thế. Will luôn muốn thử nghiệm những công việc mới và khám phá nhiều điều mới lạ nơi miền sơn cước heo hút này. Sau giờ làm việc, Will lại mang máy ảnh đi dạo quanh buôn để tác nghiệp hoặc chơi đùa cùng với đám trẻ con trong buôn làng. Bọn trẻ trông có vẻ rất quý mến anh. Sự xuất hiện của anh và đoàn tình nguyện viên làm cho không khí vốn tĩnh lặng ở buôn làng trở nên sôi động hẳn lên...

Hon 1 giờ trưa, Will mới chịu nghỉ tay, dừng công việc đang dang dở để dùng bữa ăn trưa đơn giản, chỉ có một vài khoanh bánh mì nguội và thịt đóng hộp mà đoàn đa mang sang Việt Nam. Anh rửa vội tay rồi ngồi bệt dưới gốc cây sồi lâu năm dùng bữa trưa một cách ngon lành. Dù là mùa đông, nhưng những tia nắng mặt trời ấm nóng giữa trưa, cùng khiến tấm lưng rộng cao lớn của anh ướt đẫm mồ hôi. Chiếc nón lưỡi trai màu xanh rêu là vật dụng nguy trang hiệu quả nhất giúp anh thoát khỏi những tia nắng mặt trời chói lọi.

Trong lúc thưởng thức chiếc bánh mì cuối cùng, tay Will bỗng thưng lại. Hình ảnh cô gái dân tộc Xo- đáng có nụ cười tươi trong nắng vụt thoáng qua trước mắt anh, nhanh đến nỗi anh chỉ kịp ghi lại khoe môi hồng mịn màng xinh xắn ấy. Cô gái đó quả thật trông rất quen thuộc đối với anh.

Will quay người nhìn theo dáng chiếc xe Jeep đã chạy xa khuất với vẻ mặt mông lung, ánh mắt màu nâu quẩn ru khẽ nhú lại, anh tập trung cao độ nhu cổ gồng rờ soát lại bộ nhớ của mình. Anh không thể nhớ chính xác người con gái trong chiếc xe Jeep đó là ai? Nhưng anh chắc chắn rằng, trước đây, mình đã nhìn thấy cô ấy ở một nơi nào đó ...

.....

Đêm tĩnh mịch

Trong ngôi nhà sàn nhỏ cũ kỹ được xây lên từ những thanh gỗ sần sùi với mái che bằng lá tre khô xám xịt. Bên trong chỉ có một vách ngăn duy nhất cho phòng ngủ và phòng sinh hoạt. Giữa nhà là chiếc bàn nhỏ thấp chân kiểu Nhật được gọt đẽo từ bàn tay của người thợ mộc không chuyên. Nga ngồi lặng lẽ bên chiếc đèn dầu say mê đọc sách. Cô lật từng trang từ điển Anh - Việt một cách nhẹ nhàng nhất có thể, tránh làm SaNi thức giấc ngay phòng bên cạnh.

Nga vốn rất yêu thích môn Anh ngữ. Từ khi còn học Trung Cấp, cô đã rất có năng khiếu với bộ môn này và thường xuyên mài mò tự học mỗi đêm. Vì thế, vốn tiếng Anh của cô rất khá. Cô luôn cố gắng tìm tòi đọc sách và học hỏi thêm để nâng cao trình độ giao tiếp bằng tiếng Anh của mình. Lần về Sài Gòn vừa rồi, cô rất vui sướng vì đã mua được một số sách Anh ngữ cũ với giá rẽ hời. Cô lật từng trang với vẻ mặt hăm

hở nhất rồi khẽ đọc những từ khó phát âm nhiều lần. Giữa đêm khuya vắng lặng, giọng đọc thanh thoát của cô hoà cùng tiếng gió thổi nhẹ bên ngoài.

Cùng lúc ấy, tại một nơi nào đó, có một chàng trai trẻ đang co người trong chiếc chăn mỏng màu nâu nhạt. Lại một đêm anh mất ngủ, dù cả ngày phải làm việc cực nhọc nhưng đêm đến, anh vẫn không tài nào chợp mắt được. Đôi mắt nâu trong bóng đêm lấp lánh như những vì sao trên bầu trời cao.

...

Và đến khi giấc ngủ chập chờn âm thầm xâm chiếm mất thần trí, anh lại rơi vào trạng thái giữa chừng không, tiếng nhạc vĩ cầm da diết lại dịu dàng rót nhẹ vào tai anh. Nó khiến cho giấc nồng của anh trở nên êm dịu và bình yên. Suốt tuần nay, dường như đêm nào anh cũng nghe tiếng vĩ cầm lạ này. Và rồi như một thói quen, mỗi tối, anh lại thao thức và đợi chờ...

Trong giấc ngủ bình yên với những cơn mộng mị ngọt ngào, nhân ảnh cô gái Xơ - đáng có nụ cười tươi trong nắng lại xuất hiện trước mắt anh một lần nữa. Chỉ anh và cô giữa khung cảnh hoang vu và ảo ảnh của núi rừng Ba Tu. Anh đứng đó, khẽ nhìn cô từ khoảng cách thật gần. Gần đến độ, tưởng chừng chỉ cần một cái với tay, cũng có thể chạm đến ...

Bên ngoài khung cửa sổ nhỏ, những cơn gió lao xao khiến những nhánh tre non đong đưa, va chạm vào thành cửa. Ánh trăng khuyết mờ ảo chiếu ánh sáng vàng nhẹ lên khuôn mặt nam nhân điển trai đang say sưa ngủ, như muốn nhìn rõ hơn khuôn miệng nam tính màu cánh hoa anh đào đang khẽ cong lên....

Trời đã về khuya, sương bắt đầu rơi nặng hạt trên những cánh hoa mạn trắng muốt. Thế nhưng, tiếng vĩ cầm da diết âm trầm vẫn tiếp tục vỗ về giấc mộng của mọi nhân sinh trên thung lũng hoang sơ này ...

Một tuần làm việc sôi động và bận rộn, đoàn tình nguyện được nghỉ ngày cuối tuần. Các thành viên dành thời gian sắp xếp những công việc cá nhân hoặc nghỉ ngơi thư giãn. Đặc biệt, hôm nay, mọi người trong đoàn vô cùng háo hức khi được tham quan thành phố Kon Tum. Vì từ Ba Tu ra thành phố khá xa nên mọi người đã chuẩn bị và khởi hành từ rất sớm. Duy chỉ có mình Will thì ở lại buồn. Suốt tuần qua, anh liên tục mất ngủ, nên thần thái không được tốt. Vả lại, cũng còn nhiều dịp để ra Kon Tum nên anh cũng không nôn nóng lắm.

Thật ra, Will đã dành kế hoạch cho ngày cuối tuần để đến tham quan một nơi không quá xa Ba Tu. Đó là một cánh đồng màu xanh bạc ngàn từ quả đồi mà anh đã nhìn thấy trên đường đi đến đây. Vì tầm nhìn từ rất xa nên anh không rõ đó là loại cây gì? Nhưng phong cảnh hoang vu, hữu tình của cánh đồng xanh ngát được trồng theo kiểu bậc thang tuyệt đẹp đó, đã cuốn hút anh từ cái nhìn đầu tiên. Nó hối thúc anh phải tìm đến ngay khi có thể.

Dù không rành rẽ về đường xá ở đây, nhưng Will vẫn đánh liều tìm đến một mình. Anh rời buồn, lên đường du ngoạn từ rất sớm, khi sương vẫn còn đọng trên kẽ lá hai bên đường. Hành trang mang theo vốn vẹn chỉ với chiếc ba lô nhỏ màu đen và chiếc máy ảnh chuyên nghiệp quen thuộc. Khoác lên dáng người cao lớn chiếc áo sơ mi màu xanh lơ kẻ sọc trắng, trông anh không khác gì một người mẫu chuyên nghiệp, vô cùng điển trai và quyến rũ...

May mắn thay, đoạn đường đến ngọn đồi đó cũng khá dễ dàng. Mặc dù đường đi hơi gập ghềnh quanh co uốn lượn nhưng không quá nhiều ngõ cụt hay ngã rẽ phức tạp. Nên sau 2 giờ đồng hồ, cuối cùng, Will cũng đến được nơi mình muốn đến. Không quá khó để anh nhận ra, nơi đây là buôn của một dân tộc khác qua trang phục của họ. Nếu như dân tộc Xơ - đăng ở Ba Tu mặc phục trang màu đen xen kẻ sọc ngang, có thêm họa tiết màu đỏ và vàng; thì phục trang của dân trong buôn lân cận này lại là màu màu xanh da trời, xen kẻ những hoa văn màu đỏ và xanh lá cây. Sau một hồi tìm hiểu, anh được biết đây là buôn Ba Tu 2 và dân địa phương ở đây chủ yếu là người Phù Lá.

Dạo quanh buôn một hồi lâu, Will nhanh chân tiến về phía quả đồi rộng bao la trước mặt. Đám trẻ con sau một hồi chơi đùa cùng anh, cũng chạy theo sau, miệng cười hớn hở với ánh mắt hiếu kỳ. Chúng dừng lại nhìn Will, khi bắt gặp khuôn mặt ngờ ngàng của anh đang chăm chú ngắm nhìn phong cảnh tuyệt đẹp

ngay trước mặt. Một đồi chè xanh ngát, bạt ngàn được trồng theo từng bậc thang hình vòng cung, một cách ngay ngắn và khéo léo. Anh khoan khoái nhắm mắt lại, hít thở thông khí trong lành. Thoang thoảng trong không gian se se lạnh của buổi đầu đông, là mùi thơm nhẹ nhẹ của hương chè. Thật là dễ chịu, anh khẽ thốt lên rồi tiến đến dạo quanh cánh đồng chè.

Thật ra, khi vừa đặt chân vào Ba Tu 2, anh đã cảm nhận ngay sự khác biệt của nơi này so với buôn làng ngay bên cạnh. Dù chỉ cách nhau hơn 2 tiếng đồng hồ đi bộ nhưng cuộc sống của người dân nơi đây có vẻ sung túc và chỉnh chu hơn rất nhiều. Buôn có nhiều nhà được xây bằng gạch, nhiều xe máy và xe lam...Bây giờ, anh có thể trả lời được thắc mắc này. Đó chính là nhờ vào chè...

Đã hơn 10 giờ trưa, nhưng mọi người vẫn hăng say với công việc hái chè, tay thoăn thoắt hái những ngọn chè non, rồi ném điệu nghệ vào trong chiếc gùi cao to, đang được đeo sau lưng. Họ vừa làm việc, vừa nói cười rất vui vẻ. Bất ngờ hơn, Will còn nhìn thấy nhiều người Xơ-đăng đang làm việc ở đây. Anh tự hỏi họ đến đây làm việc mỗi ngày bằng phương tiện gì? Chắc chắn không phải bằng xe ô tô, vì Ba Tu chỉ có một chiếc Jeep duy nhất của Tuấn, người quản lý của buôn. Càng không phải xe máy, vì buôn chẳng có chiếc xe gắn máy nào... Nếu phải cuốc bộ mỗi ngày để đến đây làm việc thì quả thật rất mệt. Vừa nghĩ anh vừa cảm thấy ái ngại cho họ.

Dù chỉ mới ở Ba Tu được một tuần, ít tiếp xúc với nhiều người, ngoài những công sự làm việc cùng nhóm với anh. Nhưng Will vẫn chú ý đến những người Xơ-đăng đang làm việc ở đây, với hy vọng có thể nhận ra người quen thì hay biết mấy. Anh tiếp bước tiến xa hơn ra giữa đồng chè, vừa ngắm cảnh vừa tác nghiệp một cách đầy phấn khởi.

Lọt vào len máy ảnh là một màu xanh tươi mát, điểm xuyết cùng những đóa hoa chè trắng muốt mịn màng, hơi cuối đầu e ấp dưới những chiếc lá non. Thật bất ngờ hơn, khi đây chính là loài hoa lạ mà Will đã nhìn thấy ở Sài Gòn. Thì ra đây chính là hoa chè...

Camila Sinensis...

....
..
.

Sau một hồi rảo bước khắp nơi trên cánh đồng chè bao la, mắt Will dừng lại nơi cuối đồi, khoe môi anh khẽ cong lên, khuôn mặt ẩn chứa sự phấn khởi, giống như vừa tìm thấy một thứ gì đó rất quan trọng. Anh đứng lặng yên trong vài phút rồi tiến về phía cô gái Xơ-đăng đang hái chè nơi cuối đồi...

Cô gái đang say sưa làm việc, có mái tóc đen tuyền óng ả được búi gọn phía sau, ẩn trong chiếc nón cùng màu của phục trang Xơ-đăng. Đôi mắt tròn trong vắt khẽ khép hờ dưới hàng mi cong nhẹ, chăm chú vào những ngọn chè xanh mướt. Khuôn miệng xinh tươi đỏ hồng như những trái dâu tươi mềm mại, nổi bật trên khuôn mặt thanh tú với làn da sáng trắng, ửng hồng dưới ánh mặt trời...

Vì đang chú tâm vào công việc, nên cô không hề biết rằng, có một nam nhân đang chăm chú ngắm nhìn cô. Chỉ đến khi nghe tiếng gần giọng nhẹ, cô mới tò mò ngước mắt lên. Đôi mắt tròn đen láy không một gợn sóng nhìn Will với ánh mắt tò mò, sau vài giây dò xét, cô cười thật tươi rồi cất tiếng hỏi, giọng ngập ngừng.

“Xin chào, tôi có thể giúp gì được cho anh?”

Will hơi bất ngờ trước sự thân thiện và câu hỏi đột ngột của cô nên có phần bối rối. Anh gãi đầu rồi trả lời ngập ngừng, kèm theo nụ cười tươi có phần hơi gượng gạo.

“Đây là chè gì?”

“Chè xanh, đây là loại chè nổi tiếng nhất vùng này.” Cô đưa cho anh một ngọn chè non vừa mới hái.

“Anh ngửi thử đi, thơm lắm đó.” Cô nhìn anh mỉm cười rồi lại cầm cúi quay trở về với công việc của mình.

“Rất thơm...”

Will vừa ngửi vừa gật gù tán đồng. Đoạn, anh hái thử vài ngọn chè rồi giơ lên cho cô xem,

“Như thế này đúng không?”

Cô nhìn những ngọn chè lẫn lộn lá xanh đủ loại trong lòng bàn tay Will rồi tủm tỉm cười. Thật ra, khi vừa nhìn thấy động tác thoăn thoắt hái chè, người mới bắt đầu thường đinh ninh rằng công việc này thật đơn giản. Tuy nhiên, nếu tinh mắt để ý vào gùi chè đầy ắp sau lưng. Mọi người sẽ nhìn thấy tất cả những ngọn chè non đều chỉ có ba lá xanh lơ. Và để chế biến ra những sản phẩm chè ngon và chất lượng nhất, tất cả những ngọn chè lạ loài bốn lá đều sẽ được loại bỏ đi...

“Để tôi chỉ anh cách hái nhé!”

—

Sau một ngày trời đứng giữa cái nắng chói chang để hái chè, Will cảm thấy hơi đau ở đầu, nhưng nét mặt vẫn rất vui. Hôm nay, anh được học hái chè và biết thêm nhiều thông tin về chè rất thú vị, những điều mà trước đây anh không hề biết. Thật ra, anh cũng không là một người mộ đạo chè cho lắm. Nếu có thì cũng là loại chè dạng bột đã qua chế biến và hầu hết đều được mua từ Trung Quốc..

“À, tôi quên mất, cô tên gì?”. Will nheo mắt hỏi. Vì mãi mê hái chè, mà anh quên mất việc hỏi tên cô gái mới quen.

“Nga”

“Na?...đọc như vậy có đúng không?”.

Nga cười toe khi nghe giọng nói ngọng nghịu của Will, cô cố phát âm rõ hơn để anh có thể đọc đúng tên mình.

“Không, Ng...a”

Sau một hồi chỉnh sửa, cuối cùng Will cũng đã có thể phát âm đúng tên Nga. Anh giả vờ đặt tay lên trán làm động tác lau mồ hôi, cố tình trêu Nga. Cô nhìn điệu bộ của anh mà không nhịn được cười.

“Tôi là William, rất vui được biết cô!”

Dưới ánh nắng vàng nhạt của buổi chiều tà, Will và Nga lững thững bước đi trên con đường mòn nhỏ hẹp. Thỉnh thoảng, Will lại quay sang nhìn Nga thăm kín, đôi môi khẽ cong nhẹ như đang nghĩ suy điều gì đó...

—

Đồi chè Ba Tu 2 vốn thuộc về quyền sở hữu của gia đình ông Trịnh Hà Nam, cha của Trịnh Hà Tuấn. Địa chất của Ba Tu 2 vốn rất thích hợp để trồng chè, vì thế dân làng nơi đây may mắn có được công việc làm ổn định, đời sống có phần sung túc hơn Ba Tu 1, nơi địa chất xấu không thể trồng chè. Có rất nhiều người dân Ba Tu 1 đến đây để làm việc mỗi ngày. Thậm chí, có người còn rời làng, sang đây để định cư và lập nghiệp.

Công việc Nga đang làm, một phần là nhờ sự trợ giúp của Tuấn. Nga vốn muốn kiếm một công việc gì đó để làm. Thật ra, cô muốn kiếm một ít thu nhập để gửi về giúp gia đình. Công việc dạy chữ của cô vốn là công việc thiện, không màn đến thù lao. Vì thế, cô đã học cách làm ra những sản phẩm bằng vải với chất liệu và kiểu dáng của trang phục người Xơ- đấng như ví, giỏ xách, khăn quàng cổ...rồi mang ra chợ Kon Tum để bán. Nhưng vì cung thì nhiều, mà cầu thì ít, nên hàng làm ra cũng chẳng bán được bao nhiêu.

Như thấy được sự vất vả của cô, Tuấn đã đề nghị Nga sang Ba Tu 2 hái trà vào hai ngày cuối tuần. Mỗi lần, cô đi làm, Tuấn đều đích thân đưa đón cô đến đấy. Thu nhập của cô, chắc cũng ko đủ tiền xăng mà Tuấn đã đưa đón. Ái ngại vì điều này, nên cô luôn tìm cách từ chối khéo, nhưng Tuấn vẫn luôn giữ nguyên ý định của mình. Vì thế, đã có nhiều lúc, cô phải lên đi làm từ khi trời còn rất sớm. Vậy mà cứ đến giờ tan tầm, cô lại thấy Tuấn đứng chờ nơi đầu làng...

LTG: Will không biết tiếng Việt, anh giao tiếp với Nga và mọi người bằng tiếng Anh .

-Camila Sinensis: hoa chè.

7 giờ đêm...

Trăng sáng vàng vạc như ban ngày, tỏa thứ ánh sáng dịu dịu xuống mọi ngõ ngách của buôn làng Ba Tu.

Will ngồi ngay bậc thang cao của nhà Rông cùng vài người bạn. Cả hội thi nhau chơi đàn guitar, hát hò và trò chuyện rôm rã.

Làm việc cùng nhau gần 2 tháng, vậy mà cho đến tận đêm nay, các bạn chung đoàn với Will mới phát hiện ra giọng hát trầm ấm và khả năng chơi đàn guitar thiên phú của anh. Ngay khi giọng nam âm trầm đầy cảm xúc vừa cất lên, hòa cùng tiếng đàn guitar nhẹ nhẹ. Cả hội nhanh chóng rơi vào không khí trầm mặc, hưởng thức bài hát một cách chăm chú và mê say. Trong đôi mắt long lanh như mặt nước biển lặng của vài cô gái, khẽ rung lên một gợn sóng nhẹ....

” I stand alone in the darkness

The winter of my life came so fast

Memories go back to childhood

To days I still recall

...”

Will ngồi hơi nghiêng người, vòng tay dài rần rôi ôm trọn cây đàn guitar, những ngón tay thon dài chạm nhẹ vào dây đàn, điều khiển những nốt nhạc thăng trầm bằng động tác thật dứt khoát. Đôi mắt nâu đen khi khoản lại nhìn xa xăm rồi nhắm hờ mắt lại theo từng mạch cảm xúc.

Từng cơn gió đông mang theo hơi nước lạnh buốt, thổi bay mái tóc bồng bềnh của Will, bám vào những sợi tóc màu nâu đen mượt. Dưới ánh sáng ngọt dịu của vầng trăng non, nhân ảnh Will trông tuyệt hảo và hoàn mỹ như một bức họa.

Và tuyệt tác này đã thu trọn vào đôi mắt đen trong veo của một người con gái Xơ -đăng, đang đứng lặng lẽ bên ngoài cổng nhà Rông từ khi nào...

Nga cài chốt cửa cẩn thận.

Cô cầm một gói đồ nhỏ lên rồi đặt xuống bàn. Bất giác, cô lại nhớ đến gương mặt của người mà cô muốn trao gói đồ này đêm nay. Anh ta hát hay quá! Cô khẽ thốt lên. Tuy cô đã từng nghe bài hát này rất nhiều lần, do chính ca sĩ nổi tiếng biểu diễn. Thế nhưng cô vẫn không có được cảm xúc tuyệt vời như đêm nay. Có lẽ, chính anh đã thổi hồn vào ca khúc này.

Hôm nay, anh đã giúp cô hái được rất nhiều chè. Dù mới hái lần đầu, nhưng anh đã khá thành thạo và tỏ vẻ rất thích thú. Đã vậy, anh lại không chịu nhận công hái, mà dồn phần chè của mình vào giỏ của cô. Cuối giờ, cô đã xin bà chủ một ít chè tươi để mang về nhà, định bụng sẽ rửa sạch rồi gói mang sang biếu anh. Thế nhưng, khi cô vừa đến cổng nhà Rông, thì đã bị tiếng hát trầm ấm của anh làm dừng chân lại. Cô lắng nghe say sưa đến độ, viên bác sĩ già trong đoàn phải chạm nhẹ vào vai. Lúc đó, cô mới biết có người đang đứng trước mặt mình.

“Cô đang tìm ai?”

Cô nhìn vào nhóm thanh niên đang ngồi trước hiên nhà Rông với vẻ dày dặt.

“Ồ không, tôi chỉ đi ngang qua. Chào ông!”

Đêm ở Ba Tu lạnh lạnh dễ chịu, Will có người trong tầm chắn mỏng, anh mơ hồ nhớ về lần đầu tiên gặp Nga.

Đó là một buổi trưa đầu đông rợp nắng nhẹ. Khi anh vẫn còn đang ở Sài Gòn, trong lúc chuẩn bị quay về khách sạn, anh dừng lại ở công viên Tao Đàn, nơi đang có nhóm đông người tụ tập, ngược mắt lên tầm bằng rôn ngay trước mắt...

HỘI CHỢ QUỐC TẾ LẦN 4

Lướt qua gian hàng mua bán. Đập vào mắt anh là màu trắng tinh khôi như những hạt tuyết tháng 10. Một loài hoa lạ mà anh chưa bao giờ nhìn thấy, những cánh hoa trắng mịn mỏng manh trông thật yếu đuối, nhưng lại có thể mạnh mẽ bao bọc những hạt nhụy dài vàng chói bên trong. Thật lạ là loài hoa này lại có xu hướng ẩn mình dưới những kẽ lá, e ấp dịu dàng như một cô gái tuổi xuân thì.

Theo thói quen nghề nghiệp, anh đưa chiếc máy ảnh chuyên nghiệp lên, hướng ống nhìn về phía những đóa hoa lạ, đang được cắm trong một chiếc thùng màu trắng, đặt trên chiếc bàn nhỏ xinh. Tay xoay chiếc lens máy ảnh để có được góc hình ưng ý nhất, chưa kịp ấn vào nút chụp hình, thì trong khung hình của anh đã xuất hiện đôi bàn tay trắng ngần nõn nà với những ngón tay thon dài, đang cố ý che khuất những đóa hoa. Anh nhúu mày, rời mắt khỏi lens kính, chiếu ánh nhìn về phía đôi bàn tay lạ...

Một cô gái xinh xắn, duyên dáng trong tà áo dài trắng thướt tha...

Kẹt !!! Một bức ảnh được ghi lại mà chưa có sự cho phép của chủ nhân.

Đó cũng là lần đầu tiên anh chụp chân dung một người...

Có nằm mơ, Will cũng không ngờ mình lại gặp Nga tại vùng đất hoang sơ này. Đúng là “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”. Có lẽ, anh phải thầm cảm ơn những đóa hoa chè, vì nhờ loài hoa đó mà anh có thể nhớ ra mình từng gặp Nga ở Sài Gòn. Anh thầm nhủ, liệu có nên nói cho Nga biết rằng, anh đã từng nhìn thấy cô trước đây, và vẫn còn đang cất giữ tấm hình đó?

Bất chợt, trong lòng Will bỗng dâng lên một cảm giác nôn nao khó tả, anh mong chờ cơ hội được gặp lại Nga một lần nữa. Nhưng anh không quá lo lắng về điều này. Vì hôm nay, anh đã đưa cô về đến tận cửa nhà, sẽ còn nhiều cơ hội gặp lại nhau. Trong lòng anh cảm thấy ấm áp lạ, giống như vừa gặp lại một người bạn phương. Anh thầm cười bản thân mình trước cảm xúc lạ lùng này.

Will nghiêng người nhìn chiếc đồng hồ báo thức màu trắng ngay bên cạnh, đã 11 giờ đêm. Đôi mắt nâu dần khép lại bình yên. Trong giấc ngủ chập chờn đang từ từ ập đến, anh vẫn không quên thứ mà mình đang mong chờ.

Không biết đêm nay, anh có được hưởng thức tiếng đàn vĩ cầm một lần nữa không nhỉ?

Ngày ngày hôm sau, một sự cố đột xuất đã xảy ra trong đoàn tình nguyện. Kiên, người phiên dịch duy nhất trong đoàn phải quay trở về Sài Gòn gấp do mẹ anh bị tai nạn giao thông khá nghiêm trọng. Nhà lại chỉ có hai mẹ con nên anh vội vàng quay về nhà, gấp đến độ không kịp nói lời chào tạm biệt đến mọi người. Văn phòng ở Sài Gòn sẽ tìm người thay thế anh trong thời gian sớm nhất. Tuy nhiên, trong lúc chờ đợi người phiên dịch mới, anh đã nhờ Tuấn tìm một người nào đó trong buôn để thông dịch tạm thời vài ngày. Tuấn biết tiếng Anh nhưng không thông suốt lắm nên Nga là người đầu tiên mà anh nghĩ đến, cô cũng là người duy nhất trong buôn có thể sử dụng tiếng Anh.

“Để anh nhờ cô giáo Nga thay thế.”

“Thế thì tốt quá! Vậy mọi thứ trong cậy vào anh!”

“Thôi, em sửa soạn hành lý đi, để anh đưa em ra bến xe.”

“Được không anh? Em biết anh rất bận.”

“Không sao đâu Tuấn, chờ anh báo Nga rồi anh em mình lên đường.”

Từ khoảng cách rất xa, Nga đã có thể nhận ra Will qua dáng người cao lớn nổi trội của anh. Vừa nhìn thấy Nga xuất hiện ở đây, Will đã tròn mắt nhìn cô rồi nở nụ cười thân thiện, trong giọng nói ẩn chứa sự bất ngờ không giấu vẻ hân hoan.

“Chúng ta lại gặp nhau, đúng là có duyên thật!”

Nga mỉm cười thay cho lời chào, nhìn quanh đồng dụng cụ làm việc đang hết sức bừa bãi trên khoảng đất trống trước mặt. Cô gio tay vén lại mái tóc dài ngang lưng đang bay phất phơ trong gió.

“Lần sau, đi làm phải cột tóc lại...” Will nháy mắt, trong giọng nói ẩn chứa sự trêu ghẹo.

Anh cầm những ống nhựa dính đầy bùn sinh do bẩn nhu cảnh báo với Nga trước. Thật ra, công việc của Nga không liên quan gì đến những dụng cụ bám đầy cát bụi này. Nhưng thỉnh thoảng, vẫn có vài sự cố xảy ra.

Nhiệm vụ của Nga ở đây là thông dịch lại những gì cần thiết cho dân địa phương để họ nắm rõ cơ cấu của hệ thống nước sinh hoạt. Phòng khi chúng bị tắt nghẽn hay cần sửa chữa thì họ có thể tự mình xoay sở.

Suốt cả buổi chiều, Nga di chuyển liên tục, hết thông dịch bên chỗ Will, lại chạy sang trạm y tế đang xây, rồi đến chỗ bác sĩ Hammer. Hai chân cô vốn có sức chịu đựng rất tốt, đứng cả ngày hái chè mà không hề hăng gì. Nhưng hôm nay, lại mỏi rã rời. Cô chợt thấy thương anh chàng thông dịch viên vừa rồi, nhưng có lẽ anh là nam nhi nên sức chịu đựng dẻo dai hơn thì phải? Cũng may, mọi người đều biết Nga là thông dịch viên không chuyên, nên đa cố gắng nói giọng chậm lại để cô có thể bắt kịp thông tin chính xác. Cuối cùng, cô cũng hoàn thành nhiệm vụ khá trơn tru...

Trời xế chiều, nắng nhạt dần...

Mọi người tản ra về mọi nẻo. Duy chỉ mình Will vẫn lúi cuối dọn dẹp. Nga bước đến phụ anh một tay, không nề hà bùn đất bám đầy bàn tay trắng nõn nà.

“Không sao, tôi làm được rồi...Tay đó dành để hái chè.” Anh trêu, khuôn mặt ửng đỏ, đôi mắt lộ màu nâu rõ rệt dưới ánh mặt trời.

“Còn tay anh dùng để chơi đàn guitar ” Nga lè lưỡi trêu, tiếp tục làm việc. Tay thoăn thoắt nhanh hơn cả anh.

Will dừng tay, thở phì vì mệt, nhìn cô với đôi mắt dò xét. Thoạt ngoài nhìn Nga hơi nghiêm nghị, chỉ khi cười, khuôn mặt lại bừng sáng. Vậy mà, cũng nghịch ngợm lắm đây.

Từ nhỏ, Nga đã là một cô bé nghịch ngợm nhất nhà. Cô hay tìm cách trêu anh trai và các cô em gái. Khi thì giấu dép họ, hay đem đến thì hù dọa ma. Nhiều lần bị bà Nguyệt đánh đòn, cô sợ nhưng lại quên ngay.

“Tối qua cô đã đến nhà Rông?”

Nga gật đầu, vẫn cặm cúi làm việc. Bỗng cô chợt nhớ ra, mình đã nhìn lên ai kia hát đem qua, giờ lại “không đánh mà khai”, thật là “đẹp” mặt quá đi!

Nga nghiêng đầu lảng tránh ánh mắt nâu đang dò xét.

“Cô tìm tôi?”

“Ừm” Cô ậm ừ, không nhìn Will.

“Có việc gì không?” Will tò mò.

“Tôi định biếu anh gói chè xanh hôm trước anh hái.”

“Vậy à!” Will nhìn Nga đang cặm cúi làm việc rồi khẽ mỉm cười.

Lần đầu tiên Nga hái chè, cô cũng làm như vậy. Cô thấy chè mình hái ngon và đặc biệt hơn cả những loại chè thượng hạng khác, khi nhâm nhi có cảm giác thật lạ. Có lẽ, vì mang tâm lý đây là thành quả lao động của mình nên đặc biệt cảm thấy ngon chẳng?

“Trước đây tôi cũng làm như vậy. Uống tách chè đầu tiên mình hái”

“Sao cô không vào nhà?”

Nga nhướn miệng cười, giọng lí nhí. Mái tóc bay phất pho theo làn gió đông mát lạnh.

“Vì thấy mọi người đang vui, tôi không muốn cắt ngang...”

“Tối nay, tôi sang nhà cô lấy được không?”

“Sáng mai, tôi mang ra đây cho anh cũng được mà ”

“Tối tôi qua ”Anh nháy mắt.

Nga nhìn Will với vẻ mặt hiếu kỳ. Có lẽ, anh nôn nóng được hưởng thức tách chè đầu tiên mình hái nên có vẻ hăm hở. Bất chợt, cô cười, nụ cười tươi trong ánh mắt trời cuối đông....

Đôi mắt nâu vô tình nhìn thấy. Đầu vẫn cúi xuống làm việc, nhưng tâm trí thì đã để nơi đâu...

....

“Nga”

Tuần đến tự khi nào. Đứng bên cạnh chiếc Jeep vậy tay gọi Nga. Hôm qua, anh bận ra Kon Tum nên không đến đón Nga được. Sáng ra, đã nghe nhóm phụ nữ trong buôn bỏ nhỏ với mình rằng, Nga đã hái chè và đi về cùng một chàng trai ngoại quốc trẻ tuổi. Anh thấy lòng mình chùng xuống, giờ đây, lại nhìn thấy cảnh này...

Nhưng sau đó, anh lại cho rằng mình quá nhạy cảm, tuy trong lòng vẫn vô cùng khó chịu và bất an. Phải mau tìm thông dịch viên thay thế mới được, anh mím môi.

Nga lên xe, nhìn qua cửa sổ, vậy tay chào Will.

Tuần đóng cửa mạnh tay hơn thường ngày.

Will đứng trông theo dáng xe khuất dần.

Lần nào, cô cũng có vệ sĩ kè kè bên cạnh...

—

—

Tối,

Trời đêm nay hơi lạnh, sương rơi từ rất sớm làm vạn vật chìm dần trong màu trắng đục mờ ảo. Trăng lưỡi liềm trôi từ từ vào lòng mây trắng bông bồng rồi tắt hẳn.

Trời như thế này mà được ủ ấm trong tấm chăn ấm áp thì còn gì bằng. Thời tiết ử dột đêm nay có vẻ không thích hợp lắm ột buổi viếng thăm, Nga nghĩ thầm. Biết vậy, nhưng cô vẫn chờ. mắt vẫn trông về phía cổng tre. Đã 8 giờ, không biết anh có lạc đường không nhỉ?

Ngọn đèn dầu treo phất phơ trước cửa chính bay nhẹ nhẹ trong gió.

Và anh đến, nở nụ cười ấm áp trong bóng tối chập chờn ánh đèn vàng vọt. Nga

cầm đèn bước tới, hỏi giọng quan tâm.

“Anh không bị lạc đường chứ?”

“Sao lạc được, Ba Tu bé tẹo.”

New York bao la nhu vậy mà anh còn thuộc nằm lòng mọi ngõ ngách. Huống hồ chỉ buôn làng nhỏ này.

Nga cười gầy nhẹ vào đầu, cho rằng mình đã hỏi một câu quá ngớ ngẩn. Rồi cô nhanh chân trở vào trong nhà. Sau đó, mang ra một gói chè xanh được bao bọc trong một tờ giấy mỏng màu trắng đục, với chiếc nơ rom được cột điệu đà. Chứng tỏ, người gói đã rất tỉ mỉ và thành tâm.

“Cám ơn” Will giờ gói chè lên.

“Hy vọng là anh thích hương vị của nó.” Nụ cười tươi trong bóng tối chập chờn.

...

Hai ánh mắt nhìn nhau trong vài khoảnh khắc...

Nga bối rối, đầu hơi cúi xuống, hai tay đan xen nắm chặt vào nhau, giọng gượng gạo.

“Anh về... cẩn thận.”

Will có vẻ muốn nấn ná thêm, đánh liều hỏi.

“Trời thiệt....đẹp, cô có muốn đi dạo không?”

Nga mắt tròn mắt đẹp nhìn anh. Trời thế này mà anh bảo là đẹp? Sau một hồi do dự, vậy mà cũng có người đồng ý rồi lủi thủi bước theo sau anh...

Trăng động lòng, từ từ nhẹ bước ra khỏi làng mây, soi sáng cho hai bóng người đang bước đi chênh vênh trên con đường làng nhỏ hẹp...

Anh nói đúng, thời tiết...đẹp mà!

Mấy hôm nay, Nga vô cùng bận rộn. Vừa lên lớp, cô vừa kiêm luôn phần phiên dịch vì thông dịch viên mới vẫn chưa đến. Thỉnh thoảng, cô vẫn ghé nơi Will đang làm việc khi anh cần đến.

Nga vẫn còn nhớ lúc nhìn thấy Will cầm chiếc bình đựng nước trong veo với nắp đầy màu đen, cô đã tùm tùm cười. Cô ngại hỏi về cách anh pha chè, và cô cũng không biết tục lệ pha chè của từng quốc gia như thế nào. Nhưng khi nhìn bình nước chè đầy ấp lạnh lẽo, cô chắc chắn rằng anh không thể nào thưởng thức hết được hương vị thật sự của nó. Thế nhưng, cô cũng không tiện hỏi. Chỉ nhìn anh rồi mỉm cười ngớ ngẩn. Anh nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, rồi như đoán được ý cô, anh giơ bình nước lên, nhoẻn miệng cười.

“Tôi không biết pha chè”

Khi Will vẫn còn ở cùng gia đình, mọi việc trong nhà đều đã có quản gia lo liệu, nên những việc như thế này, anh chưa hề làm qua. Anh cũng không phải là một người mộ chè cho lắm. Mặc dù bố anh là người rất am hiểu về trà đạo. Tuy nhiên, ông chỉ uống chè của người Anh. Còn anh thì chỉ uống chè kiểu Mỹ, có vị ngọt của đường và chanh, chỉ uống với đá lạnh và cũng chưa uống nóng bao giờ.

Kể cũng hay, thế là có cớ để ghé sang nhà Nga. Will cười thầm.

Nhờ Nga mà Will biết thêm nhiều thông tin thú vị về chè, về những thứ mà anh chưa từng biết đến trước đây. Càng hiểu thêm về nó, anh càng cảm thấy thú vị và dần trở thành một tín đồ mộ chè tự khi nào không hay.

Chè vốn là thức uống “khổ tận cam lai”, có nếm trải vị đắng thì mới thấm thía được vị ngọt sau này. Giọng Nga

đều đều chậm rãi theo từng động tác pha chè một cách thành thạo.

Will cầm tách chè nóng mà Nga vừa pha trên tay, xoay xoay chiếc tách nhỏ xíu bằng sứ có hoa văn được vẽ bằng men xanh, mà Nga gọi là sứ Bát Tràng.

Will có cảm giác hưởng thức chè cũng giống như hưởng thức rượu vang. Đầu tiên là ngắm màu sắc của chè. Nước chè trong và sắc xanh là một trong những yếu tố hứa hẹn của một tách chè ngon. Giọng Nga đều đều đầy am hiểu. Nhìn cách cô pha chế, có thể hiểu được cô đã chế biến ra những giọt chè với tất cả sự thành tâm.

Nga đưa chén chè lướt nhẹ qua mũi rồi bảo anh làm theo. Một hơi nước ấm nóng mang theo hương chè đông vào khứu giác, chạm vào một vùng cảm xúc bình yên và xa lạ. Anh nhấp thử một ngụm chè, rồi lưu lại vị đắng trong miệng một hồi lâu. Lạ thay, sau đó mùi vị đắng cay lại nhạt dần. Bất ngờ hơn, sau đó dư vị cuối cùng lại là vị ngọt thanh tao lan tỏa nơi cuối họng. Anh ngạc nhiên nhìn cô, người cũng đang nhoẻn miệng cười nhìn anh, sau khi vừa được hưởng những giọt chè ngọt lịm rơi dần vào cuống họng.

“Cảm ơn cô.”

“Vì điều gì?” Nga nhấp một ngụm trà. Khóe mắt trong veo nhìn anh.

”Nhờ cô, hôm nay, tôi mới được biết đến một thức uống tuyệt vời, thứ mà tôi đã không để ý trong nhiều năm

qua. Dù nó quen thuộc ngay bên cạnh mình.” Anh xoay xoay tách chè trong tay.

Nga rút chè vào tách của Will, khói trắng bay nghi ngút, hơi ẩm và mùi hương thơm ngát thật dễ chịu, quanh quẩn mãi trong căn phòng nhỏ hẹp...

Bất chợt, Will nhìn Nga hỏi như thăm dò.

“Cô có biết ai chơi vĩ cầm trong buồn này không?”

Bình trà lơ lửng trong không trung vài giây rồi được đặt nhẹ xuống. Tách!

“Sao anh hỏi vậy?”

“Vì thấy hay. Đêm nào, tôi cũng nghe.”

Nụ cười nhẹ thoáng trên đôi môi hồng kín đáo.

Ánh đèn dầu đang đưa theo làn gió.

Có tiếng cú kêu văng vẳng đâu đây.

“Tôi có thể hỏi anh một điều?” Nga hơi e dè.

“Tất nhiên.” Trong khóe mắt nâu long lanh như đang cười ẩn ý.

“Anh có nhiều nét giống người Việt.”. Đôi mắt đen trong veo lướt nhanh qua từng đường nét trên khuôn mặt điển trai nam tính của Will.

Will đặt nhẹ tách trà xuống bàn.

Cạch!

Gương mặt điềm tĩnh, khóe môi cong lên, anh gật gù.

“Một nửa trong tôi là người Việt Nam”

Nga tròn xoe mắt. Thảo nào, trước đây, cô cứ ngỡ ngỡ mỗi khi nhìn Will.

“Mẹ tôi là người Việt.”

Giọng Will âm trầm, đôi mắt ánh lên tia sáng, thái độ kính trọng khi nhắc đến mẹ mình. Bà Đinh Ái Hậu, mẹ anh là một người phụ nữ thuần Việt, dù bà sang Mỹ định cư khi còn rất trẻ. Lớn lên tại Mỹ, hấp thụ nền văn hóa và giáo dục Mỹ nhưng bà vẫn giữ nguyên nét truyền thống của người Việt Nam. Nếu ai đã từng gặp bà, sẽ rất ngạc nhiên trước vẻ đẹp thuần Việt cũng như cách sống đậm chất Việt của bà. Từ nhỏ, cha mẹ bà đã rất nghiêm khắc và kiên trì trong việc dạy tiếng Việt cho các con. Và bà đã không làm cho cha mẹ thất vọng, khi nói tiếng Việt sôi như một người Huế chính hiệu, nơi bà được sinh ra và lớn lên cho đến khi sang Mỹ định cư.

Trong gia đình, người làm bà Ái Hậu phiền lòng nhất lại là Will. Từ nhỏ, anh đã không chịu nói tiếng Việt, dù bà đã cố công dạy dỗ cách mấy. Trong khi những người con khác của bà đều tỏ ra rất thích thú khi được học tiếng Việt. Dù họ không giao tiếp được thành thạo nhưng ít nhiều nghe hiểu được ngôn ngữ mẹ đẻ... Tuy nhiên, bù lại, Will là người rất yêu quê hương mẹ và luôn nhớ về cội nguồn.

Cha Will, ông Anthony Tells, là một người Anh di dân sang Mỹ khi còn rất trẻ. Là kết tinh tình yêu giữa những người mang dòng máu, màu da khác nhau nên Will được thừa hưởng những ưu điểm tuyệt mỹ nhất của cả cha lẫn mẹ. Những đường nét trên cơ thể anh hài hòa cân đối như một bức họa. Anh sở hữu vẻ đẹp lãng tử, bí ẩn của phương Đông và những đường nét mạnh mẽ, quyến rũ của phương Tây. Đặc biệt là đôi mắt nâu trầm luôn thu hút ánh nhìn từ phía người đối diện.

“Thế anh nói được tiếng Việt không?” Nga nhìn anh hiếu kỳ như thể anh là một sinh vật lạ.

“Ăn cơm, ngủ, tôi mệt quá!...” Will ngọng nghịu nhớ từng từ. Giọng nói vô cùng dễ thương làm Nga rất thích thú.

Nga tự hỏi không biết anh có cảm giác giống cô không, khi nghe cô nói bằng ngôn ngữ của anh?

‘Còn gì nữa?’ Nga thích thú, nhìn anh chờ đợi.

Về mặt Will nghiêm lại, một ngụm chè vừa rơi từ từ vào cuống họng. Anh nhìn cô rồi chậm rãi trả lời. Trong câu

nói ẩn chứa nhiều cảm xúc và hàm ý dành cho người đối diện.

“Con gái Việt Nam ...đẹp lắm!”

Khóe mắt trong veo gợn lên một làn sóng nhẹ, chủ nhân của nó cũng không giấu được vẻ bối rối, vội vàng đưa tách trà lên miệng.

Dù vậy, vẫn không giấu được ánh mắt đang chăm chú dò xét của người đối diện. Cô đang che giấu một nụ cười kín đáo.

Bên ngoài, những nụ hoa chè trắng muốt, bé xíu đang uốn mình dưới những tán lá ướt đẫm sương đêm...

7. Chương 7: Lời Tỏ Tình Với Người Say

Sáng thứ hai đầu tuần, người phiên dịch mới đã đến. Tuấn và Nga đại diện ra đón khi xe vừa dừng bánh trước nhà Rông. Vừa nhìn thấy dáng Lan Anh, tên người phiên dịch từ Sài Gòn ra, Tuấn đã thốt lên. Ôi Trời!

Đúng là trái đất tròn, sau nhiều năm không liên lạc, Tuấn không thể tin được một ngày mình sẽ hội ngộ cô bạn lí lắc, lém lỉnh học cùng trường Đại học khoa học xã hội và nhân văn ngày xưa tại một nơi xa xôi hẻo lánh này.

Vừa nhìn thấy dáng Tuấn, Lan Anh đã kêu lên mừng rỡ. Ôm lấy anh như bắt được vàng. 5 năm du học ở Anh quốc, dường như cô đã quen với phong cách của người bản xứ. Tuy nhiên, Tuấn không mấy mặn mà với cách xã giao mà anh cho là có phần thái quá này.

“Tuấn nhìn vẫn như xưa, có điều manly hơn.” Đôi mắt Lan Anh lấp lánh qua làn kính trong veo.

Tuấn cười trừ lắc đầu, chưa kịp trả lời thì Lan Anh đã vồn vã.

“Đây là ai?” Lan Anh nhìn Nga, ánh mắt hiếu kỳ.

“Đây là cô giáo Nga, đồng nghiệp của anh từ Sài Gòn ra.”

Tuấn giới thiệu Nga với Lan Anh rồi nhờ Nga giúp đỡ Lan Anh trong thời gian cô làm việc ở đây. Dẫu sao chị em gái với nhau cũng dễ dàng hơn....

Nga cười thân thiện, giọng nhỏ nhẹ.

“Có gì chị cứ hỏi em nhé, đừng ngại.”

Chỉ chờ có thế, mắt Lan Anh sáng hẳn lên, vẻ mặt không thiện cảm dành cho Nga ban đầu đã biến mất.

“Không, chị thích làm phiên anh Tuấn hơn...”

Giọng Lan Anh luyến thoảng trong nắng, mắt len lén nhìn biểu cảm trên gương mặt Tuấn, người đứng dưới mắt hiêng nhưng mặt vẫn đang đỏ bừng đến tận tai...

—o—

Đây là lần đầu tiên, Nga không đi làm ngày cuối tuần. Cô và Will đã hẹn nhau đi họp chợ, nơi mà mọi người ở địa phương vẫn hay gọi là Chợ tình. Will rất háo hức vì trước đây, anh chưa bao giờ được đến một phiên chợ vùng cao như thế này.

Từ lâu, Chợ tình đã là một nét văn hóa truyền thống của đồng bào dân tộc Tây Nguyên. Cứ mỗi chủ nhật hàng tuần, người dân từ các buôn lân cận lại đổ về chợ Ngọc Yêu. Đây không chỉ là nơi mua bán trao đổi văn hóa phẩm, mà còn là nơi hội họp giao lưu văn hóa, tạo điều kiện cho các nam thanh nữ tú đến để làm quen và kết duyên.

Bình minh trên cao nguyên thật đẹp. Cảnh vật hoang vu thoáng đãng vẫn còn mơ ngủ dưới những làn sương lạnh ẩm ướt, đang cố chờ những tia nắng ấm áp đánh thức giấc ngủ

vùi....

Hôm nay, Nga mặc trang phục của người Xơ-đăng, trông cô vẫn luôn duyên dáng như thường ngày với chiếc dây đeo được cột khéo léo ngang đầu. Trông cô không khác gì một cô gái bản. Suốt chặng đường dài, sau mỗi câu chuyện đứt quãng, dường như có ánh mắt nào đó đang nhìn cô kín đáo....

Khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, Will và Nga cũng đến được nơi. Mặc cho những cơn gió đông se lạnh thổi về, phiên chợ vẫn vô cùng tấp nập. Từ xa, họ đã nhìn thấy thấp thoáng những bộ quần áo truyền thống sắc sỡ trên người những cô gái đến từ những dân tộc và buôn làng khác nhau. Tô điểm thêm cho sự nổi bật cả một góc trời là những gian hàng đồ thổ cẩm, vải vóc, trang sức mạ vàng được bày bán khắp mọi nơi. Mọi thứ hòa vào nhau, tạo nên một khung cảnh vô cùng tươi vui.

Đâu đây là tiếng khèn, tiếng trống, tiếng sáo, tiếng thổi lá, hay tiếng hát của những chàng trai đang trở tài để chinh phục các cô gái.

Will vô cùng háo hức dạo bước quanh khu chợ. Anh rất thích thú khi được chơi thử những nhạc cụ của người dân địa phương, và có thể học rất nhanh theo sự hướng dẫn của họ, mà không cần Nga phải phiên dịch. Ai cũng khen anh có khiếu âm nhạc. Nga đứng hòa cùng những cô gái bản, ánh mắt trêu mến nhìn về phía nam nhân giản dị trong chiếc áo sơ mi xanh nhạt. Thỉnh thoảng, cô lại vỗ tay khích lệ các nhạc công..

Sau khi học thổi lá chán chê, Nga và Will ghé vào một gian hàng bày bán la liệt đồ thổ cẩm.

“Will, có phải anh rất thích có một chiếc áo Xơ-đăng không nào?” Vừa nói, cô vừa chọn một chiếc rồi ướm lên người Will.

“Rất đẹp, tôi sẽ lấy cái này.”

Khi Will lấy tiền trong ví ra trả, thì Nga ngăn lại.

“Không, tiền hái chè của anh vẫn còn.”

Cô cười lém lỉnh, lấy nhanh từ trong chiếc túi đeo màu nâu đậm một sấp tiền đủ màu. Thế nhưng, Will vẫn kiên định ý mình. Ra hiệu cho người bán chỉ nhận tiền anh. Trước đó, vẫn không quên chọn vài bộ áo sắc sỡ tặng Nga.

—o—

Trên đường về ...

Will quay sang nhìn Nga, ánh nhìn thật dịu dàng và ấm áp.

“Cám ơn vì đã đưa tôi đến đây!”

“Không có chi, Will. Tôi cũng đã rất vui. Lâu rồi, tôi cũng không đến đó.”

Nga cười nhẹ, đầu hơi cúi xuống, nhìn bước chân chậm chậm trên con đường ẩm thấp. Nắng mùa đông nhẹ nhẹ chiếu xuống mái tóc đen óng ả như tơ.

“Tôi thích có được một cuộc sống giống như họ, bình yên và giản dị.” Will ngược mặt lên hít thở không khí trong lành.

“Tôi cũng vậy. Đó là tại sao tôi lại yêu thích nơi này. Con người ở đây rất thật thà và chất phát.”

“Tôi nghĩ những người trẻ như cô sẽ thích sống ở thành phố tấp nập hơn là ở nơi tận cùng heo hút này.”

“Có lẽ, vì đã từng sống ở một nơi quá nhộn nhịp và tấp nập như vậy, nên tôi lại thích sống ở một nơi yên bình hơn.”

Will vẫn liên tục chụp ảnh suốt đoạn đường về. Từ trước đến nay, Nga chưa bao giờ gặp một người nào đam mê nhiếp ảnh như anh. Hầu như, bất cứ khi nào cô gặp anh, kè kè bên cạnh luôn là chiếc máy ảnh chuyên dụng màu đen tuyền. Nga không biết nhiều về máy ảnh, cũng không có niềm đam mê đặc biệt với nó. Nhưng dường như, với tần suất nhìn thấy nó nhiều đến nỗi, cô cũng dần cảm thấy thân quen. Nên đôi khi gặp nhau, nếu không thấy anh mang theo máy ảnh, cô lại trêu, bạn gái của anh đâu rồi? Anh cười phì, khoe mắt nâu trông gần gũi đến lạ lùng...

“Anh thích chụp phong cảnh?”

Nga hỏi mơ hồ, vì từ ngày gặp anh, cô chỉ thấy anh chụp hình phong cảnh. Dường như, anh không chụp bất cứ hình chân dung nào. Cơ may, chỉ là những bức hình có nhân ảnh từ khoảng cảnh rất xa mà cảnh vật làm nền chủ đạo. Thậm chí, hôm trước, Lan Anh có ngờ ý nhờ anh chụp một bộ chân dung của cô trong trang phục Xơ-đăng, nhưng anh đã lịch sự từ chối.

“Phải...” Tiếng “tách” “tách” lại vang lên. Một bức tranh tuyệt đẹp vừa được ghi lại.

“Anh không chụp người?” Nga ngây ngô hỏi.

“Không...” Will nheo mắt nhìn Nga.

Nga không hỏi thêm điều gì, chỉ tò mò nhìn anh, ánh mắt đen trong veo không gợn sóng, mái tóc bay bay nhẹ theo làn gió.

...

....

Tim một ai đó đang lạc một nhịp.

....

....

“Cô không muốn biết tại sao?” Will nhìn Nga dò xét.

“Tôi nghĩ những người làm nghệ thuật đều có một nguyên tắc riêng.” Nga nhún vai. “Nên tôi tôn trọng nguyên tắc của anh.”

Nga bỗng nhớ đến cha mẹ mình. Cô tự hỏi nghề làm hàng mã có được gọi là nghệ thuật không? Nếu là nghệ thuật và được đánh giá theo lợi nhuận thì chắc đây là bộ môn được xếp cuối cùng... Mẹ cô cũng có nguyên tắc riêng của bà. Bà không bao giờ làm những sản phẩm hàng mã quá to và cầu kỳ. Dù những thứ đó có thể mang đến cho gia đình một cuộc sống sung túc hơn. Nhiều lần, cô hỏi, nhưng bà đều ậm ừ cho qua chuyện.

Cô bỗng cười chua chát, đôi mắt buồn xa xăm.

Nhìn khuôn mặt lẳng xuống của Nga, Will hỏi lo lắng.

“Cô không sao chứ?”

“À,... không có gì.” Nga gượng cười.

“Cô muốn biết vì sao tôi không chụp hình người?”

Nga có chút tò mò nên không chần chừ trả lời.

“Có...”

“Thật ra, tôi muốn dành sự ưu ái đó ột người duy nhất.”

“Vậy à...chắc hẳn người đó phải rất đặc biệt đối với anh.”

“Có lẽ vậy.” Will cười nhìn Nga đầy ngụ ý. “Thật ra, nguyên tắc của tôi đã bị phá vỡ...”

Nga nhìn Will, đôi chân mày đen cong nhẹ hơi nhíu lại.

“Cách đây 3 tuần, khi còn ở trong Sài Gòn, tôi đã chụp hình của một cô gái mà không được cho phép trước.” Ánh mắt dò xét người đối diện.

“Ồ vậy à...”

“Nếu cô ta biết mình bị chụp hình lên như vậy. Cô nghĩ cô ta có giận tôi không?”

Nga cong nhẹ khóe môi, suy nghĩ vài giây.

“Tôi nghĩ là có...”

Will nhăn mặt, biểu hiện trông thật đáng yêu.

“Vậy tôi sẽ không đời nào nói cho cô ấy biết.”

Nga nhìn khuôn mặt ngây ngô của Will rồi bật cười. Anh bị lừa!

“Tôi chỉ đùa với anh thôi. Tôi nghĩ nếu anh thành thật khai báo, chắc hẳn cô ấy sẽ khoan hồng cho anh.”

Will cười lớn, khoe trọn khuôn miệng tuyệt đẹp, hàm răng trắng bóng.

“Tôi sẽ khai báo, nhưng không phải ngay lúc này...”

Nga cười nhẹ. Chợt cô nghĩ đến những người yêu xa. Vì khoảng cách địa lý quá xa, không thể gặp nhau thường xuyên. Thì lưu giữ hình ảnh chẳng phải là cách tốt nhất sao? Cô thầm thán phục và ngưỡng mộ những người đã tạo ra những chiếc máy ảnh.

“Nếu như tôi yêu một người ở xa. Có khi, tôi lại thay đổi quan điểm. Lúc đó, tôi sẽ chụp hình cô ấy và treo khắp phòng.” Will nhìn chăm chú vào khuôn mặt ửng hồng dưới ánh mặt trời của Nga.

“Đợi chờ giống như là một thử thách. Càng xa càng thấy yêu nhau nhiều hơn.”

“Cô có đủ kiên nhẫn để chịu đựng nỗi nhớ thương?” Will nhìn Nga, trong lòng đợi chờ câu trả lời.

“Có, nếu như thời gian đợi chờ không quá lâu...”

“Nếu như dùng một thứ gì đó để miêu tả sự đợi chờ, cô sẽ nghĩ đến điều gì?”

Nga bước đến khung lũng trước mặt, chỉ tay về phía ngọn đồi xa xăm bạt ngàn.

“Tôi sẽ chờ cho đến khi có thể hái hết ngọn ba lá của đồi chè đằng kia...”

Tách. Có tiếng máy ảnh từ phía sau Nga. Cô không biết mình vừa bị chụp lên.

Cô quay lại nhìn anh, ánh mắt thoáng buồn.

“Khi rời khỏi nơi đây, anh có nhớ nơi này không?”

“Tất nhiên, tôi sẽ rất nhớ và người tôi nhớ nhất, chính là....em”

—o—

Sáng nay, Tuấn không thấy Nga đi làm. Hỏi ra, anh mới biết cô đi “chợ tình” với Will. Anh không được vui cho lắm.

Anh đến nhà SaNi và ngồi chờ từ lúc sáng. 5 bình trà đã uống sạch, 1 bao thuốc lá đã hút hết, nhưng anh vẫn không thấy bóng dáng Nga đâu.

“Anh ăn cơm nha? Em dọn cơm ra cho anh ăn.” SaNi hỏi Tuấn khe khẽ. Cô biết anh đang không được vui.

“Em ăn trước đi. Anh chờ Nga về rồi cùng ăn.”

“Cũng trưa rồi, chắc Nga cũng đã ăn ngoài chợ.”

Tuấn im lặng không trả lời, khuôn mặt đỏ hừng hực như lửa. SaNi hiểu rõ hơn ai hết. Anh đang ghen. Cô thừa biết Tuấn yêu Nga, sự thật đau lòng mà cô không bao giờ muốn chấp nhận. Tuy cô và Nga rất thân thiết với nhau, nhưng đôi lần, cô vẫn không tránh khỏi cảm giác ghen tỵ trước tình cảm của anh dành cho Nga. Chỉ khi ở bên Nga, anh mới biến thành một con người hoàn toàn khác. Anh không còn tiết kiệm lời

nói, anh hay cười, anh làm bất cứ điều gì khiến Nga được vui. Từ khi Nga đến buôn làng này, anh như một người vệ sĩ luôn kè kè bên cạnh. Không một ai có thể tiếp cận được Nga...

Tuấn không ăn cơm. SaNi cũng nhìn theo. Ngồi khép nép bên cạnh anh không dám cất lời nào. Chỉ nhẹ nhàng rót chè khi tách của anh đã cạn.

1 giờ trưa, Nga về. Đứng trò chuyện một lúc với Will trước cổng rồi mới vào.

“Anh Tuấn đến chơi à?” Khuôn mặt Nga tươi rói nhìn Tuấn. Cô không để ý nét mặt đang bực dọc của anh.

“Em vừa đi đâu về vậy?” Dù biết rõ, nhưng Tuấn vẫn hỏi.

“Em đi họp chợ ”

Nga bắt đầu nhìn thấy biểu hiện khác lạ của Tuấn.

SaNi đứng lên đi vào phòng. Khuôn mặt buồn và căng thẳng.

“Với ai?” Tuấn ghì giọng.

“Will”

Nga cầm bịch quần áo định đi vào phòng nhưng Tuấn ngăn lại.

“Em ngồi xuống đi, anh có chuyện muốn nói với em”

Nga miễn cưỡng ngồi xuống. Khuôn mặt cô hơi căng thẳng.

“Em nên hạn chế đi cùng với Will ”

“Vì sao?” Nga nhìn Tuấn bằng vẻ mặt khó hiểu.

“Chúng ta chỉ mới gặp Will được vài tuần, không biết anh ta là người như thế nào. Em đi một mình với anh ta như vậy. Thực lòng, anh rất lo lắng.”

“Em cảm ơn anh đã lo lắng cho em. Nhưng em có thể cảm nhận được Will là một người đứng đắn ”

“Sao em có thể dám chắc được điều đó? Em hiểu anh ta được bao nhiêu?”

Nga bắt đầu cảm thấy khó chịu. Vì sao Tuấn lại định kiến với Will như vậy. Từ nơi xa xôi, Will lặn lội đến đây làm tình nguyện. Bấy nhiêu đó thôi, không đủ để cảm nhận được lòng tốt của anh ấy sao?

“Em tin vào trực giác của mình.”

“Em còn trẻ người non dạ lắm, em không thể hiểu hết được sự đời đâu. Đừng bao giờ đánh giá người khác qua dáng vẻ bề ngoài của họ. Có thể, em sẽ lầm to”

“Tại sao anh lại có định kiến với Will như vậy?” Nga bắt đầu khó chịu về sự can thiệp thái quá của Tuấn vào các mối quan hệ của cô.

“Anh không định kiến. Anh chỉ muốn em hãy cẩn trọng hơn. Không nên quá thân thiết với Will.”

“Em không làm gì sai hết. Giữa em và anh ấy chỉ là bạn bè bình thường. ”

“Bạn bè bình thường?” Khuôn mặt Tuấn giãn ra.

“Đúng...” Nga nhấn mạnh câu trả lời. Dù lòng cô thì không hoàn toàn nghĩ như vậy. Ít nhất là từ một phía.

Nga đứng lên bỏ vào phòng.

Tuấn nhìn theo dáng cô, khuôn mặt cau có ban đầu đã giãn hẳn ra....

—o—

SaNi gội đầu sau nhà. Nga đứng bên lu nước nhỏ, múc nước tưới vào tóc SaNi. Khuôn mặt Nga đắm chiêu nhìn theo từng hạt nước trong veo.

“Chị Nga”

SaNi hỏi lần thứ 3 mới nghe thấy tiếng Nga trả lời.

“Gì vậy em?”

Giọng SaNi ngập ngừng. Đầu vẫn cúi xuống, bàn tay massage nhẹ vào da đầu.

“Chị có thích anh Tuấn không?”

“Sao em lại hỏi vậy? Em biết chị luôn xem anh ấy là anh trai mà.”

“Nhưng em thì không nghĩ anh Tuấn muốn làm anh trai của chị đâu.”

“Em đừng ngốc vậy. Anh Tuấn chỉ xem chị là em gái thôi.” Nga trấn an SaNi, cô biết rõ

SaNi yêu Tuấn như thế nào.

“Thiệt là hả chị?”

“Ừ...”

SaNi mừng thầm. Dù lời Nga nói có thật hay không. Nhưng chuyện Nga chỉ xem Tuấn là anh trai khiến cô bớt lo lắng. Chỉ cần Nga không thích Tuấn là được.

SaNi lấy khăn lau tóc, những hạt nước bắn tung tóe trong không trung. Đột nhiên, SaNi nhắc đến Lan Anh.

“Chị có hay nói chuyện với chị Anh?”

“Có, nhưng không nhiều lắm. Chị ấy rất bận mà ”

“Em thấy chị Anh có vẻ thích anh Tuấn. Chị có thấy vậy không?”

Nga cười phì nhìn SaNi. Cô bé này cứ sợ có ai đó mang anh Tuấn đi mất thì phải.

“Em đa nghi quá rồi. Họ là bạn học cùng đại học nên thân thiết là phải.”

“Thiệt hả chị?”

SaNi ngây ngô tin tưởng lời Nga. Cô thấy lòng nhẹ hẫng lên.

“Nhưng sao em nói vậy?”

“Vì em thấy chị Anh hay đến chỗ làm việc của anh Tuấn và ở lại rất lâu.”

“Chắc họ bàn công việc.”

“Không, chị Anh còn hay lén nhìn anh Tuấn nữa.”

Nga cười, bẹo má SaNi:

“Cô bé này, đa nghi quá đi. ”

SaNi chột nhìn Nga hỏi, ánh mắt chăm chăm vào Nga như quan sát.

“Chị thích anh Will?”

Khuôn mặt Nga ửng hồng lên thấy rõ. Cô không trả lời, lảng tránh sang chuyện khác.

“Thôi, chị em mình nấu ăn đi. Muộn rồi.”

“Vậy là có rồi?” SaNi reo lên, trêu ghẹo Nga khiến cô đỏ cả mặt.

“Làm gì có.”

“Có mà...” SaNi vẫn đùa dai.

Nga liền vẩy nước vào người SaNi.

“Ghẹo này, ghẹo này...”

SaNi vẫn cứ trêu, chạy vòng vòng quanh sân nhà .

“Á...Á...dừng lại, ưt em chị ơi...Em đi mách lại với anh Will bây giờ...”

....

....

Trưa mùa đông, trời nắng nhẹ, thời tiết mát mẻ và dễ chịu.

11 giờ 30, Lan Anh hoàn thành công việc rồi đi thẳng đến nơi Tuấn đang làm việc. Hôm nay, cô muốn được ăn trưa cùng anh.

“Tuấn xong việc chưa? Đi ăn trưa cùng với Lan Anh nha?”

Tuấn đóng tập tài liệu lại, trả lời miễn cưỡng.

“Lan Anh không ăn cùng phái đoàn à?”

“Không, Lan Anh muốn ăn cùng Tuấn cơ.”

Tuấn làm động tác xoay người qua lại. Từ sáng giờ anh ngồi yên một chỗ nên lưng cảm thấy hơi đau.

Thấy Tuấn hơi nhăn mặt khi lấy tay xoa xoa cột sống, Lan Anh liền tiến đến gần, hỏi đầy quan tâm.

“Tuấn sao vậy? Đau ở đâu à? Để Lan Anh coi coi. Có cần Lan Anh lấy thuốc chỗ bác sĩ Hammer về cho Tuấn không?”

Tuấn chưa kịp phản ứng thì Lan Anh đã nhanh tay chạm vào lưng anh xoa xoa, động tác và nét mặt vô cùng tự nhiên. Tuấn nhảy dựng lên “như đĩa phải vôi”, khuôn mặt không giấu được vẻ bối rối trước hành động gần gũi hơi thái quá của Lan Anh.

“Không, không Tuấn không sao...” Anh lảng tránh.

Lan Anh nhìn khuôn mặt đỏ đến tận tai của Tuấn mà không nhịn được cười. Anh vẫn như ngày xưa, nhát gái như thỏ đế. Nhưng cũng chính vì điểm này mà cô thích anh. Anh không như những tên con trai vô vấp, lợi dụng khác.

“Sao, có gì đâu mà mắc cỡ, Tuấn đang bị đau mà...”

Tuấn cười gượng, lấy tay gãi đầu.

“Tuấn...”

Vừa lúc đó, Tuấn thoáng thấy SaNi đang đứng ở cửa tự khi nào. Khuôn mặt cô không được tự nhiên lắm, đôi mi cụp xuống, nụ cười gượng gạo nhìn anh và Lan Anh.

“Em mới từ nương về. Tiện thể ghé anh để cùng nhau về ăn cơm...” Giọng SaNi ngập ngừng.

“Ừ, anh cũng chuẩn bị về nè. Chúng ta ghé qua chỗ Nga rồi cùng về nhà SaNi ăn trưa. SaNi, hôm nay, chúng ta có khách đặc biệt...” Tuấn vừa nói vừa về phía Lan Anh có ý trêu chọc.

Về mặt SaNi không được vui lắm, nhưng cô vẫn lịch sự.

“Vậy à, thế thì vui quá. Sao anh Tuấn không nói sớm hơn để em nấu thêm nhiều món ngon đãi khách.”

Tuấn nhìn Lan Anh nhún vai. Chính anh cũng hơi bất ngờ vì sự đường đột này. Còn Lan Anh thì khá hào hứng.

“Không sao, chị ăn gì cũng được. Vui là chính. Mấy hôm nay, ăn trưa cùng phái đoàn thiệt chán muốn chết...”

Thật ra, Lan Anh không có ý kỳ thị chủng tộc, nhưng ngồi chung bàn với những người mắt xanh mũi đỏ hoài cô cũng chán. Cô thèm được ăn cơm Việt, nói cười tiếng Việt thoải mái. Nhưng lý do chính là chỉ muốn được gặp Tuấn. Từ hồi đến BaTu đến giờ, Lan Anh cứ “rào trước đón sau” Tuấn nhưng anh cứ né tránh, khiến cô không tài nào tiếp cận được mục tiêu. Hôm nay, cô đành phải xông thẳng vào “sào huyệt” để gặp anh.

Tuấn đóng cửa phòng lại.

SaNi nhìn chăm chăm vào Lan Anh, đưa mắt soi nhân thể cô từ trên xuống dưới. Lan Anh hơn cô về mọi mặt. Cô ta xinh hơn, cao hơn, trắng hơn và đặc biệt là tri thức hơn hẳn cô. Cảm giác tự ti le lói trong lòng SaNi. Cô thấy mình nhỏ bé và thấp kém...

“Đến chỗ Nga nhé. Chỉ vài phút là tới nơi.”

SaNi sực nhớ ra cô đã ghé qua lớp Nga trước khi đến đây vì tiện đường. Nhưng Nga đã nói, hôm nay, cô không ăn trưa ở nhà. SaNi gắng hỏi thì cô chỉ cười trừ. Thật ra, lúc đó, SaNi đã mừng thầm vì hôm nay, bữa trưa sẽ chỉ có mình cô và Tuấn. Không phải SaNi xem Nga là “kỳ đà cản mũi”, nhưng lâu lâu cô vẫn thích bữa cơm chỉ có cô và Tuấn. Như đoán được điều này, thỉnh thoảng, Nga lại đột ngột không ăn trưa cùng mọi người. Kể ra, Nga thật là tâm lý. Vậy mà, bây giờ con kỳ đà này còn to hơn...

“Em không biết Nga đi đâu à?” Tuấn hơi chùng xuống, anh hỏi vẻ quan tâm.

“Em cũng không biết. Chắc chị Nga ăn với bạn...” Trong đầu SaNi lúc này hiện lên hình ảnh của Will, nhưng cô không dám chắc.

Tuấn dường như cũng có cùng suy nghĩ với SaNi. Anh không hỏi thêm gì, quay lưng lững thững bước đi...

—o—

Dưới gốc cây sưa to lớn đứng sừng sững nơi đầu buôn, có hai bóng người đang ngồi dùng bữa trưa. Hai tấm lưng tựa vào thân cây, khoảng cách giữa hai người dường như được xích lại gần hơn so với trước đây.

“Em ăn thử đi. Ngon lắm” Will đưa miếng bánh mì sandwich mà anh đã cẩn thận làm đặc biệt hơn thường ngày.

“Cám ơn! Anh cũng ăn thử món này đi.” Nga đặt vào tay Will chiếc hộp bằng nhựa trong suốt có nắp màu đỏ.

Will nhanh tay mở ra. Bên trong là những cuốn tròn được làm từ bánh trắng, cơm trắng, dưa leo, thịt và hột vịt. Trông rất ngon mắt.

Đây là món yêu thích nhất của Nga khi cô thấy ngấy ăn cơm. Chỉ là một món cô tự chế, nhanh và dễ dàng. Nếu bây giờ Will hỏi cô tên món này là gì, cô cũng không biết. Cô cũng muốn mời Will món ngon hơn, nhưng vì hai người hẹn nhau ở chỗ này nên không được tiện cho lắm.

“Gỏi cuốn có phải không?” Will cầm một cuốn cơm giơ lên hỏi.

Nga che miệng cười khúc khích. Cô cũng đâu biết tên nó là gì.

“Tôi chưa đặt tên ón này. Nếu anh gọi là gỏi cuốn thì là gỏi cuốn vậy.” Nga cắn 1 miếng Sandwich ăn ngon lành.

“Thế cô tự làm ra món này à?” Will nhìn Nga cười, ý trêu chọc.

“Vâng...Nhanh, gọn, dễ làm, dễ dùng...” Nga cười tít mắt.

Will cắt 1 miếng, nhai chậm rãi hưởng thức rồi gật gù khen.

“Ngon đấy chứ...Cô có thể mở nhà hàng...”

Nga nhướn miệng cười, khuôn mặt tươi xinh dưới ánh mặt trời.

“Nếu mở tiệm, chắc tôi phải đóng cửa sớm quá.”

“Sao vậy? Ngon mà...” Will nhìn Nga thắc mắc.

“Món này chỉ có tôi thích ăn. Các em tôi chẳng đứa nào thích nên tôi nghĩ cũng không ai thích ăn đâu.” Nga nhún vai, khuôn mặt tiu nghiu trông thật đáng yêu.

“Tôi thấy ngon mà. Tôi thích...”

Chợt Will nhìn chăm chăm vào cuốn cơm rồi ngừng nhai. Anh cố nuốt trôi những thứ đang trong miệng mình. Khuôn mặt hơi nhăn nhó dù anh đã cố gượng lại. Anh không muốn Nga nghĩ rằng, anh không thích đồ ăn cô làm. Nhưng thật ra,...

“Xin lỗi, nhưng từ bé, tôi đã không ăn được trứng đỏ của trứng.”

Mặt Will đầy vẻ hối lỗi.

Nga cũng thở phà vì cô cứ nghĩ anh không thích thức ăn cô làm.

“Không sao....Xin lỗi, tôi biết anh không thích trứng đỏ trứng. Lần sau, tôi sẽ lấy nó ra...”

Will đóng hộp thức ăn lại rồi đặt trên đũa, về mặt ái ngại.

“Xin lỗi, cô không giận chứ?”

Nga cố cười tươi, một mực phủ nhận.

“Không, không sao mà...Thôi, anh ăn Sandwich đi...”

...

Cùng thời điểm đó, tại nhà SaNi...

Không khí bữa ăn khá căng thẳng, mặc dù thức ăn ngon được bày biện đẹp mắt ngay trước mặt. Ba người không ai nói một lời nào, ngoại trừ Lan Anh. Cô luôn miệng luyên thoắng không ngơi nghỉ.

“SaNi nấu ăn ngon quá! Chắc chị phải thường xuyên ghé qua chỗ em ăn cơm.”

SaNi miễn cưỡng nói.

“Được chứ, chị cứ đến bất cứ khi nào muốn...”

Lan Anh trả lời SaNi, nhưng mắt thì chăm chăm nhìn Tuấn. Thật ra, cô chỉ mong có thể. Từ nay, cô sẽ đường đường chính chính đến đây ăn cơm, mà không phải nhọc tâm “lập mưu tính kế” để được gặp Tuấn nhiều hơn.

“Vậy có được không SaNi?”

SaNi hạ giọng tán đồng, tuy trong lòng không muốn chút nào. Từ nay, cô không chỉ có một mà đến hai đối thủ. Đối thủ này thì lại “nặng kg” hơn vì cô biết Nga không hề thích Tuấn.

“Dạ được chứ...”

“Chị sẽ gửi tiền thức ăn cho em...Em phải nhận chị mới ăn.”

“Không cần đâu chị. Đâu có bao nhiêu tiền...Chị đến là mọi người vui rồi ”

Lan Anh gầy đầu, đưa tay đẩy gọng kính lên mũi.

“Em làm vậy chị ngại chết...”

Tuấn ngồi im thín thút, miệng nhai cơm như đầu óc lại phiêu du ở một nơi xa xôi nào đó. Thỉnh thoảng, anh lại thở dài...

SaNi biết, anh không vui vì sự vắng mặt của Nga. Cô gấp 1 miếng rau vào bát cơm của Tuấn.

“Anh ăn đi...Hôm nay, thức ăn không được ngon hả anh?”

Tuấn cười gượng.

“Không, ngon lắm. Cảm ơn”

“Mai em nấu món cá kho anh thích nhé.”

Tuấn trả lời, giọng hơi khờ ơ.

“Cũng được. Cảm ơn em nhé SaNi”

Cử chỉ dụi dằm và quan tâm của SaNi nhanh chóng lọt vào mắt Lan Anh. Cô hỏi SaNi với ngụ ý trêu đùa nhưng thâm tâm thì hoàn toàn ngược lại.

“SaNi có vẻ lo cho anh Tuấn quá nhỉ?”

Tuấn im lặng không nói gì, còn SaNi thì khuôn mặt phút chốc ửng hồng, lúi cuối ăn. Không phủ nhận cũng không thẳng định. Sau đó, cô lại len lén nhìn thái độ của Tuấn.

Tất nhiên, mọi nhất cử nhất động của SaNi đều lọt vào tầm ngắm của Lan Anh.

Có vẻ như một cuộc chiến tranh gay cân sắp sửa diễn ra ở Ba Tu heo hút này...

Những ngày làm việc hăng say đầy sức trẻ nhanh chóng trôi qua. Đoàn tình nguyện đã ở Ba Tu được 3 tuần. Công việc của các nhóm đều diễn ra tốt đẹp. Dân trong buôn đang nô nức chờ đợi những công trình mà đoàn đang dần hoàn tất. Không lâu nữa, buôn sẽ có nhiều giếng nước sạch, trạm y tế. Bọn trẻ con vui hơn ai hết khi biết được rằng, chúng sẽ sớm được học ở một nơi khoáng mát và chỉnh chu hơn trước. Đặc biệt, những hộ nghèo trong buôn sẽ không còn phải sống trong những mái nhà lụp xụp tạm bợ nữa...

Vì bất đồng ngôn ngữ, nên dân trong buôn không biết phải diễn tả lòng biết ơn sâu sắc của mình đối với phái đoàn như thế nào. Nhưng trong ánh mắt của mọi người thì luôn ẩn chứa sự biết ơn chân thành.

Để tỏ lòng biết ơn những người bạn phương xa không ngại bao khó nhọc, thiếu thốn để đến đây giúp đỡ buôn làng. Vào ngày cuối tuần, già làng lại giết số trâu bò ít ỏi để chiêu đãi mọi người, tổ chức ca múa hát suốt đêm. Không khí đông vui, náo nhiệt như trẩy hội. Lâu lắm, Ba Tu mới được dịp tiệc tùng hân hoan như thế này, nên ai nấy đều rất nhiệt thành hưởng ứng, gom góp cây rau, con cá để chung vui. Dù Ba Tu còn nghèo nàn và lạc hậu, thiếu thốn vật chất nhưng sự thân thiết và hiếu khách thì thật đáng ghi nhận.

Trời vừa chập tối, đồng củi cao đã được đốt lên làm sáng rực cả một góc trời. Người lớn, trẻ nhỏ xúm xích trong những bộ đồ tươm tất nhất mà mình có đến góp vui.

Khí trời cao nguyên càng về đêm càng lạnh, mọi người ngồi quanh đồng lửa để sưởi ấm, cảm giác thật dễ chịu và bình yên. Sau đó, mọi người chia nhau những ống rượu cần. Vị cay nồng thấm vào từng tế bào làm cơ thể dần ấm lên. Ngon lạ! Tiếng khèn, tiếng trống, tiếng sáo véo von hòa cùng giọng hát của những cô gái Xơ-đăng tạo thành một âm thanh rất riêng và đặc biệt, vang dội khắp núi rừng. Dù có đi đâu, cũng sẽ không bao giờ có thể quên được.

“Cô đã ở đây lâu chưa?”

Vừa nhìn thấy Tuấn rời vị trí ở chỗ Nga, Will đã bước đến đứng cạnh. Dáng người cao lớn trong chiếc áo hoodie xanh đậm ấm áp như phả hơi ấm nhẹ nhàng vào người cô.

Đang say sưa nhắm hát theo các cô gái Xơ-đăng, Nga không biết Will đứng cạnh mình từ khi nào. Cô giật mình quay sang, tròn xoe mắt.

“Ồ, xin lỗi...các cô gái hát hay quá làm tôi không còn thiết để ý mọi người xung quanh. Anh đứng đây từ khi nào?”

“Cũng mới đây thôi. Thấy cô say sưa xem hát, tôi không dám làm phiền.” Will nheo mắt. Hai tay bỏ vào túi áo....

Nga và Will đứng cạnh nhau, cả hai cùng chăm chú quan sát đám đông đang hát hò nhảy múa ngay trước mặt.

“Tôi đã từng đi qua nhiều quốc gia, nhiều vùng miền ở Việt Nam. Nhưng không nơi nào để lại nhiều ấn tượng bằng Ba Tu.” Giọng Will trầm ấm, chân tình.

“Tôi đã ở đây được gần năm tròn. Không quá dài, nhưng cũng khiến tôi cảm thấy gắn bó với mảnh đất này.”

Ánh mắt Nga nhìn xa xăm như hoài niệm lại những ngày đầu tiên đến Ba Tu. Năm ấy, cô vừa tròn 18 tuổi. Độ tuổi xuân sắc và đầy nhiệt huyết. Tạm xa cuộc sống thành phố xô bồ náo nhiệt, Nga tình nguyện đến Ba Tu nhận công tác. Nhớ những ngày đầu tiên xa nhà, đêm nào cũng nhớ gia đình đến nao lòng. Dù cuộc sống thiếu thốn trăm bề nhưng cô vẫn kiên tâm bám trụ. Thời gian dần trôi qua, cô lại càng gắn bó và yêu hơn mảnh đất này.

Nga xoa xoa nhẹ lên cánh tay. Đường như sương đêm bắt đầu rơi nhẹ. Không khí se se lạnh bao trùm mọi vật.

“Tôi khâm phục cô.” Will khề khàng, giọng nói chất chứa sự chân thành.

“Tại sao?” Nga nhìn Will bằng vẻ mặt tò mò.

“Không phải người trẻ nào cũng chịu sống ở nơi rừng núi heo hút này.” Will nhìn Nga, trong đáy mắt nâu đen lấp lánh những tia sáng nhẹ.

Nga cười, khuôn mặt hơi ửng hồng dù chưa uống ngụm rượu cần nào.

“Có lẽ, một phần vì tôi thích sự bình lặng ở nơi này. Thật thẹn, khi phải thú nhận rằng, tôi đến đây cũng giống như một sự trốn chạy”

Ánh mắt đen láy nhìn xa xăm, trông Nga có vẻ trầm tư. Will đoán, ắt hẳn Nga là một cô gái vốn có nhiều nỗi niềm sâu thẳm, nhưng lại luôn cố gắng che giấu mọi người xung quanh bằng nụ cười tỏa nắng.

Will nhìn Nga, trong khóe mắt nghi vấn nhiều câu hỏi. Nhưng vì lịch sự, anh không tiện nói ra. Có những nỗi niềm rất khó chia sẻ cùng ai, nó âm ỉ như những vết sẹo chưa kịp lành, chạm nhẹ vào cũng có thể rớm rớm máu. Anh không muốn khơi gợi lại, vì điều đó có thể vô tình chạm vào nỗi đau của Nga. Khi nào cô muốn thổ lộ, anh sẽ luôn sẵn lòng.

Tuy nhiên, anh vẫn không tin Nga đến đây vì trốn chạy. Nếu có thì cũng chỉ là một phần lý do. Anh nhìn thấy sự nhiệt thành của cô trong ánh mắt triu mến và âm áp dành cho bọn trẻ, qua từng cử chỉ dạy bảo ân cần mà anh bắt gặp, mỗi khi đứng kín đáo ngoài cửa sổ quan sát cô.

Nếu nói trốn chạy, có lẽ người đó chính là anh. Có phải anh cũng đã trốn chạy sự thật phũ phàng để đến đây? Anh đủ nhân đạo để đến giúp đỡ buôn làng này, nhưng không biết anh có đủ can đảm và sự thành tâm để ở lại vùng đất này như Nga không?

Nhưng ngay lúc này đây, anh chắn chắn một điều rằng, anh sẽ quay lại nơi này!

...

..

.

Bên đồng lửa cháy bập bùng, có một sợi dây định mệnh vô hình đang kéo hai tâm hồn đồng cảm xích lại gần nhau hơn...

Không có cuộc đối thoại nào sau đó. Chỉ có những ánh mắt trao nhau chất chứa triệu thâm tình...

Xung quanh Nga và Will giờ chỉ còn lại không gian tĩnh lặng và bình yên.

Họ đang đứng bên nhau, trong thế giới riêng biệt của hai người.

Và thầm cầu mong cho thời gian lắng đọng lại, để kéo dài giây phút ngọt dịu này mãi mãi...

—Anh gặp em giữa mùa đông buốt giá, mắt ta nhìn tựa đã quen từ lâu. Em cười tươi như mặt trời cuối đông, nụ cười đó, làm sao anh quên...—

Phía bên kia đồng lửa trại, ngăn cách bởi ngọn lửa bùng cháy mạnh mẽ. Tuấn đang chăm chú quan sát Will và Nga tự bao giờ. Ánh mắt họ nhìn nhau khiến lòng anh chùng xuống, nỗi lo sợ bắt đầu trào dâng. Con ghen len lỏi vào từng mạch máu, lộ dần qua ánh mắt đỏ ngầu. Lúc này, trông anh thật đáng sợ. Về ngoài tốt bụng và hiền hòa thường thấy đã biến mất như chưa bao giờ tồn tại.

Lan Anh tiến đến cạnh Tuấn, dõi theo hướng mà anh đang nhìn, không khó để cô đoán ra sự tình. Nụ cười đắc chí hiện ra trên khóe môi. Cô tinh ranh nắm lấy cánh tay Tuấn như cố lấp khoảng trống vô hình trong lòng anh.

Từ phía xa, Sa Ni đã bị lỗi nhịp múa tự bao giờ...

—

Đây là lần đầu tiên Nga say. Dù trước đây, cô vẫn thỉnh thoảng uống rượu trắng cùng bố Thiên. Bữa cơm, ông cho các cô con gái uống một ly nhỏ. Nga và các em sợ bố uống nhiều rượu thì sanh bệnh nên nhiệt liệt hưởng ứng.

Ở Ba Tu, có hội hè là các cô gái trong buôn lại ép Nga uống rượu cần. Tỉu lượng cô vốn không độ được với các cô, nên Nga chỉ uống lấy lệ. Đêm nay, Lan Anh lại là người “chủ xị”. Cô ta lanh trí bày ra trò chơi rượu phạt.

Mọi người ngồi thành một vòng tròn, bình rượu cần to được đặt chính giữa. Khi ống rượu cần quay trúng hướng người nào, người đó sẽ phải uống. Xui xẻo thay, ống rượu tre be be màu vàng nhạt cứ trúng ngay hướng Nga và Tuấn.

Vì hi sinh uống thay Nga, Tuấn say vật vờ ngay tại chỗ. Nga cũng không khá hơn chút nào, ngồi gật gù như con gà mắc mưa. Hai má cô đỏ hồng trông thật buồn cười. Đã thế, khi say cô lại càng xấu tính, hát hò in ỏi cả tiếng Việt lẫn tiếng Tây...

Will ngồi bên cạnh nhìn cô tủm tỉm cười. Bất thành linh, anh nhận một cái tát vào mặt từ Nga, làm anh choáng váng hết cả mặt mày. Kèm theo sau đó là tiếng nhè nhè của người say.

“Shut up! cười gì?”

Nga nhìn Will bằng đôi mắt lơ đãng nặng trĩu. Không lâu sau đó, cô lại gục đầu vào vai anh ngủ ngon lành trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

Còn Will chỉ cười trừ, ra bộ thông cảm cho Nga. Dẫu sao, cô cũng đã quá say, không điều khiển được hành động đường đột của mình. Nhưng quả thật, cái tát mạnh của cô khiến mặt anh đau điếng. Cô ghét anh đến vậy sao?

“Không sao... Thỉnh thoảng khi say, tôi cũng có những hành động nông nổi như thế này nên tôi có thể thông cảm.”

Lan Anh lắc đầu, chống cằm lẩm bẩm, con gái con lứa kiểu này trai nhìn thấy chỉ còn nước xách dép chạy mất. Vậy mà, Tuấn của cô lại âm thầm yêu nó, khiến cô đau cả ruột gan. Từ những ngày đầu đến đây, cô đã mơ hồ nhận ra tình cảm của Tuấn dành cho Nga. Nhưng lúc đó, cô không dám chắc. Cô cố trấn tĩnh với lòng rằng, đó chỉ là tình cảm đồng nghiệp.

Mấy năm trời, cô đeo đuổi Tuấn mà anh chẳng đoái hoài. 5 năm du học cũng không giúp cô nguôi ngoai phần nào. Rồi giờ đây, ông Trời xuôi khiến, đưa cô đến nơi khi họ còn gáy này, cô gặp lại anh. Trái tim hồng tưởng đã nguội lạnh, giờ lại lỡ nhịp.

Lan Anh cứ ngỡ, sau khi Will bị ăn cái tát nảy lửa đó, anh chỉ còn nước lo tìm đường chạy biến. Ai ngờ, anh lại là người công Nga về.

Sa Ni lo cho Tuấn nên quên cả chị bạn thân, phó mặc Nga cho Will xử lý. Còn cô và Lan Anh thì lại giành nhau dìu Tuấn về nhà. Cuộc chiến bất phân thắng bại. Cuối cùng, mỗi bên một cô gái, dìu thân hình nặng trĩu của Tuấn về nhà.

Will hất nhẹ người Nga trên lưng. Trông cô nhỏ nhắn vậy mà khá nặng. Giờ anh mới tin, người say là người nặng nhất.

Nga duỗi đầu vào vai Will, trong men say, cô vẫn có thể cảm nhận hơi ấm dễ chịu được toát ra từ người anh.

“Đi đâu đây?”. Nga cất cao giọng nhều nhèo của người say.

“Về nhà”. Will dịu dàng trả lời, không hề tỏ vẻ khó chịu.

“Ai đang công tôi đây?”. Giọng Nga lè nhè, nhỏ dần.

“William” Will ôn tồn kiên nhẫn.

Will cười trước những câu hỏi ngây ngô của người say. Anh không ngờ cô gái xinh xắn có phần bên lên này, đôi khi lại thú vị đến như vậy. Ít nhất là trong lúc say sấn như thế này.

Biểu hiện và hành động vô thức của cô trông thật đáng yêu.

“William là người nào?”

Thần trí Nga thực sự đã bị những giọt rượu cay nồng làm cho phân tán. Cô không còn có thể nhận thức hay nhớ đến sự tồn tại của bất kỳ người nào. Thế nhưng, có người vẫn không cần quan tâm đến việc, Nga có hiểu hay nghe thấy những điều mà mình đang sắp nói ra hay không...

” Là người... thích em” Lời nói trêu mếu, nhẹ nhàng bay theo làn gió thoảng...

“Khò...khò...”

Không có tiếng trả lời, chỉ còn tiếng ngáy ngủ khe khẽ, hòa cùng hơi thở nhẹ nhẹ của hương rượu bay thoang thoang xung quanh anh.

Cao nguyên càng về khuya càng lạnh, sương rơi nặng hạt bám vào từng tế bào da thịt. Thế nhưng, có em bên cạnh, anh cảm thấy ấm áp đến lạ thường....

Đặt nhẹ người Nga suốt đêm, Will kéo tấm chăn lên người cô.

Dưới ánh đèn dầu vàng nhẹ đung đưa theo chiều gió, gương mặt đang say sưa ngủ của Nga trông tuyệt đẹp và bình yên.

Will ngồi ngay bên cạnh, đưa những ngón tay thon dài chạm vào mái tóc cô, lướt từ vàng trắng thanh tú đến sóng mũi thon cao xinh xắn, và cuối cùng dừng lại thật lâu trên đôi môi ẩm ướt men rượu.

Anh nghe trái tim mình lạc một nhịp....

.....

Đêm nay, Will chờ mãi mà không nghe tiếng vĩ cầm quen thuộc. Cảm giác trống vắng như thiếu đi thứ gì đó rất quan trọng...

—o—

“Nói chị không có nhà đi.” Giọng Nga thỏ thẻ trong phòng ngủ khi Sa Ni báo có Will đến chơi. Cô nhắm mắt, đánh nhẹ vào đầu. Mặt mũi nào mà gặp Will.

Hôm nay, khi Nga vừa thức dậy, cô đã nghe Sa Ni kể lại chuyện đêm qua cô đã say khướt như thế nào. Sau đó, Nga lại gặp Lan Anh ở phòng làm việc của Tuấn, và được cô ấy tường thuật lại hành động khủng khiếp của mình ra sao? Nga méo mặt nghĩ thầm, từ giờ đến khi phái đoàn rời buôn, cô phải tìm cách tránh mặt Will thôi. Mặt mũi nào mà gặp anh.

Có lẽ, anh cũng không muốn gặp lại cô. Cô đã hành hung người ta tàn bạo đến như vậy rồi còn gì. Giờ, anh ta đến, chắc định mắng vốn cô vụ việc đêm qua.

“Nhưng em đã lỡ nói chị có nhà rồi. Có gì đâu. Cùng lắm, xin lỗi người ta một câu.” SaNi trấn an Nga.

“Không, chị không ra đâu. Em làm ơn ra nói với anh là chị ngủ rồi.” Nga chui vào chăn, trùm kín đầu.

“Thôi, em không ra nói đâu. Em đâu có rành tiếng Anh...Chị tự lo liệu đi nha. Em đi đây.” Vừa nói SaNi vừa khoác chiếc áo len lên người rồi chạy biến cửa sau.

Nga ló đầu ra khỏi chăn, hỏi vọng theo dáng SaNi.

“Em đi đâu?”

“...Lát em về.”

Giọng SaNi nhỏ dần. Hỏi đi đâu mà trả lời khi nào về, chỉ có thể là đến chỗ Tuấn. Nga đoán chắc chắn.

Nga trách thầm SaNi. Sao lại nỡ lòng nào để lại cô một mình đương đầu với bầy sói. Mà sói gì, chính cô là người tát người ta một phát trước bàn dân thiên hạ và còn hét vào mặt “Shut up!” nữa mà. Thiệt, mắt mặt không còn gì để nói. Nga nhăn nhó, khuôn mặt trông thật khó coi.

10 phút sau...

Nga ngồi đối diện Will, đầu hơi cúi xuống, lấy tay gãi gãi vầng trán trắng trắng mịn màng, với hy vọng che bớt khuôn mặt đang đỏ như trái gấc của mình.

Will đưa tách chè lên miệng, đưa mắt quan sát cô. Qua làn khói trắng nhẹ, ẩn hiện một nụ cười kín đáo.

Nga im lặng một hồi lâu. Tay mân mê vạt áo. Cuối cùng, tiếng xin lỗi lí nhí cũng thốt ra từ làn môi thoảng hương thơm chè xanh.

“Tôi thực sự xin lỗi. Tôi không hiểu sao mình có thể hành động quá đáng với anh như vậy.”

“Người say, thường là người thành thật nhất ” Will cười nhẹ, ánh mắt âm thầm quan sát cử chỉ nơi Nga.

Nga len lén nhìn anh, mặt hơi ngố. Cô không biết phải nói gì thêm, chỉ cúi mặt xuống bàn. Thỉnh thoảng, cô lại chiếu tia nhìn về phía bình hoa chè trắng muốt đang được đặt trên bàn như tìm kiếm đồng minh...

“Tôi... đáng ghét đến như vậy sao?” Will cười ẩn ý. Vừa nói vừa đặt tách chè xuống bàn, nhưng ánh mắt vẫn không rời nhân ảnh Nga.

Nga gơ nhanh hai tay lên phản bác.

“Ồ không...không, chắc chắn không phải vậy. Khi tôi say, hơi xấu tính... chút ” Nga cười sượng sùng.

Will nhìn thái độ của Nga mà không nhịn được cười. Nhấp một ngụm trà, giọng anh nghiêm nghị và cứng rắn.

“Dù gì, tôi cũng rất giận. Không thể bỏ qua chuyện này được”

Nga xanh mặt, miệng lắp bắp.

“Sao?”

Hai bàn tay Will đan xen nhau, uốn cong, kêu răn rắt. Hành động như thể anh chuẩn bị đi đánh nhau.

Anh đánh cô?

Nga trở mặt, như hiểu được dự định của anh. Mặt cô méo mó. Dù cô vốn rất xinh xắn nhưng giờ trông vẫn rất khó coi.

“Phải đánh trả thật à?”

Will gạt đầu kiên định.

Đàn ông ngoại quốc thật nhỏ nhen, không như những gì cô từng biết. Tên này, từ nay, cô sẽ cấm cửa.

Cô miễn cưỡng nhắm mắt lại, mặt hơi hướng về phía trước chuẩn bị đón nhận cái tát. Không quên hạ giọng van nài người đối diện.

“Làm ơn nhẹ tay chút nha”

Will ngắm nhìn khuôn mặt Nga trong vài khoảnh khắc, từ làn mi cong nhẹ đến đôi môi hồng ướm mịn.

Một sức hút vô hình cuốn lấy anh. Khiến anh vô thức hướng người về phía trước.

Một nụ hôn lướt nhẹ lên đôi môi ẩm ướt và mềm mại.

Ngọt lịm! Vị của hương chè hay vị của tình yêu?

Đôi mắt nâu khê khép hờ...

Đôi mắt đen trong veo mở to hết cỡ...

Những cánh hoa chè trắng muốt khê co mình lại dưới những kẻ lá. E ấp!

Đêm nay, Will có cảm giác âm vang của tiếng vĩ cầm hoan hỉ thường ngày. Dù vẫn là Canon như mọi khi. Anh thầm nghĩ, có lẽ không ai yêu Canon như người nghệ sĩ bí ẩn này. Thật lạ, cả tháng nay chỉ nghe mỗi Canon, nhưng anh không hề biết ngấy...

Đôi mắt nâu quuyền rũ tinh anh hơn thường ngày khê khép lại thưởng thức, nụ cười mãn nguyện tuyệt đẹp khê cong lên trong bóng đêm.

Lâu rồi, nụ cười tươi tuyệt mỹ mới lại xuất hiện trên khuôn mặt điển trai này...

LTG:

-Hoodie: áo ấm phía sau cổ có nón và 1 túi to trước bụng.

-Shut up!: câm mồm.

8. Chương 8: Lúc Mới Yêu

“Từ bỏ đi”

Lan Anh luyến thảng, nhìn chòng chọc vào mắt Sa Ni.

“Không đời nào. Chị là ai mà bảo tôi hãy buông tha anh Tuấn”

Sa Ni cung không vừa, cao giọng đáp trả, dù thường ngày, cô vốn rất trầm tính. Không trách được, người mà Lan Anh đang muốn cô từ bỏ lại là Tuấn. Người đàn ông quan trọng nhất đời cô. Hơn nữa, Lan Anh là ai mà dám ra lệnh với cô. Và chưa chắc, Lan Anh là người con gái mà anh Tuấn thích.

“Tôi chỉ sợ cô quá mù quáng rồi sau này sẽ đau khổ nhiều.” Lan Anh tựa người vào gốc cây sưa.

“Việc đó không cần chị phải lo.”

Sa Ni quay lưng bỏ đi. Mặc cho Lan Anh đứng tiu ngưu phía sau. Khuôn mặt nhăn nhó khó chịu. Cô đã hạ một đối thủ là Nga. Hay nói đúng hơn, Nga giờ có Will, cô không phải bận tâm đến nữa. Chỉ còn Sa Ni, có vẻ anh Tuấn rất quý nó.

Lan Anh nghe nói con gái bản vốn hiền hậu và ngây ngô. SaNi bề ngoài trông thật hiền hòa, nhưng nếu lỡ tay chạm đến sẽ phát hiện ra toàn gai nhọn. Cung phải thôi, cô ta mồm còi khi còn rất trẻ, tự mình lớn lên giữa cuộc đời. Cho dù có yếu đuối thế nào đi chăng nữa, cung sẽ phải luôn đứng lên để tự bảo vệ mình.

Lan Anh thừa biết, để đối phó với SaNi không phải là điều dễ dàng. Tuy SaNi còn trẻ nhưng rất khôn khéo. Không cẩn thận, có thể sẽ gây phản cảm, mất hình tượng của cô trong mắt Tuấn. Phải tìm cách thôi! Vừa nghĩ cô vừa bứt nát những chiếc lá ngay bên cạnh...

—o—

Mỗi buổi chiều sau giờ làm việc, Will đều đến lớp Nga và đứng chờ phía trước cửa. Thỉnh thoảng, anh lại ngẩng nhìn Nga đang say sưa giảng bài qua khung cửa sổ nhỏ. Hình ảnh cô gái Việt Nam nhỏ nhắn với mái tóc dài đen mượt buông xõa ngang lưng cùng nụ cười tươi e ấp đã khắc sâu vào trái tim anh.

Nhiều lần, Nga bất gặp ánh nhìn của Will dành ỉnh, cô e thẹn ửng hồng đôi má, ra hiệu cho anh chờ cô thêm vài phút nữa. Tình cảm của Nga dành cho Will cũng thể hiện qua sự chờ đợi, ngóng trông vào mỗi buổi chiều, nếu như Will có việc đột xuất nên đến muộn.

Chiều nay, Will và Nga lại cùng nhau đi dạo quanh cánh đồng gần nhà. Nắng chiều tà vẫn còn nén lại chút rực rỡ nhu để soi sáng cho tình yêu đôi lứa. Will luôn cố gắng tìm nhiều chuyện vui để khiến Nga cười. Lúc nào cũng vậy, Nga luôn chăm chú lắng nghe Will rồi mỉm cười hiền hòa....

Đường làng gập ghềnh như vô tình khiến hai đôi vai va chạm vào nhau. Nga cuối đầu, khuôn miệng cong lên hạnh phúc khi bất chợt nhận được cái siết tay thật chặt. Tay Will bao giờ cũng ấm áp lạ thường.

“Hôm nay, bọn trẻ học ngoan chứ?”

“Vâng, bọn nhỏ ngoan và thông minh lắm anh à”

“Thế thì tốt. Em có khoảng bao nhiêu học trò?”

“Có khoảng 60 em đủ lứa tuổi.”

“Cung đông quá nhỉ.”

“Vẫn còn một số em lớn tuổi hơn không thể đến lớp vì phải phụ giúp cha mẹ việc đồng áng.”

“VẬY Ờ. THẬT TỘI NGHIỆP.” Khóe mắt nâu ánh lên vẻ xúc động. Will là một trong những người có trái tim nhân ái nhất mà Nga từng gặp. Có lẽ, cô yêu anh cũng vì đức tính này.

”Em và anh Tuấn đã nhiều lần đến tận nhà để thuyết phục nhưng chỉ một số ít là đến lớp.

Will chăm chú lắng nghe lời Nga nói, ánh mắt chứa đựng sự cảm thông chân thành. Anh có thể hiểu được mong ước của Nga. Cô mong sao tất cả bọn trẻ đều được đến lớp, học chữ, vui chơi và sống hạnh phúc đúng như lứa tuổi của các em. Vì áo mà các em phải mất đi tuổi thơ dịu dàng và ngọt ngào vốn dĩ thuộc về một phần trong cuộc đời mình. Đây cũng là điều mà anh luôn hằng cầu nguyện. Một cuộc sống hạnh phúc và bình yên dành cho trẻ em nghèo ở Việt Nam nói riêng và trên thế giới nói chung. Chúng như một tờ giấy trắng, trinh nguyên và trong sáng. Rất cần được sự che chở và sống trong yêu thương...

Will dừng lại nhìn Nga động viên an ủi. Anh lúc nào cũng đồng cảm, dịu dàng và luôn ủng hộ tinh thần Nga. Mỗi khi nhìn anh, cô hạnh phúc vì đã tìm được một nửa linh hồn của đời mình.

“Anh tin là với sự nỗ lực của Tuấn và em. Điều đó sẽ thành hiện thực vào một ngày không xa. Dù anh biết rằng con đường đi đến đó là một điều không hề dễ dàng.”

“Cảm ơn anh vì đã luôn ủng hộ em.”

Dưới ánh hoàng hôn nơi miền sơn cước,

Có những ánh mắt lấp lánh nhìn nhau không rời.

Có những cái ôm nhẹ trong sáng và dịu ngọt.

Có những chiếc hôn say đắm và nồng nàn.

Những khoảnh khắc tuyệt vời của tình yêu vừa chớm nở này đủ sức lắng đọng cả dòng thời gian....

Mấy hôm nay, Nga có một cảm giác rất lạ. Cô cảm thấy mọi người trong buôn đang nhìn mình với ánh mắt khác hẳn mọi khi. Không hẳn là ác cảm, nhưng đầy sự tò mò. Tò mò trước mối quan hệ giữa cô và Will. Mọi người trong buôn vẫn chưa quen được hình ảnh một cô gái Việt tay trong tay cùng một người đàn ông ngoại quốc. Dù họ rất quý mến Will và phái đoàn đã đến đây giúp đỡ buôn làng. Nhưng đối với họ, một cô gái Việt nên lấy chồng Việt, cùng văn hóa, ngôn ngữ, tập quán. Họ luôn tin rằng, Tuấn là mẫu người xứng đáng nhất đi bên cạnh Nga...

Một lần, vừa bước vào ngưỡng cửa lớp, Nga vô tình nghe bọn trẻ con nói chuyện bằng tiếng Kinh với nhau trong lớp học.

“Bạn có biết là cô giáo Nga sẽ lấy chú Will người Mĩ đẹp trai làm chồng không?”

“Sao bạn nói vậy. Bạn là đồ nói láo ”

“Không, mình nói thiệt mà ”

“Nói láo, chú Tuấn ở đồn buôn thích cô giáo Nga lắm.”

”Không phải, mình nghe mẹ mình và mấy cô trong buôn nói là cô giáo Nga sẽ lấy chú Will làm chồng và đi Mĩ luôn.”

“Không muốn như vậy đâu. Ai sẽ dạy chúng ta học.”

“Mình không tin, cô giáo Nga là người Việt, cô không lấy chồng người Mĩ được đâu.”

Cuộc đối thoại của bọn trẻ bị gián đoạn khi Nga bước vào lớp. Chúng nhìn cô bằng đôi mắt tròn xoe ngây thơ không giấu được vẻ lo lắng. Lo lắng cô sẽ rời buôn mà bỏ chúng đi...

Cả buổi học hôm đó, Nga miên man suy nghĩ về mọi thứ. Có điều gì đó hụt hẫng trong lòng cô...

—o—

Tuấn đang đứng trước cửa nhà chờ Nga. Cả tuần nay, anh không thể gặp Nga vì cô dành trọn thời gian mà mình có thể để bên cạnh Will. Họ nâng niu từng khoảnh khắc bên cạnh nhau. Tuấn biết tất cả những điều này, lòng anh đang nóng như lửa đốt. Chẳng phải, Nga đã nói rằng, Will và cô chỉ là những người bạn bình thường thôi sao? Và anh đã cố gắng tin lời Nga nói, cho đến khi anh nhìn thấy Will và cô nắm tay nhau đi dạo trên cánh đồng chè ở bên kia ngọn đồi. Lúc đó, gương mặt Nga trông rạng ngời hạnh phúc, điều mà anh luôn cố gắng làm bấy lâu nay nhưng không thành.

Tuấn đang suy nghĩ mông lung thì Will và Nga tiến đến. Nga nhẹ nhàng rút tay ra khỏi bàn tay Will.

“Ừa, anh Tuấn đang chờ ai vậy?”

Dù rất đau đớn trong lòng khi nhìn Will và Nga bên cạnh nhau, nhưng Tuấn vẫn cố giữ vẻ ân cần và dịu dàng như thường ngày. Tuy nhiên, vẫn không qua được ánh mắt của Nga. Cô biết, anh không vui khi nhìn thấy sự có mặt của Will.

“Anh đang chờ em đó. Nga, anh có chuyện muốn nói với em.”

Nga có thể cảm nhận thái độ nghiêm nghị trong lời nói của Tuấn. Trong lòng hơi bồn chồn lo lắng, cô quay sang Will chào tạm biệt anh.

Will lịch sự chào tạm biệt Tuấn.

Nga nhìn theo dáng lưng của Will đến khi khuất dần, cô không biết anh có bắt kịp cái nhìn nãy lửa của Tuấn dành ỉnh không.

“Ta vào nhà thôi anh Tuấn.”

Nga mang đến bàn một tách chè. Cô đứng trong bếp một lúc lâu trước khi mang ra. Có một cảm giác rất lạ trong Nga khiến cô rất sợ khi phải đối mặt với Tuấn. Cô biết rằng, bấy lâu nay, Tuấn luôn dành tình cảm cho mình và điều này khiến cô không được tự nhiên khi giáp mặt trực tiếp với Tuấn. Đặc biệt, khi chỉ có mình cô và Tuấn hôm nay.

Nga cố cười tươi như không có chuyện gì xảy ra, như để xua tan đám mây đen trên khuôn mặt Tuấn ngay lúc này.

“Anh Tuấn uống trà đi. Anh gặp em có việc gì không? Có tin tức gì ở Sài Gòn hả anh?”

Tuấn cầm tách chè rồi đột ngột chạm vào tay Nga. Cô giật thót người rút tay lại lúng túng không nói lên lời, cố tránh ánh nhìn si mê của Tuấn dành cho cô lúc này. Cô thực sự cảm thấy hơi sợ...

Trước đây, khi Will bày tỏ tình cảm với cô bằng một nụ hôn bất ngờ. Lúc đó, cô hơi choáng, nhưng không hiểu sao cô chỉ ngồi yên bất động và sau đó thì dần bắt nhịp theo từng cử động lả lướt của làn môi anh. Trong giây phút ngọt ngào đó, cô hiểu rằng trái tim mình đã dành trọn cho anh từ rất lâu rồi. Nên chỉ cần một sự va chạm nhẹ, cô sẽ không thể điều khiển được con tim mình. Đó là một cảm giác hồi hộp và run rẩy khó tả. Đó là cảm giác của những con tim đang khao khát yêu thương.

Nhưng với Tuấn thì khác. Tình cảm của cô dành cho anh vốn dĩ chỉ là tình bạn, nhiều hơn tình bạn một chút đó chính là tình cảm anh trai dành cho em gái. Cô thầm cảm ơn anh vì sự chăm sóc tận tình chu đáo mà anh đã dành ỉnh. Nhưng tình cảm nam nữ thì cô không thể nào đáp lại...

“Nga...”

“Dạ...”

“Gần đây, anh nghe rất nhiều lời xì xầm, bàn tán không hay của bà con trong buôn về em. Em biết anh đang nói đến chuyện gì mà, đúng không?”

Nga hiểu rõ Tuấn muốn nói gì nhưng cố lảng tránh.

“Anh nói gì, em không hiểu.”

Tuấn nhìn Nga, đôi mắt như đang cầu khẩn.

“Em đã từng khẳng định rằng, Will chỉ là bạn bè bình thường ...Và luôn là như vậy, đúng không em?”

Nga im lặng không trả lời, đầu cúi xuống.

“Anh nghĩ rằng em đang ngộ nhận tình cảm của mình. Em và Will rất khác biệt, rất khó để hòa hợp.” Tuấn vẫn không rời mắt khỏi Nga, chăm chú dò xét biểu cảm trên gương mặt cô nhưng cố tìm yếu điểm.

Tuấn liệt kê mọi sự khác biệt giữa cô và Will để phán bác mối quan hệ này. Sự biện minh của anh quanh quẩn chỉ là không muốn cô bị tổn thương. Nhưng anh không hiểu được rằng, cô sẽ tan nát cõi lòng như thế nào nếu phải trốn chạy tình yêu của Will. Bởi, cô biết trái tim mình đã dành trọn cho Will mất rồi. Giờ, có muốn lấy lại thì cũng đã muộn màng. Khác biệt về ngôn ngữ, văn hóa thì có quan trọng chi? Chẳng phải Will cũng mang trong mình một nửa dòng máu Việt Nam đó sao. Chẳng phải, anh hứa vì cô sẽ cố gắng học tiếng Việt. Chẳng lẽ, chỉ vì điều này, mà cô cố tình rời xa anh, chẳng phải sẽ làm tan nát trái tim anh sao? Cô thừa chịu đau khổ nhưng không muốn anh vương vấn chút muộn phiền nào.

Nga nhìn Tuấn, đôi mắt đen thoáng chút buồn, lời nói mạnh mẽ và cương quyết.

“Cám ơn anh Tuấn đã luôn lo lắng cho em. Nhưng em biết và hiểu rõ mình đang làm gì mà.”

“Em biết là anh lo lắng cho em. Anh không muốn những lời dị nghị làm tổn thương đến em. Nhưng nếu không muốn phải gánh chịu miệng đời. Tốt nhất, em hãy xem lại mối quan hệ của mình.”

Trong thâm tâm của Tuấn, anh luôn xem Will là một chàng trai trẻ mới lớn, tính cách và suy nghĩ còn bồng bột, thiếu chín chắn. Will lại sinh trưởng ở nước ngoài. Anh cho rằng, người phương Tây có cuộc sống phóng khoáng, không thích ràng buộc, cuộc sống thiêng về phiêu lưu mạo hiểm, rày đây mai đó. Liệu Will sẽ cam chịu một cuộc sống chung thủy với một bên bờ?

Anh cũng quan niệm rằng, người Tây lòng dạ hay thay đổi, thay người yêu như thay áo, coi nhẹ hôn nhân. Cuộc sống hoàn toàn khác biệt với thuần phong mỹ tục của người Việt Nam.

Những lời nói của Tuấn như những mũi nhọn, cứ thẳng vào trái tim Nga, vốn đã từng bị những suy nghĩ ngày dày vò từ khi bắt đầu mối quan hệ. Nga yêu Will, yêu chân thành và sâu sắc. Nga từng nghĩ mình có thể đợi chờ anh cho dù qua bao tháng năm dài. Đợi chờ đến khi hái hết những ngọn ba lá của đồi chè Ba Tu. Đợi chờ đến khi anh quay trở lại. ..

Nhưng trong thâm tâm, nỗi lo sợ mất anh vẫn ngày đêm dày vò tâm trí cô. Cô sợ, cô vốn không có niềm tin mãnh liệt vào mối quan hệ này. Và một lần nữa, Tuấn lại chạm tay tới nỗi

sợ hãi vô hình đó...

Tối nay, tiệc trại lại diễn ra đông vui náo nhiệt. Mọi người cười nói vui vẻ. Duy chỉ có Nga thì thần sắc không được tươi xinh như thường ngày. Khuôn mặt cô u uất và trầm buồn thấy rõ, ánh mắt nhìn xa xăm. Cô đang lo lắng, còn 2 tuần nữa, phái đoàn sẽ đi rồi. Will sẽ rời xa cô...Chỉ nghĩ đến viễn cảnh này thôi, cô đã đau nhói lòng.

Will có thể nhận ra thái độ kém sắc của Nga. Anh xoay người cô về phía mình, nhìn vào đôi mắt đen lấp lánh như mặt nước mùa thu, hỏi giọng quan tâm.

“Nga, em không được khỏe à?”

Nga lắc đầu, che giấu cảm xúc của mình.

“Không, em không sao...Anh đừng lo.”

Will xoa xoa lên cánh tay trắng muốt của Nga, rồi cởi chiếc áo khoác đen của mình khoác lên người cô.

“Em lạnh à?”

“Chỉ một chút”. Nga khẽ giọng.

“Vậy chúng ta về sớm thôi. Em nên nghỉ ngơi.” Vừa nói Will vừa nắm tay Nga kéo đi.

Nga lặng lẽ nhìn vào bàn tay nhỏ nhắn của mình đang được bao bọc trong bàn tay to lớn và ấm nóng của Will, cái siết chặt tay của anh vẫn nhu thường ngày. Nhưng sao cô lại cảm thấy nó đã bắt đầu lỏng dần đi. Có phải là vì tâm trí cô đang bị chi phối bởi hai từ chia phối?

Tuấn mím môi, uống cạn cốc rượu cần, đôi mắt đỏ ngầu nhìn theo hướng hai con tim yêu đương đang khuất dần trong bóng đêm. Con người anh đang bị chi phối bởi ba luồng cảm xúc bị thương: tim đau, lòng giận dữ, lý trí bất lực. Làm sao để mang cô trở về bên anh? Anh mỉm cười chua chát với ý nghĩ của mình. Thật ra, đã bao giờ cô thuộc về anh đâu....

Suong đem dày đặc, Nga cảm giác đêm nay lạnh hơn mọi khi.

Suong giăng ướt đầm trên chiếc áo khoác của Will. Anh chỉ còn độc trên người chiếc áo thun dài tay màu rêu nam tính, đang vòng tay ôm lấy thân người nhỏ nhắn của Nga. Cô vùi đầu vào lòng ngực to lớn của anh. Luôn ấm nóng và dịu ngọt! Mùi hương bạc hà thoang thoảng trong từng hơi thở. Cô hít thật sâu như muốn lưu giữ mãi mùi hương nam tính quen thuộc và lời cuốn này.

Dưới ánh trăng tà đang chìm dần vào mây...

Có cái hôn dịu dàng chạm vào tóc, lần lượt chuyển dần đến vàng trắng cao thanh tú, và nhẹ nhàng cố định nơi bờ môi hơi khô nhưng ngọt lịm...

Nỗi lo sợ vẫn tồn tại trong từng chiếc hôn, bờ môi Nga run lên nhẹ nhàng...

Lần nào cũng vậy, cô không thể điều khiển được chính mình, luôn bị một sức hút mãnh liệt từ anh lôi cuốn, điều khiển và mang linh hồn cô phiêu dạt đến một miền đất lạ tuyệt diệu...

—o—

Lan Anh ngồi chống cằm, tay cầm thìa lật qua lật lại miếng thịt rán. Xung quanh cô, các thành viên phái đoàn thi nhau nói cười rôm rã. Chỉ mình cô ngồi buồn hiu hắt.

Hôm trước, cô bỗng bật lớn tiếng với SaNi, nên hôm nay, cô chẳng dám bén mảng đến nhà SaNi để ăn cùng Tuấn. Nghi lại cô thấy mình dại thật.

Cô nhớ lại ánh mắt si tình của Tuấn dành cho Nga đem qua mà đau thắt trong lòng. Đối thủ của cô thật ra là Nga chứ không phải SaNi. Cô lo đi đánh đồn không có địch, giờ đây mất cả chì lẫn chài. Tuấn thì vẫn vậy, lúc nào cũng từ chối và dừng dung mỗi khi chạm mặt cô. Chẳng lẽ, anh không nhìn thấy hay cảm nhận được tình cảm của cô dành cho anh sao?

Nghi tới nghi lui, Lan Anh quyết định thực hiện một hành động táo bạo.

Hay là...

—

Tuấn lững thững về nhà. Anh vừa sang chỗ SaNi tìm Nga nhưng không gặp. Dù SaNi không nói ra, anh cũng đoán được rằng cô ấy đang ở đâu và ở với ai. Anh thở dài, ánh mắt buồn mông lung.

Vừa bước vào sân, Tuấn hơi bất ngờ khi nhìn thấy Lan Anh đang ngồi ngay ở cửa. Cô tựa người vào thành cầu thang gỗ, co ro trong chiếc áo len mỏng manh màu tím nhạt.

“Lan Anh làm gì ngồi ở đây? Đợi Tuấn hả?”

Lan Anh đứng bật dậy. Tay phải phải quần. Gật đầu nhẹ.

Tuấn lấy làm lạ. Sao hôm nay, cô ấy trầm tính lạ thường. Không biết có “vụ án” gì mới không? Nghi đến đây, anh thấy hơi hồi hộp.

“Vào nhà đi. Ngồi ngoài này kéo lạnh.”

Vẫn gật đầu, Lan Anh ngập ngừng bước vào trong. Cô cũng không thể hiểu được cảm xúc của mình lúc này. Thường ngày, cô vẫn vốn vã là vậy. Không hiểu sao hôm nay lại nhút nhát thế này. Cô có thể cảm nhận được trái tim mình đang đập mạnh, nhu trục nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tuấn mang ra một tách chè.

“Lan Anh uống đi cho ấm bụng. Sao, tối nay, Lan Anh sang đây gặp Tuấn có việc gì không?” Tuấn nhìn Lan Anh dò xét. Anh vốn là người có khả năng nhìn xoáy vào tâm trí người khác.

Lan Anh cầm tách trà trong tay. Thở thối nhẹ. Khói bay nghi ngút.

Cô tranh đấu với ý nghĩ. Liệu có nên đường đột nói lời cảm mến Tuấn hay không? Nếu anh nói không yêu cô thì cô sẽ nhu thế nào. Dù đa chuẩn bị tinh thần với kết quả có thể nào đi chăng nữa, cô cũng sẽ vui vẻ chấp nhận. Vậy mà...

“Còn 2 tuần nữa, Lan Anh về Sài Gòn rồi. Không biết, đến khi nào mới có dịp quay lại nơi này nữa.”

“Khi nào rảnh, Lan Anh có thể lên đây thăm Tuấn và mọi người mà.” Tuấn cười nhẹ, ánh mắt hơi trầm buồn.

Lan Anh len lén nhìn Tuấn, giọng ngập ngừng. Tay xoay xoay tách chè trong tay.

“Có một chuyện, nếu Lan Anh không nói ra bây giờ. Có lẽ, mãi mãi, không còn dịp để nói...”

Tuấn im lặng nhìn Lan Anh. Có lẽ, anh đã đoán được những gì Lan Anh sắp sửa nói ra.

“Lan Anh...rất thích Tuấn. Từ khi còn học đại học, Lan Anh đã thích Tuấn rồi...”

Mặt cô đỏ ửng lên trông thấy, đôi lông mi ngắn cun khe sụp xuống sau đôi kính trong veo. “5 năm đi du học, Lan Anh vẫn luôn nghĩ về Tuấn và tình cảm này vẫn không hề thay đổi đến tận giây phút này...”

Tuấn hơi bối rối dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước. Anh không ngờ Lan Anh lại đem lòng yêu anh sâu sắc đến như vậy. Nhưng anh sẽ phải nói gì đây, khi anh không có một chút tình cảm đặc biệt nào dành cô, ngoài tình cảm bạn bè.

“Lan Anh...Tuấn...” Anh ngập ngừng, đáy mắt thoáng vẻ bối rối và ngại ngùng.

Lan Anh lấy hết can đảm nhìn sâu vào đôi mắt trầm buồn của Tuấn. Khuôn mặt không giấu được vẻ kỳ vọng và đợi mong.

“Thật ra...Tuấn đã yêu một người khác...” Tuấn hạ giọng khe khẽ, ánh mắt hơi phức tạp như đang suy tư rất nhiều điều.

“Lan Anh biết mà...” Cô cuối đầu, ánh mắt buồn trông thấy.

Tuấn hơi ngạc nhiên nhìn cô. Vậy là, cô biết anh thích người khác, nhưng vẫn muốn thổ lộ tâm tình của mình.

“...nhưng Nga nó yêu William, anh không hiểu sao.” Lan Anh hơi cao giọng nhìn Tuấn. Sau đó, cô hối hận khi bắt được ánh mắt đau khổ của anh khi nhắc đến Nga và Will.

“Nga chỉ là.... ngộ nhận. Rồi cô ấy sẽ hiểu ra, ai mới là người yêu cô ấy chân thành.”

Tuấn vẫn kiên định với ý nghĩ của mình. Rồi Will cũng sẽ quay về Mi. Nga lại sẽ trở về bên anh như ngày xưa. Anh tin rằng, trước tình cảm chân thành của mình, cô cũng sẽ sớm động lòng trắc ẩn...

Chắc chắn là vậy !

9. Chương 9: Yêu Là Người!

Chiều, trời đã tắt nắng, gió se se lạnh...

Nga đến chỗ Tuấn nhận thư. Nhân tiện, Tuấn nhờ cô chuyển thư đến cho Will giúp anh. Will có hai lá thư được gửi từ Mi quốc.

“Người gửi: Cam Ánh Nguyệt”. Thư của mẹ từ Sài Gòn.

Nga vừa vui, vừa hồi hộp mở vội thư ra xem. Cô không kịp chờ đến khi về nhà.

Lướt mắt nhanh qua từng dòng chữ to và cứng nhắc, mắc nhiều lỗi chính tả của mẹ mà cô rơm rớm nước mắt. Mẹ cô phải nghỉ học từ năm lớp 3 để phụ giúp gia đình nên chữ nghĩa không được như người ta. Vì

thế, bà luôn nguyện với lòng mình, sẽ cố gắng làm tất cả mọi thứ để con cái được học đến nơi đến chốn. Nga chép miệng, mắt mẹ dạo này đã yếu hơn trước rồi. Không biết cái kính lần trước cô mua tặng mẹ có cần tăng độ hay không?

Cẩn thận gấp thư bỏ lại phong bì. Khuôn mặt Nga giãn ra trông thấy. Cô thở phào nhẹ nhõm. Bao nhiêu áp lực và lo lắng như được trút bỏ ra khỏi đôi vai gầy. Giờ cô không phải sống trong lo sợ nữa. Ba Thiên sẽ không làm khó dễ mẹ và anh Nhân. Ông cũng đã từ bỏ ý định gả chồng Đài Loan cho cô.

Trong lúc gấp lại thư, hai lá thư của Will vô tình rơi xuống đường. Nga vội vàng nhặt lên, lấy tay phủi phủi những hạt cát đang dính trên bì thư trắng muốt. Tay cô bỗng dừng lại nơi tên người gửi. Cô không lấy làm bất ngờ khi đó là tên của một cô gái. Có lẽ, cô sẽ không bận tâm đến điều này, nếu như không nhìn thấy dòng chữ nắn nót nơi cuối địa chỉ “I love you forever babe!”

Tay cô run lên, đôi mắt đen lầy khế sụp xuống, long lanh nước...

Hụt hẫng!

Có thứ gì đó đang vỡ nát trong trái tim hồng...

—o—

Có lẽ, đêm nay, là buổi tiệc trại buồn nhất đối với Will kể từ ngày anh đến Ba Tu. Trong khi, mọi người đều đang vui vẻ nói cười, ca hát nhảy múa náo nhiệt thì anh chỉ chăm chăm nhìn về phía cuối con đường. Anh hơi lo lắng, không biết tại sao Nga lại không đến chung vui.

Tuần quan sát biểu hiện của Will mà yên lòng rằng, mọi chuyện dường như đang diễn ra theo chiều hướng đúng như anh đã sắp xếp. Đúng là ông Trời không phụ lòng người. Lá thư đó đã đến quá đúng lúc và anh đã hành động khá khéo léo khi trao tận tay Nga. Giờ đây, anh khoan khai ngồi nhâm nhi ly rượu cần. Đúng như anh đã dự đoán, Will vốn chẳng phải là loại người đàn hoàng gì.

Tuần quay sang SaNi đang ngồi rót rượu ngay bên cạnh. Từ lâu rồi, công việc này đã trở thành một thói quen của cô và không ai có thể soán ngôi được.

“Anh có thể nhờ em một việc không SaNi?”

SaNi mừng rỡ nhìn Tuần chờ đợi. Tuần ít khi nhờ vả ai chuyện gì nên SaNi mừng thầm, vì nghĩ mình được anh tin cậy.

“Có việc gì vậy anh?”

“Nga đang không được vui. Em nhớ quan tâm trò chuyện với Nga để cô ấy cảm thấy tốt hơn.”

Nụ cười vụt tắt trên gương mặt xinh đẹp mặn mà của SaNi, giọng cô chùng xuống, ánh mắt to đen thoáng buồn.

“Dạ,...em biết rồi.”

Tuần trầm ngâm.

“Cảm ơn em, dù sao là con gái với nhau, tâm sự sẽ dễ dàng hơn.”

Tuần nhìn xa xăm suy tư.

SaNi len lén ngấm nhìn gương mặt điển trai đậm chất đàn ông cao nguyên của Tuần mà đau nhói lòng.

Cô nhớ ngày đó, khi Tuần vừa đến buôn làng này. Trái tim của cô gái 16 tuổi rung lên lần đầu tiên khi chạm mặt. Tuần ưa nhìn, vẻ đẹp lãng tử pha chút phong trần chững chạc của người đàn ông ngoài 30. Anh luôn vui vẻ, điềm đạm và tốt bụng với tất cả mọi người. Lòng nhân hậu của anh không thể hiện bằng lời nói mà bằng những hành động thiết thực...

SaNi còn nhớ như in. Hôm đó, khi cô đang hái bắp trên nương thì bất ngờ bị rắn cắn. Chính anh đã sơ cứu và cõng cô trên lưng cả một đoạn đường dài để trở về làng. Mơ màng trên lưng anh, cô vẫn cảm nhận được tấm áo ướt đầm mồ hôi. Cô yêu và nguyện tôn thờ anh từ đó. Dường như, anh cũng cảm nhận được tình cảm của cô dành anh, nhưng anh lại thờ như không biết. Tuy vậy, anh vẫn quan tâm và chăm sóc cô ân cần.

Nhưng tất cả chỉ dừng lại ở tình cảm anh trai dành cho em gái nhỏ. Anh không xem cô là một người con gái đã trưởng thành, mà mãi chỉ là một cô gái nhỏ...

Cô không biết làm sao mới có thể có được tình yêu của Tuấn, người đàn ông mà cô luôn thần tượng trong tim. Câu hỏi này cứ mãi ám ảnh cô trong những đêm dài đậm đặc....

—o—

Tiếng đồng hồ tích tắc giữa không gian yên ắng và tĩnh mịch. Nga co người trong chiếc chăn dày từ chiều. Tối nay, cô không đến tiệc trại như mọi khi. Cô không muốn nhìn thấy người mà cô không muốn gặp. Tuấn nói quá đúng, anh đã phán đoán như thần về Will. Vậy mà cô vẫn kiên định tin tưởng và ảo mộng về một tình yêu không lối thoát. Giận anh, căm ghét anh vì đã lừa dối cô, nhưng tim cô vẫn vô thức nhớ thương anh da diết. Một ngày không gặp mặt anh khiến cô tan nát cõi lòng.

Nga nhớ như in giây phút anh đón nhận những lá thư từ tay cô. Nét mặt đang tươi cười của anh bỗng dừng tắt lịm. Cả đêm hôm đó, anh không đến gặp cô như thường lệ. Những ngày tiếp theo trông anh rơi vào trạng thái trầm mặc. Sao anh không nói rõ ràng với cô rằng, anh đã có bạn gái ở quê nhà? Sao anh lại nở lòng nào đùa giỡn trước tình cảm chân thành của cô? Có phải trông cô quê mùa chất phác, trông cô ngu ngơ và khờ khạo nên anh mới đùa giỡn một cách nhẫn tâm như vậy?

Càng nghĩ đến anh, cô lại càng oán trách anh. Càng hận anh, sao cô lại càng thấy yêu anh...

Lau vội những giọt nước mắt đang lăn dài trên đôi má hồng trắng mịn, cô kiên định với ý nghĩ, chỉ còn 1 tuần nữa thôi, phái đoàn sẽ rời buôn làng Ba Tu heo hút này. Cuộc sống bình lặng sẽ trở về như cũ. Và cô sẽ trở lại vị trí của mình. Cô sẽ không còn gặp lại anh nữa, mọi chuyện sẽ kết thúc như chưa bao giờ bắt đầu....

Bên ngoài, trời rét muối. Có một bóng nam nhân đang đứng trầm ngâm trước hiêng nhà. Tay ngập ngừng muốn chạm vào chiếc cửa lạnh lẽo nhưng cuối cùng lại quyết định quay bước đi...

Đêm nay, tiếng vĩ cầm sao da diết lạ. Âm thanh réo rắt thê lương đến não lòng. Từng nốt nhạc ngân vang chất chứa vạn nỗi buồn cô liêu, xuyên thấu vào con tim đang buốt giá rồi vỡ vụn.

Đây cùng là lần đầu tiên, người nghệ sĩ bí ẩn chơi bản nhạc mới, a Sad Violin...

Từ xa, những cánh hoa chè trắng muốt thi nhau rơi rớt. Một màu trắng muốt bay bay như n những hạt tuyết tháng 10.

Lạnh buốt!

—o—

Vừa xong công việc của mình, Will đã vội vàng chạy đến lớp Nga. Đứng nơi khung cửa nhìn vào, anh có thể cảm nhận được những biểu hiện trên gương mặt Nga. Trông cô tiêu tụy đi trông thấy, khóe mắt ưu tư phiền muộn đến nao lòng. Nhìn cô lúc này, lòng anh không khỏi xót xang. Anh nôn nóng mong thời gian trôi qua mau, để chạy đến ôm cô vào lòng vỗ về, hỏi han. Nhưng sao ánh mắt cô bắt chộp nhìn anh lại lạnh lùng xa cách đến lạ.

Không lẽ, Nga đã nhìn thấy lá thư đó? Nếu vậy, đây hẳn sẽ là một hiểu lầm khó lòng mà giải bày. Có những chuyện xảy ra trong quá khứ, anh không có cơ hội kể lại với Nga. Vốn dĩ, trong thâm tâm, anh cũng không muốn nhắc lại, một thời khờ khạo và ngu ngơ. Nhắc lại làm gì khi nó chỉ khiến vết thương lòng của anh vốn đã liền sẹo lại trở mình rỉ máu...

Hiện tại, anh đã có Nga, cô là tất cả những gì tốt đẹp nhất mà anh từng gặp trong cõi đời này. Cô chính là loại thuốc thần dược đã chữa lành vết sẹo trong anh. Người con gái đã đem đến cho anh những điều tuyệt diệu nhất trong tình yêu. Người đã quan tâm, chăm sóc anh bằng cả trái tim yêu thương, chân thành và sâu sắc. Và cho dù có thế nào đi chăng nữa, anh vẫn sẽ luôn yêu thương và ở bên cạnh cô...

“Em không khỏe?” Giọng nói Will dịu dàng và đầy sự an tâm ân cần.

“Không, tôi không sao...” Nga lạnh lùng, mắt không nhìn Will. Tay cất nhanh những quyển sách vào chiếc túi nhỏ màu rêu.

“Tại sao mấy hôm nay em tránh mặt anh?”

“Tôi bận...” Nga nhìn Will, ánh mắt lạnh lùng băng giá. Nói xong, cô bỏ đi.

Will bước nhanh theo Nga, bất ngờ kéo tay cô lại. Anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng anh biết cô đang rất giận anh.

“Chúng ta nói chuyện một lát có được không?” Will nôn nóng.

“Xin lỗi, tôi đang bận.”

“Sẽ không mất nhiều thời gian của em đâu...” Will cố níu kéo. Anh thực sự hoang mang trước tình thế này. Nga của anh giờ đã trở thành một người vô cùng lạnh lùng và khó gần đến thế nào sao?

“Vốn dĩ, tôi cũng không có chuyện gì để nói với anh...” Khóe mắt cô bắt đầu lay động, long lanh một giọt nước nơi khóe mi.

“Vì sao, em lại trở nên như vậy?” Will đặt hai tay lên vai Nga rung rung nhẹ.

Nga khoát tay Will ra khỏi vai mình.

“Chẳng tại sao cả. Chúng ta chỉ là những người bạn bình thường. Vì thế, cũng không nên quá thân thiết hay quan tâm quá nhiều đến đời sống riêng tư của nhau.”

Nga bước đi như chạy, cô không muốn anh nhìn thấy những giọt nước mắt mặn đắng này.

Nhưng một lần nữa, tay anh lại siết chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Cô vùng ra như không thoát được, cũng như chính bản thân cô. Càng hận anh, lại càng yêu anh tha thiết.

Will đưa tay lau những giọt nước mắt đang thi nhau rơi, ướt đầm khuôn mặt trắng xanh mệt mỏi. Nhưng cô đã đẩy mạnh tay anh ra. Ánh mắt căm giận như muốn hét vào người đối diện. Đừng chạm vào người tôi!

Will nhìn cô cay đắng, tìm anh như vỡ vụn. Phải bắt đầu từ đâu để giải bày nỗi niềm sâu thẳm trong anh.

“Vì lá thư đó. Nếu là vì nó, xin em hãy nghe anh giải thích...”

“Điều đó chẳng liên quan gì đến tôi...” Nga từ chối anh như xa lánh một thứ gì đó ghê tởm.

Những điều anh sắp nói đây, tất cả cũng sẽ chỉ là những lời bịa đặt, biện minh cho hành động dối trá của chính mình.

“Vậy là vì lý do gì? Em giận anh hay lòng em đã thay đổi?” Giọng Will bi thương đến lạ.

“Vốn dĩ, mối quan hệ chúng ta đã chẳng là gì cả. Tôi lấy quyền gì mà xen vào đời sống cá nhân của anh.” Nga lạnh lùng nói, ánh mắt chưa xốt nào nề. Nói ra những lời này, tim cô đau như bị ai cào xé.

“Mối quan hệ này...chẳng là gì cả?...Những cái nắm tay này...chẳng là gì cả?...Những chiếc hôn này...chẳng là gì cả?” Will nhìn Nga, ánh mắt trách cứ.

“...Phải ” Tiếng nói thốt ra nhẹ nhàng và thanh thản từ khóe môi, nhưng sao cuống họng lại nghẹn đắng thế này?

Will nắm lấy vai Nga, anh nói như hét lên. Lần đầu tiên, cô thấy anh lớn tiếng như vậy. Phải thôi, kẻ dối trá vốn diễn trò rất đạt.

“Vậy thì em hãy trả lời anh. Em có yêu anh không?”

Trong một khoảnh khắc yếu đuối, Nga vẫn không thắng nổi ánh mắt nâu tuyệt đẹp cuốn hút này. Cô như bị cuốn vào nó, khiến thần trí trở nên mê muội. Dầu vậy, cô vẫn kịp thoát ra để bước đi...

“...Tôi phải đi đây..”

Will kéo mạnh tay Nga lại, cái siết chặt càng mạnh hơn. Cô bắt đầu thấy đau buốt ở cổ tay.

“Thả tay tôi ra...”

“Tại sao em phải lảng tránh. Nếu câu trả lời đó quá khó khăn với em như vậy. Có phải trong lòng em vẫn nghĩ đến anh, có đúng không?”

Nga không còn thiết quan tâm đến những gì Will nói, cố gắng vùng vẫy khỏi tay anh.

“Thả tay tôi ra...”

Có tiếng nói từ cửa vọng vào, cao giọng như ra lệnh.

“Thả tay cô ấy ra...”

Will dừng lại, nới lỏng bàn tay mình. Chỉ chờ có vậy, Nga rút tay lại. Xoa xoa cổ tay, mặt không buồn nhìn anh.

Tuấn bước tới, nắm lấy tay Nga, xoa nhẹ. Cử chỉ ân cần và dịu dàng.

“Em có sao không?”

“Em không sao...Em đi đây...” Nga vội bước đi, không kịp một lời chào.

“Nga...” Will cố gọi với theo.

Tuấn ngăn Will lại, ánh mắt sắc lạnh cùng giọng nói có phần mỉa mai.

“Nếu cô ấy muốn đi, anh không nên gượng ép. Người Tây các anhvốn cư xử với phụ nữ như thế này sao?”

10. Chương 10: Cướp Dâu

Từ hôm xảy ra chuyện trong lớp học đến giờ, Nga sống khép mình hơn trước. Sáng đến lớp, chiều cô lại đi thẳng về nhà và giam mình trong phòng. Will đến nhà tìm cô nhưng cô đều tránh mặt. Vì thế, cho dù anh đã cố công tiếp cận nhưng vẫn không tài nào gặp được cô.

“Chào Tuấn, chào SaNi, vui lòng cho tôi hỏi Nga có nhà không?” Will vừa hỏi, vừa hướng mắt vào trong nhà tìm kiếm bóng dáng người con gái thân quen.

Tuấn nhìn Will bằng đôi mắt không mấy thiện cảm. Tuy nhiên, vì yếu tố công việc, anh vẫn cố tỏ ra lịch sự với Will. Anh ra hiệu cho SaNi vào nhà gọi Nga mặc dù anh thừa biết Nga sẽ lảng tránh và từ chối ra gặp.

Nga đang dọn dẹp dưới bếp, gương mặt thất thần lấm tấm mồ hôi dù trời vẫn đang se se lạnh. Cơn cảm mạo đêm qua khiến cô xuống sắc trông thấy. Khi nghe SaNi nhắc đến Will, người cô thựng lại. Trong lòng chỉ muốn chạy nhanh ra gặp anh nhưng lý trí cô lại phản kháng và ngăn lại. Cô nuốt nước mắt vào trong, nói giọng lạnh lùng.

“Em nói dùm chị không có nhà...”

“Em biết rồi...”

SaNi lúi thủi đi ra. Cô muốn khuyên Nga lấy một lời nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Tối qua, nghe tiếng khóc rầm rứt của Nga cả đêm mà cô không khỏi xót xa lòng. Cô không biết nhiều về chuyện xảy ra giữa Nga và Will. Chỉ nghe Tuấn thuật lại qua loa, nên cô cũng không rõ sự tình cho lắm.

SaNi vừa bước đi. Nga đã tiến đến gần khung cửa sổ, nép người nhìn ra sân.

“Công việc vẫn tốt hả Will?” Tuấn hỏi xã giao vài câu với Will trong lúc chờ đợi SaNi.

“Vâng, rất tốt. Chúng tôi khá bận rộn.” Will trả lời, trong giọng nói không giấu được vẻ buồn bã.

“Nếu cần gì, cứ việc báo với tôi. Tôi sẽ giúp đỡ trong khả năng có thể.” Tuấn vừa nói vừa bắt tay Will.

SaNi tiến đến và nhờ Tuấn dịch lại những lời Nga nói.

Khi nghe Tuấn nói Nga không muốn ra gặp, sự thất vọng thể hiện rõ trên gương mặt Will.

“VẬY à, cảm ơn Tuấn và SaNi. Tôi sẽ gặp cô ấy sau vậy.”

Trước khi ra về, Will không quên ngoáy đầu nhìn lại. Bộ dạng anh trông buồn rầu và thất thế đến đáng thương.

Nga vẫn đưa mắt dõi theo dáng lưng to lớn của Will đến khi anh khuất dần, lòng cô đau như có ai đó đang cào xé thành từng mảnh...

Những ngày sau đó, mặc cho Will cố gắng tìm mọi cách để gặp Nga, nhưng cô vẫn cố tình né tránh. Cùng với sự góp mặt của Tuấn, người lúc nào cũng kè kè bên cạnh Nga, khiến khoảng cách giữa Will và Nga ngày càng cách xa nhau. Bề ngoài, Nga cố gắng tỏ vẻ lãnh đạm với Will bao nhiêu thì bên trong cô lại càng đau đớn bấy nhiêu.

Chỉ còn 1 tuần duy nhất nữa thôi, phái đoàn sẽ hoàn thành công việc ở đây và trở về nước. Lòng Will đang nóng như lửa đốt. Anh trốn tránh nỗi buồn bằng cách làm việc điên cuồng không ngơi nghỉ. Thành quả là kế hoạch công việc đã hoàn thành sớm hơn thời gian đã đề ra. Mọi người đều vui mừng và hân hoan. Duy chỉ có mình Will thì ngày càng buồn bã và thất náo.

Trưa nay, phái đoàn có mở cuộc họp tổng kết công việc nên Will đến dùng bữa trưa cùng các thành viên khác. Will ngồi cạnh Lan Anh. Gương mặt của cả hai người đều nhuốm một màu u uất và trầm tư, tâm hồn như đang phiêu dạt chốn nào. Đến khi cuộc họp kết thúc rồi mà họ vẫn không hề hay biết.

“Sao trông buồn quá vậy, em trai?”

Lan Anh cầm miếng dưa leo bỏ vào miệng, nhai nhòn tan. Dù tỏ vẻ quan tâm đến người đang ngồi ngay bên cạnh mình nhưng tâm trí cô cũng đang chất chứa nhiều buồn phiền. Có lẽ, vì thế, mà cô có thể nhìn xuyên thấu tâm can người khác. Tuy vậy, về bề ngoài nhí nhố thì vẫn như thường ngày. Nên nếu không tinh mắt, người đối diện sẽ không thể biết được trong lòng cô đang chất chứa nhiều tâm sự.

Will im lặng, cười trừ. Chiếc nĩa trong tay anh nghịch ngoạc trên đĩa cơm trắng. Mấy hôm nay, anh chẳng còn thiết ăn uống gì. Anh chợt nhớ đến món cơm cuộn mà Nga hay làm. Anh thực sự muốn ăn nó ngay lúc này, tất nhiên là sẽ không có lòng dỏ trứng trong đó. Những lần sau này, Nga đều khéo léo lấy ra hết. Cô bảo, ăn món này vào những ngày ngấy cơm là ngon nhất. Hôm nay, anh ngấy cơm lắm nhưng không còn cơ hội được ăn món đó.

“Cậu và Nga giận nhau?”

Will thở dài, không nhìn Lan Anh. Ánh mắt nhìn xa xăm như người mất phương hướng.

Lan Anh cảm nhận như mình đang độc thoại với chính mình. Cô cười buồn, giọng nói đầy chua chát.

“Dẫu sao, hai đứa vẫn còn may mắn. Được yêu và được giận hờn.”

Will quay sang nhìn Lan Anh vẻ hiếu kỳ. Anh không ngờ cô tinh ý đến vậy.

“Chị đây, có muốn giận, muốn hờn cũng không được.” Lan Anh nhìn Will, ánh mắt buồn miên man, giọng nói đầy thất vọng như một người vừa bị thất tình.

Lần đầu tiên, Will thấy Lan Anh buồn đến vậy. Bởi thường ngày, cô lúc nào cũng vui cười như họa mi trong nắng. Là cái đỉnh của những cuộc vui trong đoàn.

“Chị không sao chứ?” Will hỏi vẻ quan tâm. Dù thực sự, đầu óc anh lúc này đang rối như tơ vò. Anh không còn thiết quan tâm đến người khác.

Lan Anh cười gượng, cố nén nỗi buồn vào trong, cô vỗ vai Will.

“Nhớ là, con gái càng giận nhiều thì càng yêu nhiều. Nga là đứa tốt. Hãy giữ lấy nó.”

Will buồn rười rượi, giọng nói đầy thất vọng.

“Cô ấy không còn muốn nhìn thấy tôi nữa.”

“Cậu phải tìm cách, đừng buông xuôi. Trong vạn người ta gặp trong đời, rất khó tìm được một nửa đích thực. Vì thế, nếu gặp được rồi thì hãy cố mà giữ lấy.”

Đang trong không khí trầm mặc, bỗng Lan Anh và mọi người trong đoàn nhìn về phía cánh đồng ngay trước mắt, nơi có một đám đông đang xô đẩy nhau....

...

..

.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn đang xảy ra trước mắt, bất chợt, trong đáy mắt nâu tuyệt đẹp của Will lóe lên một tia sáng hy vọng.

“Đã có cách rồi...”. Will khẽ thốt lên, giọng nói không giấu được vẻ mừng rỡ.

Nụ cười tinh ý ẩn hiện trên làn môi quyến rũ. Cuối cùng, anh cũng biết mình nên làm gì rồi...

—o—

Chiều nay, vài thành viên nam trong phái đoàn đứng tụm lại trước nhà Rông. Họ đang bàn một chuyện gì đó với Will và Lan Anh...Có lẽ, việc này rất mạo hiểm và điên rồ nên bị mọi người kịch liệt phản đối.

“Cậu điên à? Không,...không tôi không làm việc đó đâu.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mọi người trong buôn nhìn thấy?”

“Ừ, nhờ họ đánh chết chúng ta thì sao?”

“Tớ chắc chắn họ sẽ đánh chết và ném xác chúng ta ra khỏi buôn...”

“Cậu suy nghĩ kĩ lại đi...”

Will cố thuyết phục và trấn an mọi người.

“Sẽ không sao đâu, mọi người đừng lo lắng quá. Làm ơn hãy giúp tôi, đây là cơ hội cuối cùng của tôi đó...”

Thấy vẻ mặt thành khẩn của Will, Lan Anh cũng góp lời theo, giúp anh thuyết phục mọi người. Vì nếu không có sự giúp đỡ của các thành viên khác trong nhóm. Will sẽ rất khó mà thực hiện được kế hoạch này.

“Tôi nghĩ sẽ không sao đâu. Sẽ chẳng có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra hết. Trường hợp này đã từng xảy ra rất nhiều lần ở đây...”

Sau một hồi bàn bạc, đám thanh niên kia cũng miễn cưỡng đồng ý giúp Will dù trong lòng ai cũng hồi hộp và thấp thỏm lo lắng. Mặc khác, họ cũng biết mối quan hệ của Will và Nga. Tuy không biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người họ, nhưng nhìn vẻ mặt thiếu ngủ mỗi ngày của Will. Mọi người dường như cũng đoán được phần nào vấn đề nên đã miễn cưỡng chấp nhận giúp đỡ.

Lan Anh quay sang nheo mắt với Will, cô tỏ vẻ rất thích thú.

“Thế nào? xong rồi nhé.”

Will mừng rỡ ra mặt, vỗ vai Lan Anh.

“Cám ơn bà chị nhiều lắm. Tôi sẽ không bao giờ quên ơn.”

“Giờ để tôi đi gặp A Phu để nói chuyện nữa là xong.”

“Tất cả trông cậy vào chị.”

Will thâm biết ơn Lan Anh. Nếu không có cô giúp anh thực hiện kế hoạch mạo hiểm này, anh sẽ khó lòng mà thực hiện được. Tuy nhiên, Will không hề biết rằng, việc Lan Anh nhúng tay vào phi vụ này. Trong đầu cô cũng đã có những toan tính của riêng mình.

Lan Anh nhìn về phía hướng nhà nơi Tuấn ở và làm việc, khoe môi hồng khẽ cong lên đắc chí.

“Tuấn ơi. Xin lỗi nhé. Lan Anh đắc tội với Tuấn rồi ”

Sáng nay, bầu trời cao và trong xanh, xen lẫn những áng mây trắng nhẹ nhàng bay. Mặt trời đã lên cao khỏi ngọn sào, những tia nắng ấm áp chiếu xuống khắp buôn làng Ba Tu như xua đi cái giá rét của mùa đông đang quanh quẩn đâu đây.

Đúng 10 giờ sáng, Will đã đứng trước sân nhà Nga. Trông anh hơi hồi hộp và căng thẳng dù đã sẵn sàng mọi thứ cho phi vụ này. Anh hít một hơi dài rồi gõ cửa một cách dứt khoát.

Người ra mở cửa là SaNi. Thoáng thất vọng hiện lên trên khuôn mặt điển trai của Will. Anh bắt đầu lo lắng, nếu như Nga không ra gặp anh thì coi như phi vụ bị thất bại hoàn toàn.

SaNi hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Will. Cô ngập ngừng chào vài câu tiếng Anh bập bẹ mà mình học được.

Dù không biết tiếng Anh nhưng khi thấy Will gọi tên Nga và chỉ vào trong nhà. Cô đoán chắc, anh muốn gặp Nga. Cô gạt đầu rồi đi nhanh vào trong nhà.

“Chị Nga, anh Will tìm chị kìa.”

Nga đang ngồi chăm bài cho bọn trẻ. Cô dừng bút nhìn ra phía cửa vài giây như đang suy nghĩ điều gì, rồi lại quay xuống tiếp tục công việc của mình.

“SaNi em nói với anh ấy là, chị không có nhà.” Giọng Nga mệt mỏi, khuôn mặt thất thần, đôi mắt sưng mọng.

SaNi lưỡng lự.

“Em nghĩ chị nên ra gặp anh ấy một lần...Dẫu sau,...chỉ còn 2 ngày nữa là anh rời buôn rồi...”

Nga cười buồn. Gặp để làm gì để khiến lòng thêm đau. Cô đã cố gắng chịu đựng suốt mấy tuần qua, giờ chỉ còn 2 ngày nữa có là bao. Cô vẫn kiên định không ra gặp Will. Cầm cúi làm công việc của mình nhưng tâm trí thì lại để nơi đâu.

SaNi vẫn đứng ở cửa. Một phần, cô thấy Will trông hơi đáng thương. Suốt mấy ngày qua, cô nhìn thấy anh lảng vảng trước nhà mà không dám vào. Với lại, cô cũng không rành tiếng Anh, không biết phải ra giải thích thế nào.

“Hôm nay, em thấy Will hơi là lạ...Chị ra xem sao...”

Nga nhìn SaNi với khuôn mặt hiếu kỳ. Cô ngồi im lặng vài phút rồi quyết định đứng lên tiến ra cửa. Bước chân hơi ngập ngừng.

Nga hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Will. Hôm nay, trông anh khác hơn thường ngày. Có lẽ là do bộ trang phục mà anh đang khoác lên người. Nga nhận ra ngay chiếc áo mà cô đã chọn cho anh trong phiên chợ vài tuần trước. Anh mặc nó kết hợp với quần Jean, giày thể thao màu nâu, đã vậy anh còn đội nón lưỡi trai cùng màu. Trông chẳng ra một kiểu thời trang nào cả. Nhìn anh trông thật buồn cười.

Nga đứng nhìn Will dò xét, đôi mắt buồn miên man.

“Chào buổi sáng, em khỏe không?”

Will cố gắng nói từng từ tiếng Việt. Anh nghĩ nếu làm như vậy sẽ khiến Nga vui. Vì mỗi lần, anh nói tiếng Việt, cô đều nhìn anh trìu mến rồi che miệng cười.

Nhìn nét mặt hồi lỗi và bồn chồn của Will, Nga cảm thấy lòng mình chùng xuống nhưng vẫn lãnh đạm trả lời.

“Anh đến đây để làm gì?”

“Chúng ta nói chuyện một lát có được không?”

“Tôi bận ” Nga trả lời gọn lỏn, mắt nhìn đi nơi khác.

“Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em. Một chút thôi, có được không Nga.”

Nga vẫn dứt khoát từ chối. Dù thật lòng, cô rất muốn được gặp lại anh. Nhưng lòng tự trọng và nỗi tổn thương vẫn âm ỉ trong lòng cô, khiến cô quyết tâm không để trái tim mình phải lỗi nhịp một lần nữa. Cô

biết, chỉ cần nhìn thấy anh, ở bên anh dù chỉ là vài phút ngắn ngủi. Cô sẽ trở nên yếu lòng và lạc lối. Và cô không muốn điều đó xảy ra.

“Xin lỗi, nhưng anh hãy về đi. Chúng ta chẳng có việc gì để nói với nhau cả”

Nga vừa nói vừa nhìn ra phía cổng rào. Cô lấy làm lạ, tại sao hôm nay, các anh chàng trong nhóm tình nguyện lại tập trung trước nhà cô như vậy....

Chưa kịp phản ứng trước những gì đang diễn ra. Will đã đặt hai tay lên vai cô, anh nhìn chăm chăm vào mắt Nga như muốn cô tập trung vào điều anh sắp nói.

“Ok Nga, em nghe đây, anh sẽ phải làm cách này thôi. Anh xin lỗi...”

Vừa nói dứt lời, Will đã nhắc bổng Nga lên, đặt cô lên vai anh như một bao gạo. Khi Nga kịp hiểu những lời Will nói thì cô đã yên vị trên vai anh. Chưa kịp định thần, cô đã thấy mình bắt đầu được vát đi về phía con đường mòn dẫn đến cuối buôn. Cô bắt đầu giãy giụa, bắt buộc Will phải thả mình trở xuống nhưng anh vẫn cứ tiếp tục duy chuyển nhanh hơn...

“Thả tôi xuống mau...Will, anh đang làm cái quái gì thế này? Thả tôi xuống...”

“Anh xin lỗi Nga, nhưng chúng ta cần nói chuyện.”

“Được rồi, thả tôi xuống rồi chúng ta nói chuyện sau.”

“Bây giờ thì đã muộn rồi...”

“Will, anh điên rồi...”

“Phải, anh điên như thế này là vì em...”

...

..

.

Nga vẫn có giãy giụa và dùng mọi giọng điệu có thể để thuyết phục Will thả mình xuống nhưng mọi thứ dường như vô hiệu hóa. Cô bắt đầu thấy xây xẩm mặt mày vì bước chân Will một lúc một nhanh hơn. Cô bắt đầu kiệt sức mặc dù cô là người đang yên vị trên vai anh, chẳng làm việc gì cả, ngoài việc nằm yên cam chịu.

“Chắc em khó chịu lắm. Cố lên nhé!...Anh thực sự xin lỗi.” Will cố vỗ về Nga, giọng nói trĩu mến qua từng hơi thở nặng nhọc.

Mọi người trong buôn đổ xô ra xem. Họ ngạc nhiên vì mới hôm qua, trong buôn cũng vừa xảy ra một cảnh cướp vợ như thế này.

Tua lại buổi trưa ngày hôm qua...

Trong lúc Will, Lan Anh và phái đoàn đang dùng cơm trưa, họ vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh xô xát, hỗn loạn giữa một nhóm thanh niên trẻ tuổi và và bà con trong buôn. Phía trước đám đông hỗn loạn đó là hình ảnh một chàng trai đang cố kéo tay một cô gái trẻ, ép buộc cô phải đi theo anh ta. Cô gái cố níu tay lại nhưng không thành, khuôn mặt hơi căng thẳng và kêu la cầu cứu thất thanh. Đám trai làng chạy theo cố giữ cô gái lại nhưng bị đám thanh niên cùng phe với chàng trai kia ngăn chặn lại. Hai nhóm ẩu đả, xô xát nhẹ. Cuối cùng, họ dừng lại khi đôi trai gái đã mất hút sau những hàng cây trụ lá.

Will và mọi người ngơ ngác nhìn. Tại sao lại có một cuộc bắt cóc phụ nữ trắng trợn giữa buôn làng yên bình như thế này? Will và một số thanh niên định ra tay cứu giúp thì Lan Anh đã kịp ngăn lại. Thật ra, đây vốn là một tục lệ đã tồn tại từ rất lâu đời ở buôn làng này.

Tục “kéo vợ” hay còn gọi là “cướp vợ”, “cướp dâu” là nét độc đáo trong hôn nhân được bắt nguồn từ người Mông. Nó chứa đựng các yếu tố nhân văn, được xử lý trên cơ sở đoàn kết yêu thương.

Tục “kéo vợ” xảy ra trong trường hợp, những đôi trai gái yêu nhau tha thiết nhưng lại không được một hoặc cả hai bên gia đình chấp nhận(phần lớn là gia đình người con gái). Hoặc gia đình nhà gái thách cưới quá

lớn mà nhà trai không thể đáp ứng được. Vì thế, thay vì, đôi trai gái tự tìm đến sống với nhau mà không có sự cho phép, vốn bị coi là bất hiếu và nhất là cuộc hôn nhân của họ cũng sẽ không được cộng đồng chấp nhận. Thế nên, tục “kéo vợ” ra đời, đây như là một giải pháp khá hiệu quả cho những đôi trai gái yêu nhau tha thiết nhưng lại gặp trở ngại từ phía gia đình.

Khi đó, đôi trai gái sẽ bàn cách tiến đến hôn nhân bằng tục “kéo dâu”. Họ sẽ nhờ những chú, bác, thím, dì, anh chị em, bạn bè...làm nội chứng, thống nhất kế hoạch kéo dâu và hợp lý hóa cuộc hôn nhân. Mọi chuyện được tính toán trong bí mật, gia đình nhà gái không hề hay biết.

Họ sẽ chọn một ngày hẹn ước, khi đôi trai gái đang ngồi tâm sự thì bạn bè của chàng trai sẽ xuất hiện và giúp chàng trai kéo cô gái về nhà mình. Cô gái dù biết trước mọi chuyện, nhưng vẫn phải tỏ vẻ bất ngờ và kêu toáng lên. Cô sẽ phải giả vờ khóc và kêu cứu. Nếu không, cô gái sẽ bị cho là hư hỏng và rẻ rúng. Cô sẽ bị gia đình chồng và hàng xóm khinh thường. Theo tục lệ, các bạn của chàng trai sẽ chỉ được đỡ đòn và không được đánh trả nhà gái. Nhiệm vụ của họ là chống đỡ nhà gái để giúp chàng trai lôi được cô gái về nhà.

Câu chuyện kết thúc nhưng mọi người vẫn nhìn nhau hoài nghi. Tuy vậy, sau khi, mọi người biết được cô gái làm việc đó là hoàn toàn tự nguyện và đôi trai gái thực lòng yêu nhau, thì mọi người cũng yên tâm phần nào.

Trở lại hiện tại....

Dù Will đã vớt Nga chạy khỏi buôn một quãng khá xa. Thế nhưng, bà con trong buôn vẫn đứng trông theo dáng họ. Bởi, từ trước đến giờ, họ không thấy kiểu “kéo dâu” của những người không xuất thân từ buôn làng và đặc biệt lại là người Tây. Nên mọi người trông rất hiếu kỳ, thì thầm to nhỏ bằng ngôn ngữ của riêng mình. Trai trong buôn biết tin cô giáo Nga bị kéo đi, đổ xô ra cứu nhưng bị nhóm bạn to con của Will ngăn lại.

SaNi sau khi thấy Nga bị bắt đi, cô hoảng hồn chạy ra đồn của Tuấn báo tin. Vừa hay tin, mặt anh biến sắc, vội vàng chạy theo hướng mà SaNi chỉ nhưng đã quá muộn. Sự tức giận hiện rõ trên khuôn mặt anh. Bàn tay anh co lại, siết chặt vào nhau, tưởng chừng như anh có thể đâm mạnh vào mặt của Will nếu như anh nhìn thấy Will ngay lúc này.

Lan Anh đang bước lững thững về lại buôn. Trông vẻ mặt của cô vô cùng khoái chí và đắc thắng. Cô vừa đi vừa hát. Nét u buồn mấy ngày qua đã được trút đi hết. Cô thực sự hả hê. Trong đầu cô mừng rỡ tưởng ra khuôn mặt hầm hầm sát khí của Tuấn. Chắc giờ anh ta đang điên tiết lên. Cô cười nửa miệng.

Chưa được hưởng niềm vui chiến thắng được bao lâu thì mặt Lan Anh xanh như tàu lá chuối non khi nhìn thấy Tuấn đang đứng sừng sững trước mặt mình. Đôi mắt như có lửa nhìn cô đầy giận dữ.

“Cô đang làm cái trò gì ở đây, hả?” Tuấn gằn giọng đáng sợ.

Lan Anh hơi sợ nhưng vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh.

“Làm gì là làm gì? Ý Tuan là sao?”

“Cô đừng giả vờ, không có cô giúp Will thì làm sao hán ta biết những thứ này.”

“Ừ, thì Lan Anh chỉ nó đó. Tụi nó yêu nhau thật lòng, nhìn tụi nó đau khổ như vậy, sao Lan Anh chịu được.”

Tuấn quát lên.

“Cô im đi, cô thì biết cái gì mà nói...Đây không phải là việc của cô...Cô làm thế này là để trả thù tôi có đúng không?...Tôi nói cho cô biết, cô không được toại nguyện đâu...” Tuấn chỉ tay vào mặt Lan Anh như cảnh cáo.

Mặt Lan Anh từ xanh chuyển sang đỏ gấc, giọng cô nghẹn lại, Tuấn chưa bao giờ lớn tiếng với cô như vậy. Càng mất mặt hơn khi SaNi đang đứng ngay phía sau Tuấn, dù gương mặt cô ta không biểu hiện bất cứ cảm xúc nào ngoài nỗi lo sợ bồn chồn.

“Lan Anh không làm gì sai hết...Tại sao, Tuấn lại to tiếng với Lan Anh như vậy. Tuấn...Tuấn ích kỷ lắm.”

Nói dứt lời, cô giận dỗi bỏ đi...Tuấn có thể nhìn thấy cô đang khóc. ..

Như nhận ra mình đã quá lời, Tuấn muốn gọi và ngăn cô lại. Nhưng anh đã không làm vậy mà chỉ đứng nhìn theo dáng cô...

—o—o—

“Will, làm ơn thả tôi xuống đi, tôi chóng mặt quá...”

Tiếng Nga van nài suốt cả quãng đường dài. Do đường đi gập ghềnh trơn trượt nên Will hết nghiêng người qua bên này, lại nghiêng người sang bên kia, làm Nga đang nằm trên lưng anh đầu óc cũng xoay vòng choáng váng. Trông cô lúc này không khác gì một bao gạo thiu.

Khi đã chắc chắn không còn ai đuổi theo. Will mới từ từ đặt Nga tiếp đất, hành động nhẹ nhàng và nâng niu.

Vừa chạm đất, Nga ôm đầu xây xẩm mặt mày.

“Em không sao chứ Nga?”. Vừa hỏi, Will vừa dìu người Nga giúp cô đứng vững.

“Tôi không sao.” Nga lãnh đạm đẩy tay Will ra khỏi người mình.

Will biết cô đang rất giận anh nên cũng không chấp nhứt. Anh ra hiệu cho APHu, người dẫn đường trở về buôn. Một mình anh và Nga sẽ qua đêm trong khu rừng này. Trước khi APHu quay bước, anh không quên bắt tay cảm ơn người bạn nhỏ đã nhiệt tình giúp đỡ. APHu là một cậu nhóc độ khoảng 13 đến 14 tuổi nhưng lại rất rành rẽ mọi đường đi nước bước ở Ba Tu này.

APHu quay sang chào Nga và Will rồi nhanh chân chạy biến, khiến Nga không kịp đuổi theo. Cô không muốn ở lại đây, cô không muốn đối mặt với Will, nhưng cô lại không biết đường trở về buôn. Đây là lần đầu tiên cô vào khu rừng này.

“APHu, em đi đâu vậy? Chị không biết đường về buôn đâu...” Nga gọi với theo, nhưng bóng lưng APHu đã dần mất hút sau những hàng cây bạt ngàn.

“Tối nay, chúng ta sẽ ở lại đây.”

Vừa nghe Will thông báo tin động trời này, Nga như nhảy dựng đứng lên. Cô nhăn mặt, cao giọng nói.

“Anh có biết anh đang làm gì không?”

“Anh xin lỗi, nhưng anh không còn cách nào khác để gặp em. Anh biết, em đã cố tình trách mặt anh.”

“Anh điên rồi.” Nga nói như quát lên, cô lấy tay ôm đầu. Đến giờ, cô vẫn còn nghe choáng váng.

“Phải, anh điên rồi. Anh điên như thế này là vì ai? Vì ai?”. Will cao giọng đáp trả. Dường như sự bướng bỉnh của Nga đã vượt khỏi sức chịu đựng của anh.

“Tôi phải tìm đường trở về buôn...”

Nga thụng lại, vẻ mặt hơi bất ngờ trước sự giận dữ của Will, anh chưa bao giờ lớn tiếng với cô như vậy và cô cũng không quen với điều đó. Cô nhìn anh trách móc rồi lạng chạng quay lưng bước đi. Nhưng chưa được nửa bước. Wil đã nắm chặt lấy tay cô ngăn lại.

“Nga, em thực sự tàn nhẫn với anh như thế này sao?”

Dường như biết mình đã hơi lớn tiếng với Nga nên Will đã sớm dịu giọng trở lại. Anh biết to tiếng với cô ngay lúc này sẽ chẳng mang lại kết quả gì. Chỉ khiến cả hai thêm mệt mỏi và bế tắc.

Nga cố giật tay lại nhưng vẫn bị Will nắm chặt. Anh biết, chỉ lần anh buông tay. Anh sẽ mất cô mãi mãi.

“Tàn nhẫn sao? Câu nói này phải để tôi nói với anh mới đúng.” Khóe mắt Nga sắc lạnh, giọng nói đầy oán trách.

Will ngó người nhìn Nga. Anh không hiểu rõ cô đang muốn ngụ ý về điều gì. Anh thực sự cần nói chuyện rõ ràng với cô. Giữa cô và anh đã có quá nhiều khúc mắc cần được giải bày.

“Nga, có chuyện gì. Em phải nói cho anh biết.”

“Tôi nghĩ anh phải là người hiểu rõ hơn ai hết.” Nga không buồn nhìn Will, quay mặt đi chỗ khác. Cô cảm thấy khóe mi bắt đầu nhòe đi.

“Có phải vì lá thư. Nếu là vì nó thì em đã hiểu lầm anh rồi.” Will nhìn Nga, vẻ mặt khổ sở đến đáng thương.

“Hiểu lầm à. Will, tôi có thể hỏi anh một câu?”

“Bất cứ điều gì, em cứ nói đi.”

“Có phải, tôi trông ngốc nghếch và ngu ngu ngơ lắm không?” Nga chua chát hỏi.

“Tại sao em lại nghĩ bản thân mình như vậy?”

“Nếu không, tại sao,...anh có thể đối xử với tôi như vậy. Tại sao, tại sao...anh có thể lừa dối tôi và đùa giỡn trước tình cảm chân thành của tôi dành cho anh.” Hai hàng nước mắt Nga thi nhau tuôn rơi như thác lũ. Khuôn mặt cô mệt mỏi đến thần thờ.

“Em đang nói gì thế Nga?...lừa dối... đùa giỡn...” Will đặt tay lên vai Nga, siết chặt đôi vai gầy đang run lên.

“Anh diễn kịch hay lắm...Có phải, anh đã có bạn gái ở quê nhà...Nếu đã có người khác, tại sao anh còn tìm đến tôi và đùa giỡn với tình yêu của tôi dành cho anh?”

“Phải, anh đã từng có bạn gái ở Mỹ, nhưng anh và cô ấy đã chia tay nhau trước khi anh đến Việt Nam.” Will cố giải thích cho Nga hiểu, vẻ mặt vô cùng đau khổ khi nhắc về chuyện đã qua.

Nga cười chua chát trước những lời Will vừa nói ra. Sự tổn thương như đang dày vò tâm trí và cào nát trái tim cô.

“Vậy à, giờ tôi đã hiểu. Thật ra, trong lòng anh, tôi chỉ là một tấm bia chắn, một người thay thế, giải tỏa những chuỗi ngày anh đau khổ trong anh sau khi chia tay người đó...”

“Nga...” Will cố giải bày nhưng Nga vẫn trách cứ át cả tiếng anh, khiến anh không tài nào có thể kể rõ ngọn ngành.

“Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy...Anh có thể hiểu được cảm giác tổn thương trong lòng tôi không?”

“Nga...anh..”

“Nếu đã không có tình cảm gì với tôi. Tại sao, anh lại đem đến cho tôi sự ảo mộng về một tình yêu không lối thoát. Hay anh đã nghĩ rằng, chỉ dùng tôi để vui chơi qua đường...Tại sao anh lại nhẫn tâm lừa dối tôi...”

Giọng nói của Nga đứt quãng theo từng tiếng nấc nghẹn ngào, nước mắt đổ thành sông. Cô như mất hết lý trí, tất cả mọi dồn nén như đang bộc phát cao độ. Tay cô không ngừng đánh mạnh vào lồng ngực rộng lớn của Will. Những lời cô nói ra, vốn dĩ, cô đã từng hứa sẽ chôn cất mãi trong lòng. Cô không thể tin rằng, có ngày, mình còn có thể đứng đây, trách cứ anh như thế này. Cô cũng không thể hiểu nổi bản thân mình. Càng hận anh, sao cô lại càng yêu anh tha thiết. Đánh anh đau, nhưng lòng cô còn đau hơn gấp bội.

Will để mặc Nga trút giận lên cơ thể mình. Đôi mắt nâu buồn bã đến nao nùng. Anh chỉ biết để mặc Nga kêu gào trong vô thức, trút hết những nỗi niềm cô đã chịu đựng bấy lâu nay. Anh trách bản thân mình tại sao lại không nói rõ ràng với Nga ngay từ đầu, để cô không phải chịu đựng dày vò đơn lẻ như thế này.

Anh ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của Nga trong vòng tay. Cô càng cố đẩy anh ra, anh lại càng thêm siết chặt. Quá mệt mỏi và bất lực, cô chỉ còn biết vùi đầu vào lồng ngực rắn rỏi của anh. Mặc định cho số phận an bài.

“Nga, anh xin lỗi vì đã không kể cho em nghe chuyện này. Thật ra, đây là điều mà anh chỉ muốn chôn chặt trong lòng. Anh không muốn nhắc lại quá khứ của mình. Anh đã nghĩ rằng, nó chẳng ảnh hưởng gì đến mối quan hệ của chúng ta...Anh và cô ấy đã chia tay. Trong lòng anh giờ đây chỉ tồn tại mỗi bóng hình em...”

“Anh nói dối...nếu không còn yêu, tại sao khi nhận được thư của cô ấy, anh lại buồn bã đến như vậy? Nếu không còn yêu, tại sao anh lại tránh mặt tôi suốt mấy ngày sau đó...Anh nói dối tôi...” Nga nói như hét lên, Will không còn có thể nghe rõ được tiếng cô bởi những tiếng nấc nghẹn ngào....Cô toan rời khỏi vòng tay anh, nhưng anh vẫn cố giữ chặt.

“Nga. Nếu anh nói dối em, thì anh đã phải nghĩ ra cái trò này để gặp mặt em làm gì? Nếu anh nói dối em, tại sao anh phải ngày đêm tìm cách để gặp mặt em? Thậm chí, anh đã nghĩ rằng, nếu anh vẫn không thể nói chuyện rõ ràng với em, anh sẽ không trở về Mĩ mà sẽ ở mãi nơi này đến khi được thấy em. Tại sao anh phải làm như vậy, em có biết không? Là bởi vì.... anh yêu em....Nga à, anh thật lòng rất yêu em...”

Chính em là người đã chữa lành vết thương lòng trong trái tim anh, nơi mà anh đã từng nghĩ rằng sẽ không thể nào liền sẹo. Em đã cho anh biết thế nào là tình yêu chân thành, đã đem đến cho anh những điều tuyệt diệu nhất trong tình yêu. Và chính em, người duy nhất đã khiến anh tin vào cái gọi là.... định mệnh.

Những lời nói chan chứa yêu thương của Will thì thấm bên tai Nga, khiến cô xúc động không thể thốt lên thành lời. Cô bỗng cảm thấy sợ hãi, sợ đây không phải là sự thật, sợ đây chỉ là một giấc mơ. Cô sợ khi buông tay anh ra, anh sẽ lại đi mãi mãi. Cô sợ, nếu như anh trở về Mĩ, gặp lại người xưa, có khi nào tìm anh lại thương nhớ bóng hình cũ. Sau đó, cô lại cười ngạo chính bản thân mình, nếu như đã không có niềm tin nơi anh. Tại sao, từ khi bắt đầu, cô đã đem lòng yêu anh làm gì...

“Nga, anh muốn em biết một điều. Không ai, không thứ gì trên thế gian này có thể thay đổi tình yêu của anh dành cho em...”

Giọng Will dịu dàng khẽ khẽ bên tai như dòng suối mát, như dội rửa những hoài nghi, mặc cảm vẫn còn đang bám víu lấy tâm trí Nga.

Will đẩy nhẹ người Nga ra, áp đôi bàn tay ấm nóng vào khuôn mặt vẫn còn nhem nuốt nước mắt của cô. Anh nhìn sâu vào đôi mắt đen long lanh nước rồi bất chợt hỏi.

“Em có tin tình cảm của anh dành cho em không?”

Nga nhìn chăm chú vào khuôn mặt thành khẩn của Will trong phút chốc rồi khẽ gật đầu. Will mừng rỡ, kéo người cô vào lòng mình một lần nữa. Chiếc ôm lần này còn siết chặt hơn gấp bội phần.

“Nga, anh sẽ quay lại đây tìm em...Anh sẽ tốt nghiệp vào tháng 6. Sau khi việc học hoàn tất, anh sẽ trở lại Ba Tu....Hở, Nga, em sẽ đợi anh phải không?”

Will có thể nghe thấy sự dứt khoát không mấy may nghĩ suy trong cái gật đầu chậm nhẹ vào người anh. Điều đó, khiến trái tim anh đập rộn ràng.

“Mùa hè sẽ đến thật nhanh, chúng ta lại được bên nhau...”

Will vừa nói vừa hôn lên mái tóc đen mượt mà của Nga, anh có thể cảm nhận được mùi hương chè xanh nhẹ nhẹ thoang thoảng xung quanh mình. Mùi hương mà anh sẽ không bao giờ có thể quên được. Anh hít thật sâu như muốn nó mang theo tiềm thức anh mãi mãi... Tay anh đan xen dưới những lọn tóc mềm mượt. Càng lúc càng siết chặt hơn theo từng cử động lả lướt của bờ môi. Nga không còn sức kháng cự lại nụ hôn ngọt ngào. Cô chỉ còn biết yên vị trong vòng tay anh. Cô có thể nghe rõ nhịp tim anh, nhịp tim cô đang hòa làm một. Mùi mồ hôi này, mùi bạc hà thơm mát này, khuôn ngực rộng lớn và ấm áp này có lẽ suốt đời cô cũng không bao giờ có thể quên được.

Xung quanh cô và anh, rừng cây trụi lá vì giá rét dường như đang khẽ nhẩy múa non. Không gian yên ắng đến lạ thường, chỉ còn nghe tiếng chim hót gọi đàn vắng vắng đâu đây...

Nga nhắm mắt lại, thầm ao ước rằng, khoảnh khắc này không bao giờ dừng lại, để cô và anh sẽ không phải rời xa nhau...

—o—

Sau cơn mưa, trời lại sáng. Sau những trắc trở, tình yêu càng thêm mặn nồng. Tình yêu của Will và Nga giờ đây chỉ còn được đo đếm bằng từng phút, từng giây. Họ trân trọng, nâng niu từng khoảnh khắc bên nhau như những giây phút tuyệt diệu nhất của đời người. Không giây phút nào trôi qua có thể thiếu đi ánh nhìn trìu mến, cái ôm ấm áp hay những nụ hôn ngọt ngào.

Trong khu rừng mênh mông, bạc ngàn, dưới những tán cây đại thụ đầy lá khô rơi rụng. Có một đôi trai gái đang quấn quýt bên nhau không rời. Thỉnh thoảng, chàng trai dừng lại rồi kéo cô gái vào lòng như sợ cô sẽ chạy đi mất. Đáp trả lại cử chỉ trìu mến đó, cô gái chỉ biết vùi đầu vào lồng ngực rắn rỏi của chàng trai, mi mắt khép nhẹ bình yên. Nhìn hình ảnh hạnh phúc này, không ai có thể biết rằng, họ đã từng chạm đáy

của sự chia ly. Thế nhưng, chính tình yêu chân thành và cuồng si của chàng trai đã níu kéo trái tim tưởng chừng như chết lịm.

“Vậy là anh đã thử nghiệm được cảm giác ”Cướp dâu” rồi ha.”

“Thế bây giờ, em đã là vợ của anh?” Will ngây ngô nhìn Nga hỏi nhưng trong đáy mắt lại ngụ ý trêu đùa.

“Không đâu, đây chỉ mới là một phần của cổ tục thôi...”

“Vậy kế tiếp anh phải làm gì?”

Nga đi về phía trước, lè lưỡi trêu Will.

“Em sẽ không mắc mưu anh nữa đâu...”

Will cười lớn, đuổi theo đáng Nga, anh cất giọng nài nỉ.

“Kể đi mà...”

“Không đời nào, ai biết anh sẽ bày trò gì nữa đây...”

Will giơ tay lên thề thốt.

“Anh hứa, sẽ không làm thêm bất kỳ chuyện đại dột nào mà không hỏi ý kiến của em...”

“Không” Nga chu môi, làm mặt xấu.

“Thôi nào, Nga...”

Nga lè lưỡi, chạy biến.

Will đuổi theo Nga, làm nhột khắp người cô khiến cô cười khanh khách, không thể hốt lên được lời van xin dừng lại. Bất ngờ, cô trượt chân, ngã nhào vào đồng lá khô dày đặc. Will luống cuống hỏi han, giọng lo lắng và hối lỗi.

“Anh xin lỗi, em không sao chứ? Để anh xem...” Vừa nói, Will vừa xoa chân Nga. “Có đau lắm không?” Anh cuối đầu thối nhẹ.

Chỉ chờ có thế, Nga đẩy mạnh người Will xuống đồng lá khô. Thừa cơ hội, cô ném nắm lá tung tóe vào người anh. Will bí thế nhưng cũng kịp định hình, kéo người cô vào lòng anh. Cả hai mất thăng bằng, ngã nhào xuống nền lá khô lạnh. Thân hình to lớn của Will nằm đè lên thân thể mảnh mai nhỏ nhắn của Nga, khiến cô không còn có thể cự quạ. Hay nói đúng hơn, ánh mắt nâu tuyệt đẹp của anh đã khiến cô hồn bay phách lạc. Không còn biết đến sự tồn tại của bất kỳ thứ gì trên đời này.

“Em gan lắm. Dám lừa anh.” Vừa nói, Will vừa đặt lên môi Nga một nụ hôn nhẹ. “Anh xin lỗi vì đã khiến em đau lòng. Từ nay, anh hứa sẽ không làm em phải khóc nữa...”

...

..

.

—o—

Lan Anh đứng chờ APHu ở cuối buôn. Trông cô có vẻ hơi bồn chồn.

Chờ được vài phút, cô đã nhìn thấy dáng của APHu từ phía xa. Cô giơ tay ngoắc ra hiệu.

“Ê, nhóc, nghe này, nếu anh Tuấn có hỏi hai người kia đang ở đâu. Em nhất quyết nói là không biết. Nghe chưa...”

Vừa nói, cô vừa đưa cho APHu một hộp Chocolate thật to.

“Quà cho em nè. Thích không? Cảm ơn cưng đã hợp tác nhé...”

APHu cười tí mắt trước phần thưởng Lan Anh đưa ình, cậu nói lơ lớ tiếng Kinh.

“Cám ơn chị...Thế mai, em dẫn họ về. Em có được thêm quà nữa không?”

Lan Anh gõ nhẹ vào đầu Aphu mắng yêu.

“Tiên sư mày....sẽ có quà, yên tâm chưa...Giờ thì đi chơi đi, có gì chị gọi...”

Tối ...

Lan Anh ngồi thở dài trước sân nhà. Đêm nay, cô không đi dự tiệc trại như mọi khi vì muốn tránh mặt Tuấn. Đây là lần đầu tiên, cô vắng mặt ở tiệc trại kể từ ngày công tác ở đây. Lúc trước, mỗi bữa tiệc lớn nhỏ trong buôn đều có sự hiện diện của cô.

Cô ngồi đưa mắt lên bầu trời cao. Thỉnh thoảng, cô lại thở dài ngán ngẩm.

“Bực mình dễ sợ, tại 2 đứa kia mà mình không đi dự tiệc được. Ôi, đói quá, không biết trong nhà còn gì ăn không nữa.”

Lan Anh vốn là người mau quên. Dù lúc sáng, cô đã cãi nhau kịch liệt với Tuấn. Sau đó, cô chạy nhanh vào phòng khóc rấm rứt vì oan ức. Mọi người xung quanh nghĩ cô sẽ trốn trong phòng cả ngày. Ai ngờ, 1 tiếng sau cô đã tươi rói bước ra sau khi đánh một giấc ngon lành.

“Aphu đâu rồi ta. Khi cần thì không thấy bóng dáng nó đâu...”

Lan Anh tự hỏi, không biết Nga và Will giờ đang làm những gì? Cô thích thú cười khi tưởng tượng trong đầu bao nhiêu là cảnh lãng mạn có thể xảy ra giữa đôi nam nữ đang yêu nhau, lại đang ở trong rừng sâu không một bóng người như vậy.

“Có thể, bây giờ chúng đang hôn nhau...Ồ,...có thể còn tiến xa hơn nữa...hí hí...Công lớn thuộc về mình chứ bộ. Lan Anh giờ đổi nghề thành bà mối được rồi...Trời ơi, bở khổ lắm. Tài nào cũng có, cũng giỏi hết. Thiên hạ ghen tỵ, ghen tỵ...”

—o—

Một đóm lửa hồng le lói giữa khu rừng tối đen. Không gian về đêm ở nơi đây thật yên ắng và bình yên, tưởng chừng có thể nghe thấy hơi thở của đất trời, cỏ cây. Thỉnh thoảng, văng vẳng tiếng củi khô cháy lách tách.

Will đặt thêm vài cây củi khô vào đống lửa nhỏ rồi tiến đến ngồi cạnh Nga, cô đang co ro bên đống lửa hồng. Will choàng tay qua người Nga rồi kéo cô vào lòng.

“Em lạnh lắm không?” Will vừa hỏi vừa lấy tay xoa xoa bờ vai trắng ngần mịn màng của Nga.

“Chỉ một chút thôi...”

Nga dúm đầu vào lòng Will để tìm kiếm hơi ấm từ anh. Người anh lúc nào cũng tỏa ra hơi ấm nóng dịu dàng. Ấm áp quá, dễ chịu thật. Nga khe khẽ.

Will không thể tin được là mình lại quên chuẩn bị vật dụng cần thiết khi ở lại trong rừng như thế này. Vì mãi lo nghĩ tới việc làm sao để mang Nga ra khỏi buôn mà anh quên hẳn việc sẽ xoay sở như thế nào giữa rừng sâu thẳm thẳm này. Will ái ngại khi nhìn Nga co ro vì lạnh, mặc dù cô không than trách nữa lời. Nhưng anh vẫn lo cô bị cảm lạnh. Mấy hôm nay, sắc mặt cô vốn đã lộ vẻ mệt mỏi rõ rệt.

“Anh xin lỗi, đã để em phải chịu khổ như thế này.” Will đặt một nụ hôn nhẹ lên tóc Nga.

Nga ngước mặt lên nhìn Will trấn an.

“Có gì đâu anh. Em đâu có lạnh lắm đâu. Em có cái mền bằng da ấm áp như thế này rồi mà.” Vừa nói cô vừa đặt tay lên lồng ngực to lớn của Will.

Will cười trước câu nói đùa của Nga, tay anh càng siết chặt hơn thân thể nhỏ bé.

“Không biết giờ này, mọi người ở buôn đang làm gì nhỉ?”

“Chắc là đang nói cười nhẩy múa rôm rả...” Nga sức nhớ hôm nay là tối thứ 7.

“Anh cũng đoán vậy. Cũng có thể là đang tập trung chuẩn bị đề cướp dâu ngày hôm nay.”

“Có thể. Anh to gan lắm, anh biết không”

Nga dúi dúi mặt vào lòng Will. Không biết tự khi nào, cô lại có thể làm nũng với anh như thế này. Có lẽ, một phần vì quá lạnh, một phần là vì cô muốn được anh ôm vào lòng càng lâu càng tốt. Vì mai đây, cô sẽ phải xa anh rồi. Đến bao giờ mới được nằm gọn trong vòng tay anh như thế này một lần nữa. Chỉ nghĩ đến đây thôi, khóe mắt cô đã long lanh nước.

“Cũng tại vì...ai kia quá cứng đầu và bướng bỉnh.” Will trêu Nga, lấy tay vuốt lấy chiếc mũi thon nhỏ của cô.

Nga giận, đẩy người Will ra, quay mặt đi chỗ khác dù cơ thể đang cảm thấy rất lạnh.

“Thôi nào....anh xin lỗi.” Will cười trước hành động trẻ con của Nga, anh nắm tay cô vỗ về hối lỗi.

“Ai thêm...” Nga vẫn làm mặt giận.

Will chợt nhớ đến một thứ gì đó. Anh lấy từ trong túi quần ra một vật nhỏ lấp lánh.

Nga bất ngờ khi một sợi dây chuyền được đeo vào cổ cô từ phía sau. Vì cô đang xoay lưng về phía anh nên cũng thuận tiện hơn cho việc đeo vào. Nga cúi đầu tò mò vật đang được đeo trên cổ mình. Cô sờ vào chiếc mặt nhỏ xinh xinh mát lạnh và bóng lộn một màu đen tuyền.

Mặt dây chuyền nữa trái tim bằng đá đen. Loại đá được tìm thấy trên những dãy núi không quá xa Ba Tu.

Tuần trước, vì Nga từ chối không muốn Will đến Ba Tu 2 hái chè. Nên anh đã quyết định đi ra thành phố Kon Tum cùng với phái đoàn. Mọi người có dịp tham quan một khu chợ lâu đời dành cho khách du lịch ở đây. Will đã rất thích thú khi tìm được cặp dây chuyền này. Đó là một sợi dây chuyền được làm từ bạc trắng kèm theo chiếc mặt nhỏ xinh hình một nửa trái tim được làm từ đá đen. Khi hai mặt dây chuyền đặt cạnh nhau sẽ hoàn chỉnh thành một trái tim nguyên vẹn.

“Hãy trao nó cho người cậu thực sự yêu thương.”

Người bán hàng cố diễn đạt câu nói bằng giọng tiếng Anh bập bẹ. Tất nhiên, Will đã không chần chừ một phút nào trước khi quyết định mua nó.

Nga quay người về phía Will, tay mân mê mặt dây chuyền. Cô nhìn anh, giọng ngập ngừng...

“Cái này...”

“Anh tặng em...”

Nga mỉm cười nhẹ.

“Cám ơn anh.”

“Em thích không?”

“Không...” Nga nghiêm giọng nhìn khuôn mặt căng thẳng của Will, sau đó cô lại giãn ra và cười thật tươi ”
Mà là vô cùng...thích ”

Will nhìn Nga lắc đầu cười, cô thật luôn biết trêu anh đúng lúc. Will đặt vào tay Nga một sợi dây chuyền khác giống hệt sợi anh vừa đeo cho cô. Nga thích thú nhìn nó rồi thốt lên.

“Dây chuyền đôi?”

“Em xem nè...” Vừa nói Will vừa kéo nửa trái tim trên cổ Nga đặt vào nửa trái tim trên tay anh.

“Dễ thương thật...”

“Em đeo cho anh đi...” Will làm nũng.

Nga nhẹ nhàng choàng sợi dây chuyền lên cổ Will. Khuôn mặt ửng hồng bên cạnh ngọn lửa lấp lánh những tia vàng nhẹ. Cô chăm chú vào việc mình đang làm nên không biết rằng, có một đôi mắt nâu đang nhìn cô một cách mê đắm.

Mặt trái tim chạm vào khuôn ngực Will mát lạnh. Nga vuốt ve nó như đang nhẹ nhàng chạm vào trái tim anh.

“Anh sẽ luôn đeo nó bên mình...”

“Em cũng vậy...”

Tay Will siết nhẹ lấy bàn tay hơi lạnh lạnh của Nga, anh đột ngột kéo cô về phía mình. Ánh mắt nâu không rời khuôn miệng màu hồng nhạt xinh xắn. Anh từ từ đặt lên đó một nụ hôn nhẹ nhàng.

“Anh yêu em!”

Nga cong khoe môi mỉm cười hạnh phúc, khuôn mặt không giấu được vẻ bất ngờ. Đây là lần đầu tiên anh nói một câu tiếng Việt chuẩn và rành rọt như vậy. Mắt cô không rời khuôn mặt điển trai ngay trước mặt.

Một lần nữa, môi Will nhẹ nhàng chạm vào đôi môi ấm áp đang mấp máy của cô. Từng giây lướt qua nụ hôn càng sâu và mãnh liệt. Tay anh đan xen vào mái tóc óng mượt của Nga. Mỗi phút lại siết chặt hơn như khao khát được gần nhau thêm chút nữa. Nga nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy người Will. Cô có cảm giác như tim mình đang ngừng đập, hơi thở đang dần tắt đi. Thế giới xung quanh như không còn tồn tại, tất cả giờ đây chỉ còn sự hiện diện của đôi môi ấm nóng, ngọt ngào và không kém phần cháy bỏng này....

“Ngày gặp em, đi bên em không nói được câu gì. Ngồi kể em, sao mùa đông thấy không giá lạnh. Ngày gặp em, sương đêm rơi, gió rét từng cơn lạnh lùng. Sao lòng anh, thấy ấm nồng cuộc tình đầu tiên....”

11. Chương 11: Tạm Biệt William!

Trời vừa sáng tinh mơ, sương vẫn còn rơi rải khắp nơi, vạn vật vẫn còn đắm chìm trong một màu trắng đục mờ ảo. Những giọt sương lấp lánh như những viên kim cương ẩn mình trên kẽ lá, đang chờ đợi những tia nắng ấm áp đầu tiên chiếu rọi.

Nga chợt mình thức giấc. Mông manh trong trang phục người Xơ-đăng, cô co mình vào người Will vì lạnh. Bàn tay cô nhẹ nhàng xoa xoa đôi tay Will như muốn truyền hơi ấm sang anh, mặc dù anh lại chính là người đã bao bọc lấy cô khỏi cái lạnh cắt da cắt thịt này.

Will vẫn còn đang ngủ rất say sưa. Anh không hề biết rằng, có người đang ngắm mình với ánh mắt dịu dàng. Nga nhẹ nhàng đặt tay lên trán anh, vuốt vuốt nhẹ những sợi tóc đang rủ lại vì lạnh. Cô muốn được nhìn thấy anh thật lâu để khắc ghi hình ảnh này trong tâm trí.

Tay Will vẫn còn đang đặt trên người Nga từ suốt đêm qua và không hề buông ra. Ngay cả trong giấc ngủ, anh cũng sợ mất cô.

Nga khẽ nhấc tay Will ra khỏi người cô, nhưng anh đã thức giấc. Những tia nắng ấm áp đầu tiên hé rọi vào mắt làm anh nheo lại. Anh khẽ cười, kéo tay Nga.

”Chào buổi sáng, Camila Senensis!

Nga cười trước cách ví von của Will dành cho cô với loài hoa chè. Thực sự, đây có lẽ là một đặc ân dành cho cô, vì đó loài hoa mà cô yêu thích nhất.

“Sao em cười?”

“Biệt danh mới?”

Will nheo mắt, vẻ bí mật.

“Trước giờ vẫn vậy mà....Em ngủ ngon không? Có lạnh lắm không?”

Nga không trả lời, chỉ lắc đầu.

“Chúng ta về lại buồn thôi anh.”

Will giả vờ ủ rũ và mệt mỏi.

“Kéo tay anh lên đi ”

“Làm gì có chuyện đó. Anh tự đứng lên đi.” Nga chu miệng.

“Thôi nào, nhanh lên!”

Nga miễn cưỡng kéo tay Will dậy.

“Lẹ lên nào.”

“Ấy dà, thực sự anh không muốn về buôn một chút nào.”

APhu đứng đợi Will và Nga ở chỗ hẹn hôm qua. Vừa gặp cậu bé, Nga đã lo lắng hỏi.

“Mọi chuyện ở buôn vẫn ổn hả em ” Trong ánh mắt Nga lộ vẻ lo lắng, bồn chồn.

Có lẽ, APhu còn quá nhỏ để hiểu hết ngụ ý trong câu hỏi của Nga, nên cậu chỉ cười toe, gật gật đầu rồi dẫn đường.

Dù vậy, Nga vẫn cảm thấy bất an. Làm sao cô có thể không nghĩ ngợi được, cô không biết sẽ đối mặt với mọi người trong buôn như thế nào đây?

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Nga, Will siết nhẹ lấy bàn tay cô. Bằng ánh mắt dịu dàng, anh trấn an.

“Mọi việc sẽ ổn thôi. Em đừng quá lo lắng!”

Nga nhìn Will, nụ cười của anh như truyền thêm sức mạnh làm xua tan nỗi sợ hãi về những định kiến, những lời đàm tiếu của người đời. Cô có cảm giác, chỉ cần được nắm tay anh như thế này và đi tiếp hết cuộc đời còn lại, cô sẽ có thể vượt qua mọi mọi khó khăn trở ngại trong cuộc đời.

Mọi thứ diễn ra ngoài suy nghĩ và sự lo lắng của Nga. Mọi người cô gặp trên đường đều mỉm cười và chào hỏi cô. Tuy vậy, thỉnh thoảng, cô vẫn bắt gặp những ánh mắt tò mò, những lời thì thầm to nhỏ hướng về cô. Bởi lẽ, “cướp đầu” chỉ xảy ra, khi đôi trai gái bị ngăn trở bởi gia đình. Trong khi, cô và Will lại không nằm trong trường hợp đó.

Cô lo sợ việc này sẽ ảnh hưởng không tốt đến lũ trẻ. Hầu hết, những người hiếu kỳ kia, đều là những người yêu quý Tuấn. Có lẽ, vì quá yêu quý anh, nên họ cảm thấy tiếc rẻ cho anh chăng?

“Nga à, ăn cơm cuộn nha.”

Will đột nhiên muốn ăn món đó. Dù không phải anh đang ngấy cơm.

Nga gật đầu nhẹ rồi trở vào nhà, vội vàng làm món ăn quen thuộc mà anh vẫn thích.

SaNi vừa đi đâu về. Nghe tiếng động trong bếp đã vội vàng bước vào.

“Chị về khi nào vậy?”

Đang tập trung vào việc đang làm, Nga giật mình khi SaNi vừa cất tiếng.

“Trời, em làm chị hết hồn.” Vừa nói, Nga vừa đặt tay lên ngực.

“Xin lỗi chị nhé. Nhưng chị nghĩ gì mà em đứng đây một hồi mà chị không hay biết gì cả.”

“Ồ, chị mà làm gì là quên hết mọi thứ xung quanh.” Nga vo gạo, bắt lên bếp.

SaNi nhìn Nga chằm chằm, ánh mắt tò mò và ranh mãnh.

“À, tối qua, chị và anh Will ở lại rừng thế nào? Kể cho em nghe với.” SaNi trêu.

Nga mắc cỡ, đỏ ửng cả mặt.

“Không như em nghĩ đâu, cô bé.”

“Xạo quá đi, nam nữ đang yêu ở cùng nhau ở một nơi vắng vẻ...” Vừa nói, SaNi vừa ra dấu hai ngón tay khít lại vào nhau đầy ngụ ý.

“Em thiệt là...”Nga lắc đầu cười trước những suy diễn thái quá của SaNi.

Bất chợt, giọng SaNi chùng xuống khi nhớ đến vẻ mặt giận dữ của Tuấn. Cô không biết có nên kể cho Nga biết không?

“Hôm qua, anh Tuấn và chị Lan Anh lớn tiếng với nhau vì chuyện của chị.” Giọng SaNi ngập ngừng.

Từ lúc xảy ra vụ việc đó đến giờ, SaNi cũng không thấy Lan Anh đâu. Nhiều khi, cô muốn ghé qua động viên, an ủi nhưng vẫn còn e dè. Nhưng vì trước đây, hai người đã xảy ra xích mích nên cô không biết mình có nên can thiệp vào việc cá nhân của cô ấy không.

“VẬY Ờ...” Nga khẽ trả lời.

Cô có thể dự đoán được việc này có thể xảy ra, bỗng cô cảm thấy vô cùng có lỗi với Lan Anh. Cô nợ Lan Anh một lời cảm ơn. Nếu không có sự giúp đỡ của cô ấy, Will và Nga sẽ khó lòng hàn gắn và giải tỏa sự hiểu lầm này.

“Chị đang nấu gì?” SaNi tiến đến định giúp Nga một tay.

“À, cơm cuộn...cũng không có nấu gì nhiều.”

“Cho anh Will?” SaNi đoán ý.

Nga im lặng, chỉ nhẹ gạt đầu, mắt long lanh, môi khẽ cười. Trông cô đang rất hạnh phúc.

“Để em giúp chị nhé.”

“Cũng không có gì nhiều đâu. Cảm ơn em...”

Will và Nga dùng bữa ăn trưa đơn giản dưới gốc cây sưa lâu năm nơi đầu buôn. Will thích được ngồi ở nơi này, vì lần đầu tiên, anh và Nga cũng đã hẹn nhau ăn trưa ở đây. Will đói bụng nên ăn rất ngon lành.

“Anh sẽ rất nhớ món này.” Will cầm cuốn cơm trên tay, vẻ mặt hơi lảng xuống.

Tâm trạng của Nga cũng không khá hơn là bao. Sắp xa Will rồi nên cô rất buồn. Hôm nay, cô cũng không ăn được nhiều. Chỉ ngồi nhìn Will ăn.

“VẬY, em chỉ anh cách làm nhé.” Nga chống cằm nhìn Will.

Will khẽ cười trước sự chân thật của Nga. Anh nói ngụ ý nhưng cô không hiểu ý mình.

Thật ra, Nga hiểu Will đang nói về điều gì, nhưng cô lại không muốn đề cập đến ngày chia tay, vì điều đó chỉ khiến cho tâm trạng của cả hai thêm nặng nề.

“Anh thích chính tay em làm cho anh.” Will nheo mắt. Gió bay thoáng qua khiến mái tóc nâu đen bỗng bồng bềnh thêm phần quyến rũ.

“VẬY thì anh hãy sớm quay trở lại.” Nga cười dịu dàng, trong đáy mắt long lanh gợn sóng.

Cô lấy tay chạm vào những sợi tóc đang vươn trên vầng trán cao thông minh của anh.

Suốt cả ngày hôm nay, Will để ý thấy Nga cứ xem đồng hồ liên tục. Anh cũng đoán được phần nào nguyên nhân tại sao. Chính anh cũng đang cố gắng níu kéo dòng thời gian ngăn ngủi đang lặng lẽ trôi qua.

“Will à, mình đi ra ruộng chơi đi.” Nga kéo tay Will đứng lên.

Cả hai lại dạo bước ra phía ngọn đồi nơi cuối làng. Dáng cô và anh nhỏ bé thấp thoáng giữa đồi ruộng bạt ngàn bạt ngàn xanh ngắt. Những cơn gió nhẹ mang hơi lạnh của mùa đông thổi ùa vào mái tóc dài đen mượt của Nga, khiến chúng bay phất phơ trong gió...

Will đứng lặng phía sau Nga, anh ngấm nhìn dáng lưng thon thả bằng ánh mắt mê đắm. Đây là lần đầu tiên trong đời, anh biết đến cảm giác sợ phải xa một người. Nửa vòng trái đất, nếu quá nhưng nhớ cô, anh sẽ phải tìm cô nơi nào?

Nga để tay lên miệng, gọi vọng về phía Will, giọng nói thanh thoát dịu dàng men theo làn gió nhẹ.

“Will ngốc nghếch, anh đang làm gì thế?”.

Will cười toe, bước nhanh về phía cô.

“To gan, hãy đợi đấy ngốc xít ” Will cũng không phải tay vừa, đáp trả ngay một tên mới toanh cho Nga.

Nga cười ngất, lè lưỡi trêu.

“Will tồ, chậm chạp, xấu xí, hâm hấp ” Vừa gọi lớn những mỹ từ dành cho Will, cô vừa trong tư thế sẵn sàng chạy biến nếu bị đuổi theo.

“Nga lùn, bướng bình, cứng đầu, khó ưa...” Will đáp trả nhanh chóng, vừa chạy đuổi theo dáng Nga.

Nga chân ngắn, chẳng mấy chốc đã bị Will giữ lại. Một cái ôm từ phía sau thật dịu dàng và ấm áp.

“Anh sẽ đuổi theo em đến tận cùng trời cuối đất...”

Nga xoay người nhìn Will, ánh mắt long lanh dưới ánh nắng nhẹ nhàng, hơi lạnh phà vào khuôn mặt hơi khô, ửng hồng trên đôi má. Cô nhìn anh trong vài khoảnh khắc rồi bất chợt cất giọng ngập ngừng.

“Em sẽ đợi anh ở đây....Vì thế, anh nhất định phải quay trở lại nhé...”

Có những câu nói, dù không được thốt lên bằng những từ ngữ hoa mỹ, nhưng lại có thể chạm vào những nơi sâu thẳm nhất trong trái tim con người.

Ánh mắt nâu âm trầm chăm chú nhìn cô, dịu dàng và ấm áp, quen thuộc và ngọt ngào.

Hai mái đầu từ từ tiến lại gần nhau, tóc chạm tóc, mắt chạm mắt, mũi chạm mũi...

Hơi thở nam tính hương bạc hà quen thuộc quanh quẩn đâu đây. Giọng nói khe khẽ nhưng dứt khoát men theo không khí chạy thẳng vào tiềm thức của Nga.

“Anh hứa...”

Từ mô đất cao của làng BaTu là một khung lung tuyệt đẹp. Cảnh vật được tô vẽ sinh động thêm bởi bóng dáng của hai trái tim đang khao khát được gần bên nhau.

Từ xa, ông mặt trời dần dần xuống núi. Tạm biệt một ngày êm đềm đã trôi qua. Tạm biệt một tình yêu đang sắp phải chia xa.

Chiều chạng vạng.

Trăng non đã nhú lên tự bao giờ. Màn đêm dần bao trùm mọi vật ở Ba Tu.

Nga về nhà sau một ngày rong ruổi khắp nơi cùng Will. Có lẽ, dấu chân anh và cô đã in sâu trên mọi ngõ ngách ở buôn làng.

Vừa về tới cổng, Nga đã thấy Tuấn ở sân. Anh đang hút thuốc, khuôn mặt trầm tư suy nghĩ.

Nga đứng tần ngần một hồi lâu ở cổng mà Tuấn vẫn không hề hay biết. Cho đến khi cô cất tiếng hỏi, anh mới giật mình nhìn về phía phát ra giọng nói dịu dàng.

“Anh Tuấn đang đợi SaNi à?” Nga ngập ngừng, lẩn tránh ánh nhìn của Tuấn.

Tuấn tiến đến gần Nga, đôi mắt nhìn cô chăm chăm như xuyên thấu vào người. Lúc nào, Nga cũng cảm thấy khó thở trước ánh nhìn này, nên cô luôn tìm cách né tránh.

“Không, anh đợi em.” Giọng Tuấn lạnh tanh.

Anh ném điếu thuốc xuống đất và dập tắt bằng gót giày. Anh chà qua lại nhiều lần để chắc chắn rằng điếu thuốc đã tắt hoàn toàn.

“Có chuyện gì không anh?”

“Anh quên nhắc em. Ngày mai, chúng ta sẽ sang buôn bên cạnh để họp với nhóm tình nguyện bên đó.” Vừa nói Tuấn vừa quan sát sắc thái trên gương mặt Nga.

Không nằm ngoài sự dự đoán của anh, Nga trông rất thất vọng.

Ngày mai, phái đoàn sẽ rời buôn. Nga rất muốn được ở lại buôn để chào tạm biệt Will. Nếu biết cô sẽ không ở đây vào sáng mai. Chắc anh sẽ buồn lắm...

Thật ra, những buổi họp như thế này, trước đây, đều do Tuấn đảm trách. Nếu có, chỉ là cô phụ họa phần chuẩn bị phần nội dung. Nhưng không hiểu sao lần này, Tuấn lại muốn cô đi cùng. Tất nhiên, cô không thể nào từ chối. Cô không thể vì công việc cá nhân mà làm ảnh hưởng đến công việc của đội.

“Ngày mai, mình sang bên đó lúc mấy giờ vậy anh?” Giọng Nga ỉu xìu.

Cô thầm hy vọng có thể về buôn kịp lúc. Vì xe của phái đoàn sẽ lăn bánh rời buôn lúc 11 giờ trưa.

“Chúng ta sẽ khởi hành lúc 8 giờ, cuộc họp cũng kéo dài không quá lâu...” Tuấn như đoán được suy nghĩ của Nga nên cũng trấn an cô.

Từ Ba Tu đến buôn bên cạnh mất khoảng 40 phút lái xe. Cuộc họp kéo dài ít nhất cũng phải một tiếng, Nga nhắm tính. Nếu mọi việc diễn ra suông sẽ như dự định thì có lẽ cô sẽ về lại Ba Tu đúng giờ để chào tạm biệt Will.

“Anh có cần em giúp gì không?” Mắt Nga đã sáng hơn lúc này.

“Ồ, cũng không có gì nhiều. Chỉ có vài chồng tập sách vở gửi sang cho bọn trẻ bên đó.”

Tuấn là một mảnh thường quân tốt bụng. Tuy anh chưa bao giờ nói ra. Nhưng Nga có thể nhìn thấy được, anh là một người có tấm lòng nhân hậu. Lần nào, công tác sang những buôn khác, anh đều không quên mang quà cho bọn trẻ con bên đó. Hầu hết là sách vở, quần áo, dụng cụ học tập. Không phải nói, bọn trẻ sung sướng và hạnh phúc biết nhường nào, khi nhận được những món quà đó từ anh. Và tất nhiên, chi phí đều do anh tự bỏ tiền túi ra mà không nhận được bất kỳ sự tài trợ nào.

Nga nhìn Tuấn với ánh mắt thăm ngưỡng mộ.

“Anh Tuấn thật là một người tấm lòng nhân hậu. Chắc bọn trẻ con sẽ vui lắm.”

Tuấn cười nhẹ, ánh mắt trầm buồn nhìn cô.

“Đôi khi, lòng tốt và sự chân thật không hẳn là tất cả...”

Lời nói của Tuấn như xoáy thẳng vào tâm tư của Nga. Cô nhìn anh về ái ngại, rồi từ từ chuyển ánh nhìn đi nơi khác. Dù trái tim vốn không có lỗi, nhưng Nga luôn cảm thấy trách cứ bản thân mình. Lẽ ra, cô nên giữa khoảng cách và thẳng thắn hơn với Tuấn ngay từ lúc đầu. Thì có lẽ, giờ đây, anh sẽ không phải ngày một lúng sâu vào thứ tình cảm mê đắm dành cho cô.

Tuấn biết, cho dù anh có cố gắng như thế nào đi chăng nữa, thì anh cũng không có được thứ tình cảm mà Nga đang dành cho Will. Tuy nhiên, trong lòng anh vẫn không nguôi hy vọng. Sự chân thành rồi sẽ sớm được đón nhận. Cho dù đã có lúc, mong ước này tưởng chừng như không còn bất cứ tia hy vọng nào....

—o—

8 giờ tối tại bãi đất rộng gần cuối buôn...

Tiệc trại vẫn được tổ chức như mọi khi vào ngày cuối tuần. Nhưng hôm nay, đặc biệt hơn, vì đây là buổi tiệc cuối cùng mà buôn làng chiêu đãi phái đoàn.

Đêm nay, hầu hết mọi người đều có mặt. Ai cũng trò chuyện rôm rã, ôm hôn tạm biệt đầy lưu luyến. Họ biết, chỉ ngày mai qua đi, Ba Tu sẽ lại trở về với nhịp sống lặng lẽ như trước kia, khi thiếu vắng những nụ cười của các thành viên trong phái đoàn...

Lan Anh ngồi bên cạnh đồng lửa, cầm cây củi khô đập đập nhẹ vào đồng tro bụi trước mặt. Đêm nay, cô không còn vẻ nhí nhảnh như mọi khi, khuôn mặt xụ xuống. Cô thở dài, ngồi chống cằm nhìn mọi người đang hát hò, nhảy múa.

Tuấn “xuống nước” bước đến chỗ Lan Anh rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Sao hôm nay, trời không mưa nhỉ?” Vừa nói Tuấn vừa ra điệu bộ nhìn dáo dạt lên bầu trời đầy sao.

Lan Anh giật mình quay sang. Vừa nhìn thấy Tuấn, cô đã kín đáo nở nụ cười vui sướng nhưng vẫn giả vờ giận dỗi.

“Ai thèm nói chuyện với Tuấn...”. Như nhớ ra điều gì, cô liền quay sang nhìn Tuấn, miệng mím lại, cao giọng hỏi anh. “Mà ý Tuấn là sao? Mưa gì ở đây?”

“Vì hôm nay, Lan Anh trầm tư quá. Nên Tuấn lo trời lại đổ mưa.” Tuấn phì cười.

Lan Anh lườm Tuấn rồi sẵn giọng.

“Hứ...”

” Cho Tuấn.... xin lỗi vì đã lớn tiếng với Lan Anh...Lúc đó, Tuấn nóng quá...” Tuấn ngập ngừng nói, giọng có vẻ hối lỗi.

Lan Anh quay đầu đi nơi khác. Hôm nay, sao Tuấn lại dịu dàng với cô đến như vậy? Cô đưa tay lên lồng ngực, tim cô lại đập rộn ràng nữa rồi. Cô đắc chí mỉm cười rồi quay lại nhìn Tuấn.

“Không thể tha thứ được...” Khuôn mặt Lan Anh đanh lại.

Tuấn nhìn Lan Anh bằng đôi mắt thành khẩn. Giọng anh ôn tồn.

“Vậy Tuấn phải làm sao thì Lan Anh mới hết giận đây?”

Lan Anh nhìn Tuấn, suy nghĩ vài giây....

Khuôn mặt cô lộ vẻ thích thú với ý nghĩ đang lóe lên trong đầu. Cô đứng phắt dậy, lôi tay Tuấn, yêu cầu anh đứng lên.

“Đi, đi với Lan Anh ra đây...”

Tuấn vẫn cố ngồi, lưỡng lự hỏi.

“Đi đâu vậy?”

“Tuấn ra đây thì biết...”

Lan Anh kéo Tuấn ra chỗ mọi người đang ca hát, nhảy múa. Tuấn từ chối nhưng Lan Anh vẫn cứ kéo anh ra cho bằng được. Cuối cùng, với sự góp sức của vài cô gái trong buôn, Tuấn đành miễn cưỡng đứng giữa một rừng người đẹp xinh lung linh.

“Tuấn không biết múa, tha cho Tuấn đi...” Tiếng Tuấn át vào tiếng hát, tiếng khèn, tiếng trống ồn ào...

“Gì mà không biết. Tuấn ở đây bao lâu mà không biết múa. Ừ, mà cứ cho là không biết đi, giờ Lan Anh dạy Tuấn nè...” Lan Anh dí đầu sát vào tai Tuấn, cao giọng nói.

Lan Anh vốn thông minh sáng dạ. Dù chỉ ở đây có mấy tuần, mà điệu múa nào cô cũng thành thạo, động tác dẻo dai chẳng thua gì các cô gái trong buôn.

Nga nhìn theo hướng chỉ tay của Will về phía đám đông, nơi Lan Anh và Tuấn đang nhảy múa. Nhìn vẻ mặt ngượng ngùng cùng những động tác cứng nhắc miễn cưỡng của Tuấn, khiến Nga không khỏi bật cười.

“Trông buồn cười quá. Từ đó đến giờ, anh Tuấn chưa bao giờ múa. Chị Lan Anh thật tài, rủ được Tuấn ra tận đó.” Nga cười giòn tan.

“Vậy còn em?” Will quay sang nhìn Nga hỏi.

Nga lắc đầu lia lịa.

“Ồ không, em không biết múa đâu.”

Thật ra, Nga cũng biết đôi chút. Cô đã ở đây lâu như vậy mà. Tuy nhiên, cô là người khá nhút nhát, rất ngại thể hiện bản thân ở chốn đông người như thế này. Nên cô cho rằng, trả lời không biết là giải pháp tốt nhất.

Tuy nhiên, người bên cạnh Nga lại không nghĩ như vậy...

Will nhìn Nga bằng đôi mắt ngờ vực. Anh suy nghĩ vài giây rồi kéo tay cô đứng lên.

“Đi nào...”

“Anh muốn đi đâu?” Nga ngược mắt nhìn Will, sửng sốt hỏi.

“Đi múa...” Will cười nửa miệng, vẻ bồn chồn.

Nga nhanh chóng giật tay lại từ chối nhưng Will vẫn nắm chặt và kéo đi. Cô rất sợ những cái nắm tay của Will. Nếu anh đã muốn giữ, cô khó lòng khoát ra được.

“Không, em không múa được đâu. Anh đi một mình đi...”

Will vẫn làm theo ý mình, kéo Nga hòa vào đám đông, rồi múa theo những động tác của các cô gái xung quanh mình....

Will nắm lấy tay Nga, dìu cô xoay thành nhiều vòng....

...

..

.

Đến vòng thứ 4, cô chóng mặt không đứng vững được nữa, nên bất thành lình ngã về phía sau. Nhưng may mắn thay, Will đã nhanh tay kéo kịp cô vào lòng mình...

Nga vẫn còn xanh mặt sau sự cố. Cô vòng tay ôm lấy cổ Will và nép vào lòng anh. Trong khi, Will cũng đang ôm chặt lấy vòng eo thon nhỏ của cô....

Hai ánh mắt long lanh chạm vào nhau trong vài khoảnh khắc. Dù đây không phải là lần đầu tiên, họ ngấm nhìn nhau, nhưng ánh nhìn vẫn sâu sắc và mê mẩn như không còn biết tới bất kỳ điều gì đang diễn ra xung quanh mình...

Tuấn đứng phía sau Will và Nga từ lâu. Gương mặt anh tối sầm lại khi nhìn thấy cảnh không muốn thấy này. Anh đau khổ rời khỏi đám đông ngay sau đó. Mặc cho Lan Anh gọi với theo.

“Đang múa mà đi đâu vậy. Tuấn...Tuấn...”

Lan Anh nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu rồi cũng nhanh chóng rời khỏi đám đông để chạy theo Tuấn.

Phía xa xa gần đồng lúa trại, một cô gái Xơ-đăng xinh đẹp mặc váy trắng mà đang cong nhẹ khoe môi thích thú. Không ai biết rằng, cô đã vừa phải trải qua những giây phút nhói lòng khi nhìn người mình yêu thích hòa cùng nhịp múa cùng một người con gái khác...

Nga ngồi dự họp nhưng liên tục liếc nhìn đồng hồ, lòng cô vô cùng nôn nóng như đang ngồi trên đồng lúa. Nga lo lắng sẽ không kịp giờ trở lại buôn.

Tuấn có thể nhìn thấy được vẻ bồn chồn, lo lắng trên gương mặt Nga nhưng anh vẫn cố tình kéo dài cuộc họp càng lâu càng tốt. Anh biết làm điều này thật là ích kỷ, nhưng vẫn làm vì anh không muốn Will và Nga gặp nhau trước lúc chia tay. Họ sẽ lại càng thêm lưu luyến. Anh tin rằng, sau ngày hôm nay, tất cả mọi thứ sẽ kết thúc. Nga và Will sẽ không còn cơ hội được gặp nhau nữa. Anh ta cũng đã có bạn gái ở quê nhà rồi còn gì. Anh sẽ làm bất cứ điều gì để có được Nga, bằng cách này hoặc cách khác...

“Cô Nga, cô có ý kiến gì về kế hoạch này?”

Nga ngồi im, không trả lời, tâm trí cô đang để tận nơi đâu. Đến khi Tuấn hỏi lại lần thứ hai cô mới giật mình ngỡ người ra.

“Dạ...”

Nga thấy mọi người trong phòng đang nhìn mình. Cô không biết mọi người đang họp về vấn đề gì nữa nên liền quay sang nhìn Tuấn cầu cứu. Tuấn nhắc lại câu hỏi, cô mới lung túng nhìn vào quyển sổ trước mặt và phát biểu một cách hồ hếch.

Tuấn lắc đầu thở dài ngán ngấm.

Cùng lúc đó tại nhà Rông ở Ba Tu...

Mọi người trong buôn đứng đông đủ nơi chiếc xe buýt của phái đoàn để chào tạm biệt. Các thành viên bắt đầu chuyển hành lý của mình lên xe.

Bà con trong buôn bịn rịn nói lời chia tay và tặng quà lưu niệm cho các thành viên trong đoàn. Không khí thật xúc động như sắp phải chia xa những người thân trong gia đình..

Will hết ngồi lại đứng, xem đồng hồ liên tục. Anh cứ nhìn ra con đường phía trước ngóng trông Nga về. Cô đã hứa là sẽ về trước 10 giờ để gặp anh...

Nga thở phào nhẹ nhõm vì cuối cùng cuộc họp cũng kết thúc. Cô tiến nhanh ra xe với hy vọng sẽ trở về buôn sớm. Tuấn vẫn thong thả bước đi không chút vội vàng. Anh đến mở cửa xe cho Nga rồi lên xe.

Khi Tuấn bắt đầu đề máy xe thì chiếc Jeep bắt đầu có vấn đề. Nó không ngoan ngoãn như mọi ngày với âm thanh nổ máy chói tai quen thuộc, mà thay vào đó là tiếng ề ề ừ ừ đứt quãng. Tuấn lẩm bẩm.

“Quái lạ...”

Nga bắt đầu cảm thấy lo, cô nhíu mày quay sang hỏi.

“Xe bị làm sao vậy anh?”

“Anh cũng không biết. Sáng nay, nó vẫn chạy bình thường mà...” Tuấn vẫn cố khởi động máy.

“Hay là nó hết xăng.” Nga nhăn mặt hỏi.

“Không, anh đã đổ đầy bình trước khi đến đây. Em ngồi đây, anh xuống kiểm tra thử.”

Tuấn nhảy xuống xe rồi mở thùng xe phía trước lên kiểm tra một hồi lâu. Nga nhìn đồng hồ, đã 9 giờ 15 phút. Mất kiên nhẫn, cô bước xuống xe, tiến đến chỗ Tuấn.

“Xe bị sao vậy? Có sửa được không anh?”

Tuấn chất lưỡi trả lời.

“Anh cũng không biết. Có lẽ, phải gọi thợ ở Kon Tum lên sửa.”

Khi nghe đến đây, Nga bắt đầu hoang mang thực sự.

“Vậy làm sao mà mình về buôn đây?”

Tuấn đắn đo.

“Anh rất tiếc, nhưng giờ không biết phải làm sao. Để anh vào trong hỏi thử xem họ có thể đưa chúng ta về không?”

Nói xong, Tuấn đi vào lại văn phòng. Nga đứng đợi ngoài sân. Cô bồn chồn đứng ngồi không yên, liên tục nhìn đồng hồ, 9 giờ 20 phút.

Nga không biết phải làm gì trong lúc này. Nếu về trễ, cô sẽ không gặp được Will. Có lẽ, giờ này, anh đang ngóng trông cô về. Nếu không thấy cô, chắc anh thất vọng lắm.

Tuấn trở ra, thở dài nói.

“Khoảng 1 tiếng nữa. Mọi người họp xong sẽ đưa em về lại buôn. Anh phải ra Kon Tum tìm người sửa xe.”

Khuôn mặt Nga lộ rõ vẻ thất vọng, cô nhăn mặt.

“Sao? 1 tiếng nữa à?...Như vậy thì...”

Tuấn nhìn Nga vẻ ái ngại.

“Anh xin lỗi nhưng chúng ta phải đợi thôi...”

Nga đi đi lại lại trong sân. Khuôn mặt đăm chiêu và lo lắng. Sau vài phút suy nghĩ, cô tiến đến chỗ Tuấn đang cúi cúi sửa xe.

“Anh Tuấn, chắc anh ở lại một mình chờ xe nhé.”

“Còn em ” Tuấn ngạc nhiên hỏi.

“Giờ, em phải đi thôi...”

Tuấn trợn mắt nhìn Nga.

“Em định đi bộ về hả?”

Nga im lặng nhìn Tuấn rồi gật đầu dứt khoát.

Tuấn chau mày khi biết ý định điên cuồng của Nga, anh liền ngăn cô lại.

“Em có bị làm sao không? Làm sao mà đi bộ về được. Phải mất cả tiếng đồng hồ mới về đến buôn. Đường đi lại vắng vẻ...”

Nga hiểu những điều mà Tuấn đang lo lắng, nhưng cô không thể làm khác hơn. Dù chỉ là một chút hy vọng mong manh, cô cũng phải cố về lại buôn để gặp Will.

“Em hiểu, nhưng em phải về buôn anh Tuấn ơi...Gặp lại anh sau nha..”

Vừa nói dứt lời, Nga đã vội vàng quay đi mặc cho Tuấn gọi với theo.

“Nga, Nga...”

Chẳng mấy chốc, bóng Nga đã khuất dần. Tuấn bức tức, đập nắp thùng xe thật mạnh.

“Rầm”

Thật ra, xe không hề bị hư hỏng gì cả. Tuấn đã sắp xếp hết tất cả mọi việc này. Anh chỉ muốn kéo dài thời gian để anh và Nga nán lại đây lâu hơn. Trước khi vào họp, anh đã bí mật tháo sợi dây điện chức năng làm máy hoạt động ra. Anh không ngờ rằng, Nga lại dám nghĩ đến việc đi bộ cả một quãng đường dài một mình trở lại buôn như vậy...

...

..

.

Nga đi như chạy, đi một lúc cô lại chạy, mệt quá cô lại đi. Vừa đi, cô vừa nhìn đồng hồ. Chỉ còn 20 phút nữa là phái đoàn rời buôn. Mà quãng đường trước mặt cô phải đi sẽ phải mất đến 40 phút. Nên cho dù có về đến buôn, thì cô cũng không thể gặp Will. Anh ấy sẽ thất vọng lắm. Nghĩ đến khuôn mặt đang lo lắng của Will là bước chân Nga như được tiếp thêm sức mạnh.

Mặc kệ tất cả, trong đầu cô chỉ nghĩ đến việc gặp Will. Cô cố chạy thật nhanh, có mệt cũng phải chạy. Nếu cô dừng lại, sẽ không còn kịp nữa. Mái tóc dài bay bay trong gió, chiếc cặp đeo bên hông đập vào người cô đều đặn theo từng mỗi bước chân.

...

..

.

Đồng hồ chỉ đúng số 10. Mọi người bắt đầu bước lên xe. Thấy Will vẫn đứng tần ngần, Lan Anh tiến đến hỏi.

“Cậu chờ Nga phải không?”

Will nhăn mặt, vẻ bồn chồn.

“Tôi không biết có chuyện gì không mà sao cô ấy vẫn chưa về. Cô ấy đã nói là sẽ về đây trước 10 giờ. Tôi lo quá...”

Lan Anh đặt tay lên vai Will trấn an.

“Chắc không có chuyện gì đâu. Cậu đừng lo...”

Sau đó, Lan Anh đến bên bác tài xế rồi nói khẽ vào tai.

“Bác ơi, chờ thêm 5-10 phút nữa nhé...” Cô nháy mắt.

Bác tài nhìn Lan Anh vẻ hiểu ý rồi vui vẻ gật gật đầu...

“Ahhhh...đau quá...”

Tiếng Nga kêu lên giữa khoảng không vắng lặng. Do quá vội vàng, cô không để ý mặt đường nên bị vấp phải một tảng đá to. Cô ngã nhào xuống đường, sức nặng của cơ thể đè lên đôi tay khiến những viên đá nhỏ đâm xuyên da, xước hết cả đôi bàn tay. Máu rỉ rã bắt đầu tuôn ra...Nhưng cô cũng không màng đến dù cô bị bệnh máu loãng rất khó cầm. Trong đầu cô chỉ nghĩ đến việc tiếp tục chạy. Mồ hôi ướt đầm chiếc áo thun màu trắng dài tay...

...

..

.

Mọi người đều đã yên vị trong xe. Duy chỉ mình Will vẫn đứng chờ bên ngoài. Một vài ánh mắt đang nhìn anh ái ngại. Anh không muốn vì mình mà mọi người phải chờ đợi. Cuối cùng, anh đành miễn cưỡng bước lên xe, mắt vẫn không thôi hướng về phía con đường trước mặt...Gương mặt anh buồn rười rượi.

Lan Anh quay sang bác tài xế nói giọng nài nỉ.

“Xin bác cầu giờ một chút nghen bác. Tội nghiệp tụi nó đang yêu nhau, anh chàng về lại Mỹ mà chưa tạm biệt con bé. Phiền bác...”

Bác tài một lần nữa lại vui vẻ gật đầu, vẻ cảm thông.

Sau một hồi khởi động máy, xe bắt đầu lăn bánh chạy một cách chậm rãi có chủ ý....

Nga nhìn đồng hồ, 10 giờ 30 phút. Trễ mất rồi! Nga khẽ thốt lên. Cô chạy về phía ngọn đồi trước mặt.

Từ đây, Nga đã thấy thấp thoáng làng Ba Tu. Nhìn về phía con đường trước mặt, cô mừng rỡ khi nhìn thấy xe của phái đoàn đang lăn bánh trên đường. Cô vội vàng chạy về hướng đó.

Khi Nga đến nơi thì xe đã chạy được một quãng khá xa. Cô đứng giữa đường, vẫy tay và gọi to với hy vọng một ai đó trên xe có thể nhìn thấy. Thế nhưng, tiếng ồn của động cơ xe lấn át hết cả tiếng cô. Cô mất hết hy vọng, đứng thẫn thờ nhìn làn khói bụi bay phía sau xe.

Xe vẫn chạy, không hề có dấu hiệu dừng lại. Nga chống tay xuống đùi, thở hổn hển, tưởng chừng như cô không còn sức để thở. Ánh nắng vàng vọt chiếu lên vầng trán trắng muốt đang ướt đầm mồ hôi. Trông cô phờ phạc, tái xanh đến đáng thương. Máu từ đôi bàn tay đang mất sức tuôn ra như cổ tình khiêu khích. Vậy mà, cô vẫn không nghe thấy cảm giác đau. Chỉ có nỗi đau âm ỉ đang dần phát ra từ lồng ngực nhấp nhô...

Trong lúc tưởng chừng như vô vọng nhất, Will lơ đãng nhìn lại phía sau tìm kiếm hy vọng mong manh. Và điều kỳ diệu đã xảy ra...

Ánh mắt nâu đang ứa sâu bỗng tỉnh anh lạ thường. Anh đứng bật dậy chạy về hướng cửa ra vào và cầu xin bác tài xế dừng xe lại. Không quên nói lời xin lỗi mọi người riu rít.

Lan Anh và các thành viên trong đoàn vui mừng dìu anh, vỗ tay, hò hét ầm ĩ mà không hề tỏ ra một chút khó chịu. Ai cũng biết hai người họ yêu nhau tha thiết như thế nào.

Tim Nga như ngừng đập khi chiếc xe Bus đột ngột dừng lại từ đằng xa. Cô nhìn kỹ lại một lần nữa vì cứ tưởng mình đang bị ảo giác.

Nga mỉm cười mừng rỡ khi nhìn thấy dáng người quen thuộc bước xuống xe.

“Will...” Cô khẽ gọi tên anh.

Nụ cười tươi hạnh phúc xuất hiện trên gương mặt điển trai của Will sau nhiều giờ trầm lặng. Không chần chừ, anh chạy nhanh đến chỗ Nga.

Nga như kiệt sức nên chỉ có thể bước những bước nhỏ chậm rãi, cô có thể cảm nhận đôi chân mình đang run lên cầm cập như chỉ trực ngã quỵ xuống đường. Thế nhưng, anh chính là sức mạnh diệu kỳ khiến cô đứng vững ngay lúc này...

Chỉ mất một phút, Will đã đứng trước mặt Nga. Cả hai vừa thở vừa mỉm cười nhìn nhau không nói nên lời. Chỉ có ánh nhìn mê đắm và nụ cười hạnh phúc...

Will nhanh bước tiến đến, ôm chầm lấy Nga và nhấc bổng cô lên. Người Nga như lơ lửng giữa khoảng không một vòng tròn trĩnh. Đôi tay cô bám chặt vào người Will. Đầu gục vào lòng anh. Cô có đang mơ không? Cô khẽ hỏi.

“Anh cứ tưởng rằng, anh sẽ không thể gặp em. Ôi, tạ ơn Chúa...” Will hôn hờ.

Giọng Nga yếu ớt vì mệt.

“Em xin lỗi vì đã về muộn.”

Will khẽ khàng, dịu dàng trấn an Nga.

“Không sao, không sao đâu... Em về là tốt rồi...”

Nga đẩy nhẹ người Will ra, đôi mắt đen lặn tẩn những đợt sóng nhẹ chăm chú nhìn anh.

“Will...” Cô khẽ gọi tên.

“Gì thế em...”

“Anh nhớ giữ gìn sức khỏe, học tập thật tốt nhé...” Cô dừng lại, những giọt nước mắt bắt đầu nhẹ rơi từ khóe mi buồn man mác.

Will im lặng nhìn cô, ánh mắt nâu không giấu được vẻ xót xa. Anh lấy tay lau những giọt nước mắt đang rơi dài trên đôi má mịn màng ửng hồng...

“Đừng khóc, em khóc như thế này, anh không thể nào yên lòng mà đi được...”

Nga nhanh tay lau những giọt nước mắt và cố kiềm chế cảm xúc của mình. Bàn tay rớm máu làm nhòe nhoẹt hai bên má. Thế nhưng, cô vẫn không thể ngăn được những dòng lệ vẫn đang buông bình tuôn trào trong vô thức.

Will hốt hoảng nắm lấy tay cô hấp tấp hỏi.

“Gì thế này, tay em bị làm sao vậy?”

Nga co hai đôi bàn tay lại, nhanh miệng đáp.

”Em sơ ý té, không sao đâu. Anh đừng lo...”

Will nắm lấy tay Nga, khuôn mặt nhăn nhó hỏi giọng quan tâm.

“Em có đau lắm không?”

Nga lắc đầu gượng cười.

“Em nhớ về bằng lái cẩn thận kéo nhiễm trùng...” Will căn dặn.

Nga gật đầu, đôi mắt không thôi nhìn Will.

“Em biết rồi...Anh mau lên xe đi, mọi người đang chờ kìa...”

Will luyến tiếc ôm lấy Nga, giọng khe khẽ bên tai cô.

“Nga, anh rất yêu em...Anh thực sự không muốn rời xa em một chút nào...”

Một giọt nước mắt lại rơi từ đôi mắt đen láy. Nga cố gìm giọng, tỏ vẻ lạc quan. Cô không muốn những giọt nước mắt của mình níu giữ bước chân anh.

“Will, hãy xem đây là một thử thách. Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau mà...6 tháng sẽ trôi qua thật nhanh phải không anh?”

“Anh sẽ thường xuyên viết thư cho em...”

Nga gật đầu, đẩy nhẹ người Will ra...

“Em đợi anh...Đừng quên Ba Tu, đừng quên... em, anh nhé!”

Will gật đầu, ôm chặt lấy Nga lần cuối. Đôi mắt nâu khẽ khép hờ để ngăn dòng nước mắt sắp sửa trào ra. Anh hôn nhẹ vào tóc cô rồi khẽ nói.

“Tạm biệt Camila...”

“Tạm biệt Will...”

Will miễn cưỡng quay lưng bước đi, khuôn mặt buồn đến nao lòng người. Bất chợt, chân anh thưng lại bởi một giọng nói dịu dàng, nhẹ nhàng tựa dòng suối mát...

“Em yêu anh...nhiều lắm!!!”

Will khẽ nhắm mắt, rồi quay người lại nhìn về phía Nga. Anh đi nhanh về phía cô rồi ôm hôn một cách thấm thiết và nồng nàn. Nụ hôn say đắm và cuồng nhiệt đến độ khiến tim Nga như ngừng đập...

Trong hơi thở gấp gáp, giọng Will cất lên đầy xúc động.

“Anh sẽ quay lại. Nhất định anh sẽ quay lại...Tạm biệt Nga!”

Will nhắm mắt quay lưng đi thật nhanh. Anh thẳng tiến mà không ngoáy đầu nhìn lại. Anh sợ một phút yếu lòng, anh sẽ không thể quay trở lại xe. Trước khi bước lên xe, anh vẫy tay Nga lần cuối.

Nga vẫn đứng đó, vẫy tay đều đều cho đến khi xe chạy xa khuất. Will ngồi trong xe ngoáy đầu nhìn lại phía sau cho đến khi dáng Nga khuất dần.

Hình ảnh cô gái Việt Nam bé nhỏ đứng giữa con đường vắng lặng, phút chốc in sâu vào tâm trí anh...

“Ngày gặp em, đi bên em, không nói được câu gì. Ngồi kề em, sao mùa đông thấy không giá lạnh. Ngày gặp em, sương đêm rơi, gió rét từng cơn lạnh lùng. Sao lòng anh, thấy ấm nồng cuộc tình đầu tiên. Giờ chia tay, em quay lưng che giấu bờ mi lệ rơi. Ta xa nhau, mong đến một ngày gặp lại. Giờ chia ly, anh xa em, nhưng sẽ nhớ em, người ơi. Trái tim anh, trái tim em, không giờ xa...”

—o—

LTG:

-Camila Senensis: hoa chè

12. Chương 12: Người Đẹp Nói Dối

3 năm trước...

Mĩ Quốc.

Vivian Phạm và William Đinh Tells gặp nhau lần đầu tiên tại Quận Cam, bang California. Khi đó, Will và các bạn của anh bay từ Massachusetts sang California cho kỳ nghỉ Xuân. Trong một lần tình cờ, khi đến dự cuộc thi Hoa Khôi được tổ chức trong cộng đồng người Việt tại Mỹ dành cho các cô gái gốc Việt. Ngồi dưới hàng ghế khán giả, tim Will đã xao động lần đầu tiên trước vẻ đẹp rực rỡ tràn đầy nhựa sống của Vivian. Cô đẹp nổi bật giữa một rừng nhan sắc với khuôn mặt xinh đẹp, ánh nhìn đầy mê hoặc, nụ cười tỏa nắng và một thân hình gợi cảm. Không nằm ngoài dự đoán của Will và các bạn của anh, Vivian xuất sắc đăng quang ngôi vị Hoa Khôi trong cộng đồng người Việt tại Mỹ mùa Xuân năm đó.

Sau khi cuộc thi kết thúc, Will đã mạnh dạn tiến đến chỗ Vivian đang đứng chia vui cùng gia đình và bạn bè. Anh làm quen Vivian bằng một bó hoa hồng tuyệt đẹp và một tấm thiệp chúc mừng, trong đó có kèm theo số điện thoại của anh. Trước một anh chàng đẹp trai phong độ và gia cảnh khá giả như Will, chỉ sau một thời gian ngắn hẹn hò và tìm hiểu về nhau, Vivian đã gật đầu đồng ý làm bạn gái của anh. Sau 1 năm quen biết, Vivian chuyển đến sống cùng Will trong căn hộ của anh, gần trường đại học MIT ở Masachuset.

Là mối tình đầu tiên của Will, Vivian được anh yêu thương và chiều chuộng hết mực. Anh sẵn sàng làm bất cứ điều gì mà Vivian thích, cả về vật chất lẫn tinh thần. Vivian luôn mong ước được trở thành một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng. Cô khao khát được đến MiLan, Ý, một trong những kinh đô thời trang thế giới để học tập. Ban đầu, Will không đồng ý vì anh không muốn xa cô. Nhưng cuối cùng, anh cũng chiều theo ý người yêu và chu cấp toàn bộ phí học tập và sinh hoạt cho Vivian. Sau mỗi mùa học, Will lại bay sang Milan thăm người yêu hay Vivian bay về Mỹ để thăm anh. Tình yêu của đôi trai tài gái sắc vẫn rất mặn nồng và say đắm dù cho có trở ngại về khoảng cách địa lý. Đến năm thứ 3 yêu nhau, tình cảm của họ bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt...

Vivian bắt đầu tiêu xài hoang phí cho những cuộc vui chơi thâu đêm suốt sáng tại các quán bar, vũ trường. Cô mua sắm điên dại để xua tan nỗi cô đơn nơi đất khách quê người và nỗi nhớ nhung người yêu. Will vẫn chu cấp cho Vivian về mọi mặt nhưng dường như đối với cô, như thế vẫn chưa đủ. Cô luôn luôn gọi điện kiểm soát và yêu cầu anh phải sang Milan thường xuyên hơn để thăm cô. Will rất yêu Vivian nhưng việc học của anh ngày càng bận rộn. Chỉ còn hai mùa học nữa là anh sẽ tốt nghiệp đại học. Vì thế, anh muốn có nhiều thời gian để nghiên cứu và thực tập. Thế nhưng, Vivian không cần biết đến điều đó. Cô luôn gọi điện và giận dỗi Will.

Vivian: Anh à, cuối tuần này, anh bay sang Milan đi. Bạn em từ Mỹ sang tổ chức sinh nhật ở đây. Tụi nó tiệc tùng đến 2 ngày 2 đêm lận, vui lắm. Ai cũng có đôi, có cặp. Em không muốn đi dự một mình đâu...

Will: Vivian, anh xin lỗi, anh thực sự đang rất bận. Tuần sau, anh có đến 4 bài kiểm tra quan trọng phải hoàn thành. Anh không thể đến dự tiệc sinh nhật với em, nhưng anh hứa xong mùa học này, anh sẽ sang Milan thăm và ở bên cạnh em lâu hơn...

Vivian: Anh lúc nào cũng vậy. Học, học, học. Còn em thì sao? Em chẳng là gì đối với anh hết...

Will: Anh yêu em, em biết rõ điều này mà.

Vivian: Yêu em mà mỗi lần em cần đến anh thì đều không thấy mặt anh đâu hết, vậy mà gọi là yêu em à?

Will: Sao em lại nói vậy?

Vivian: Anh tự hiểu đi, em ở đây chỉ có một mình, anh có biết là em nhớ anh lắm không?

Will: Vivian, anh cũng rất nhớ và muốn gặp em...nhưng thực sự bây giờ anh rất bận rộn.

Anh muốn hoàn thành tốt những bài kiểm tra quan trọng này. Em biết là anh sắp tốt nghiệp mà...

Vivian: Em không cần biết. Nếu em không nhìn thấy mặt anh tại Milan vào cuối tuần này coi như mình chia tay. Em sẽ không muốn thấy mặt anh nữa...

Will: Alo, Vivian...Alo...

Will thở dài, chậm rãi đặt điện thoại xuống bàn. Trong căn phòng màu vàng nhạt, bên cạnh chiếc đèn đọc sách trên bàn, là đồng sách vở tài liệu chi chít những con số và hình vẽ lớn nhỏ. Will thần thờ nhìn đồng bài tập với gương mặt mệt mỏi. Hai đêm qua, anh gần như thức trắng đêm để học bài cho kỳ thi sắp tới.

Chỉ còn hai mùa học nữa là anh sẽ tốt nghiệp. Anh hiện là sinh viên ưu tú của trường đại học MIT, ngành điện học.

Will không những là một trong những sinh viên xuất nhất của trường đại học MIT, mà anh còn là một trong những sinh viên trẻ tuổi nhất, chuẩn bị tốt nghiệp đại học khi vừa tròn 20 tuổi. Với bằng thành tích học tập quá ấn tượng ở Trung Cấp, không khó để Will được tiếp nhận vào trường đại học danh tiếng MIT, trường chuyên ngành về điện học chất lượng và uy tín nhất nước Mỹ. Đúng theo nguyện của Will và mong ước của cha mẹ anh.

Dù rất yêu và chiều chuộng Vivian, nhưng Will vẫn luôn cố gắng cân bằng giữa việc học và thời gian bên cạnh người yêu. Vì thế, dù biết rằng Vivian rất giận dữ và anh đang đứng trước nguy cơ bị người yêu chia tay, anh vẫn không thể bỏ dở việc học tập của mình. Chỉ vì muốn anh tham gia một bữa tiệc sinh nhật mà ngay cả chủ nhân của nó, anh cũng không biết là ai? Vivian lại lạnh lùng nói với anh những lời tuyệt tình như vậy. Thực sự, trong lòng anh rất giận và ít nhiều cảm thấy thật hụt hẫng....

Tuy nhiên...

Sau 2 ngày không thể gọi điện được cho Vivian. Will bắt đầu lo lắng. Anh gần như phát điên lên. Vừa kết thúc bài kiểm tra cuối cùng, việc đầu tiên anh làm là đặt vé cho chuyến bay đến Milan vào ngày gần nhất.

Cầm tấm vé trên tay, anh mỉm cười hạnh phúc khi hình dung gương mặt xinh đẹp của Vivian, lúc nhìn thấy anh ở Milan ____ Có lẽ, cô ấy sẽ rất bất ngờ!

Nhưng...

Trong khi đang sắp xếp hành lý đi Milan vào ngày hôm sau, anh nhận được một phong thư chuyển phát nhanh từ nơi đó. Will không nghĩ đó là thư của Vivian vì cô chưa bao giờ viết thư tay cho anh. Thư lại không đề tên người gửi. Cầm phong thư màu vàng nhạt, với chiếc tem cổ đại, in hình dấu trường La Mã của thành Rome, trong lòng anh thoáng lên sự tò mò xen lẫn cảm giác bồn chồn khó tả. Anh vội vàng mở phong thư ra xem...

Khuôn mặt điển trai đang rạng ngời hạnh phúc vì sắp được gặp người yêu, chuyển sang đỏ rực đến tận tai, sau đó hoàn toàn biến sắc, chỉ còn một màu trắng bệch, tưởng chừng như cắt sẽ không còn lấy một giọt máu nào. Đôi mắt nâu đen quầng rừ mở to chất chứa đầy sự căm phẫn, nhìn trân trân vào xấp hình trên tay mình. Con thịnh nộ tột cùng đang dâng lên mạnh mẽ trong người anh, khiến tay anh run lên cầm cập, một vài tấm hình đủ màu sắc sắp sẽ rơi lả chĩa xuống nền...

Chủ nhân trong hình, không ai xa lạ, đó chính là Vivian, người bạn gái xinh đẹp của anh, đang ôm ấp và âu yếm bên cạnh một người đàn ông khác. Anh càng đau đớn hơn khi người đàn ông đó, không ai khác, chính là cậu bạn thân cùng khóa với anh, Steven. Hai người chơi chung nhóm với nhau nhiều năm nay, không phải là những người bạn tri kỷ nhưng khá thân thiết. Tim anh đau đớn tột cùng, gương mặt thất thần, đờ đẫn. Anh nhắm mắt quay mặt đi rồi lại nhìn vào những tấm ảnh, dường như anh vẫn chưa thể tin được đó là sự thật...

Dừng lại một vài giây như cố giữ bình tĩnh, tay anh lướt nhanh qua những tấm hình còn lại, người anh run lên bần bật. Mắt anh hoa lên trước những tấm ảnh chụp cảnh phòng the hết sức riêng tư của Vivian và Steven, khi cả hai người đang cuồng nhiệt điên dại trong giây phút thăng hoa tột cùng, với những tư thế gợi tình và kỳ quái nhất. Có nằm mơ anh cũng không thể tin được, Vivian của anh là một cô gái lả lơi và lập dị như những gì cô thể hiện trong những bức ảnh. Chẳng khác nào một cô gái điếm rẻ tiền, đang diễn trò chiều chuộng khách làng chơi.

Đôi mắt giận dữ, đỏ rực như có lửa, anh nhanh tay xé nát những tấm ảnh và ném mạnh chúng vào tường.

“Bịch”

Một vài tấm ảnh chạm đích vào bức tường màu vàng nhạt, những tấm còn lại bị rách tan nát, bay tứ tung khắp mọi nơi trong phòng khách sang trọng, rơi rớt trên bộ sofa bằng gỗ kiểu cổ điển đắt tiền....

Anh loạng choạng ngồi phịch xuống nền. Tựa đầu vào chiếc ghế sofa, gương mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ ngầu, từ từ chuyển dần sang đỏ dần dần đại như người mất phương hướng.

Anh thực sự không thể tin được, hai người mà anh yêu quý lại có thể đối xử với anh như vậy. Trong giây phút giận dữ tột cùng này, anh bật cười chua chát trước sự ngu muội của chính mình. Tại sao đến lúc này, anh mới bắt đầu hoài nghi về thái độ quan tâm khá đặc biệt của Steven dành cho Vivian, ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên ở Quận Cam hay những lần anh tình cờ gặp họ ở cùng một địa điểm, mà theo họ giải thích là tình cờ, và cùng nhau biểu diễn gương mặt ngạc nhiên như những diễn viên chuyên nghiệp.

Thế là anh tin, tin không một chút mảy may suy nghĩ....

Quá đau khổ khi bị người yêu và bạn thân phản bội, anh chỉ còn biết tìm đến men rượu để quên đi nỗi sầu. Nhiều ngày sau đó, anh không ăn uống gì mà chỉ uống rượu và hút thuốc. Người anh gầy đi trông thấy, râu ria mọc lùm xùm như không cạo cả tháng. Đau khổ vì một người con gái đã làm tan nát trái tim anh, anh hận Vivian cùng cực đến độ như muốn bóp nát cô ra nếu như cô xuất hiện trước mặt anh ngay lúc này...

Tiếng chuông điện thoại vang lên giữa không gian tĩnh mịch tối tăm. Will đang nằm dài trên giường, tay vẫn cầm chai rượu. Anh không buồn nhấc máy, đưa chai rượu lên tu một hồi giống như chất men đắng trong chai là nước lã. Vị cay nồng với dung lượng lớn làm anh ho sặc sụa, rượu văng khắp nơi trên người anh, ướt đầm chiếc áo thun màu xanh dương anh đang mặc, văng lên cả chiếc ga giường trắng tinh và nhàu nát. Căn phòng anh giờ đây nồng nặc mùi rượu mạnh và thuốc lá, bẽ bộn, hoang tàn như chưa được dọn cả tháng.

Trong góc phòng là chiếc vali với vài bộ quần áo được xếp dang dở....

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên ầm ĩ chói tai, anh nhào người, rút dây và ném mạnh nó vào tường.

“Rầm”.

Tiếng gõ cửa “Cọc cọc” bên ngoài, nhưng Will không nghe thấy vì anh đã say khướt từ đêm qua. Không thể kiên nhẫn chờ chủ nhân phía sau cánh cửa đen mun này ra mở, Vivian bực bội tìm chìa khóa trong chiếc túi xách hiệu Chanel đắt tiền.

“Cạch”

Cánh cửa đen từ từ mở ra, Vivian kéo vali bước vào, dáng cô cao thanh thoát với những đường cong gợi cảm ẩn phía sau chiếc váy màu đen ôm sát người, đôi giày cao gót màu đỏ chói mắt làm cho dáng đi càng thêm uyển chuyển và quyến rũ. Tuy nhiên, chiếc vali to đùng khiến cô di chuyển khá vất vả.

Thái độ khó chịu tỏ vẻ ra mặt, cô mở đèn lên, gọi tên Will rồi tiến thẳng đến mở cửa phòng ngủ, một mùi hỗn hợp giữa rượu mạnh và thuốc lá với nồng độ cao bay vào chiếc mũi dọc dừa xinh đẹp của cô, cô nhăn mặt khó chịu, cất tiếng cầu nhàu:

“Anh làm gì mà nhà cửa bẩn thỉu như thế này vậy? Hôi quá đi...”

Will đang nằm co ro trên giường, không buồn cởi giày khi ngủ, cũng không hề biết hay quan tâm đến sự xuất hiện đột ngột của Vivian ngay lúc này.

Vivian tiến đến cửa sổ, mở toang chiếc rèm cửa dày đặc màu vàng đậm, có thêu chi chít những họa tiết tinh tế, sang trọng theo phong cách Châu Âu. Ánh mặt trời xuyên qua làn kính trắng, chiếu thứ ánh sáng vàng nhạt, âm ỉ vào mặt làm Will thức giấc. Anh cự người nhăn nhó lấy tay che mắt, không buồn quan tâm đến người đang quấy rối mình là ai.

Như không mảy may đến thái độ hơi khác thường của Will hôm nay, Vivian bước đến bên giường, nhào người vào Will, áp má vào vai anh nũng nịu như không có chuyện gì xảy ra.

“Anh yêu à, hôm qua, em gọi cho anh để ra phi trường đón em, mà sao anh không bắt máy?”

Giọng nói thánh thót tựa chim sơn ca của Vivian làm Will tỉnh ngủ, anh không trả lời mà chỉ lạnh lùng hất người Vivian ra, khiến cô hơi bất ngờ nhưng thái độ và giọng nói vẫn dịu ngọt.

“Giờ này mà còn ngủ nữa hả anh? Mình đi ra ngoài ăn trưa đi...”

Will vẫn im lặng, anh chỉ ngồi dậy châm thuốc hút. Vivian bắt đầu cảm nhận điều gì đó

không hay đang diễn ra qua ánh mắt lạnh lùng vô cảm của anh. Giọng cô bắt đầu có vẻ khó chịu và gắt gỏng.

“Anh sao vậy? Em từ Milan bay về đây, không phải chỉ để anh đối xử lạnh lùng như thế này đâu.”

Will tiến đến bên khung cửa sổ. Mắt xa xăm nhìn ra ngoài, đưa điếu thuốc lên miệng rít một hơi dài, anh suy nghĩ vài phút rồi cất giọng đều đều.

“Em dự tiệc sinh nhật vui chứ?”

Mặt Vivian vẫn bình thản, giọng nửa hờn trách, nửa nũng nịu.

“Vui gì mà vui, không có anh sao em vui được chứ? Em vẫn còn giận anh đây này.”

Will cười nhạt khi nhìn vẻ mặt giả tạo của Vivian. Anh hỏi lại cô lần nữa bằng giọng hạ trầm không cảm xúc, mắt anh vẫn chăm chăm nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nơi có những luống hoa hồng đủ màu sắc rực rỡ, đang rung rinh theo làn gió nhẹ dưới ánh mặt trời...

“Em có chắc là em đã ở một mình?”

Mặt Vivian bắt đầu biến sắc, môi cô run lên nhưng cô vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh.

“Ý anh là gì vậy anh yêu? Anh biết là em chỉ có mình anh mà...”

Mắt cô đong đưa qua lại, khuôn mặt sợ sệt với dấu chấm hỏi quanh quẩn trong đầu __Quý tha ma bắt, hay là anh ta đã biết chuyện?

Will tiến đến gần Vivian và nhìn thẳng vào mắt cô. Gương mặt đanh lại, anh gằn giọng.

“Em chắc là đã nói thật?”

“Em chẳng cần gì phải nói dối anh hết. Em không biết anh đã nghe điều gì, từ ai ? Nhưng tất cả đều là nhằm nhĩ và bịa đặt.”

Thái độ “vạch áo cho người xem lưng” của Vivian khiến Will cười khẩy. Anh buông giọng khinh khỉnh.

“Anh đã nói điều gì đâu mà em lại cho rằng người khác bịa đặt. Hay là em đang giấu anh điều gì?”

Vivian khựng lại nhưng vẫn chối đây đẩy và lớn giọng áp đảo Will.

“Em chẳng làm gì sai để phải nói dối anh hết. Em thật sự thất vọng về anh. Em đã bay cả một đoạn đường dài về đây, không phải chỉ để nghe anh tra vấn đâu nhé.”

Will sầm mặt nhìn Vivian, sự thất vọng và giận dữ hiện rõ trên gương mặt anh. Cô chưa bao giờ thấy anh nổi giận như thế.

“Người thật sự thất vọng phải là anh đây, anh đã cố gắng cho em một cơ hội để nói lên sự thật, anh muốn cố gắng tìm kiếm sự tôn trọng cuối cùng dành cho em,...cho người con gái anh từng yêu say đắm...”

Vivian im bật, cô bắt đầu run sợ. Điều đó thể hiện qua ánh mắt và làn môi đang run mấp máy... Cô đứng yên, bất động. Lồng ngực phập phồng liên hồi...

Căn phòng lại trở về trạng thái yên ắng ban đầu nhưng đầy không khí căng thẳng và ngột ngạt...

Will lại châm thuốc hút và rít một hơi thật dài. Khuôn mặt anh đăm chiêu, lạnh lùng qua làn khói thuốc trắng bay bay, anh nói giọng đầy dứt khoát.

“Chúng ta chia tay đi...”

Vivian nhảy chồm xuống giường. Bằng vẻ mặt hốt hoảng, cô hỏi anh tới tấp.

“Anh nói gì? Chia tay à? Tại sao lại chia tay? Lý do là gì? Anh nói em biết đi...”

Will quay lại nhìn Vivian bằng đôi mắt giận dữ như có lửa. Anh cao giọng như muốn hét lên.

“Câu này phải để tôi hỏi em chứ Vivian?... Vì sao à? Thật là cay đắng cho tôi khi phải hỏi em rằng, tại sao em lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao em lại phản bội tình yêu của tôi

dành cho em và khoác tay với người đàn ông khác, mà người đó không ai xa lạ, lại chính là... Steven?”

Những lời nói đầy sự giận dữ của Will khiến Vivian chết điếng người, cô đứng yên như bị đóng đinh tại chỗ, cô không nói gì, hay đúng hơn là cô không biết phải nói gì? Lúc này, tất cả mọi sự giận dữ kiềm nén bấy lâu trong Will, cuối cùng đã được dịp bùng lên dữ dội.

“Tại sao? Tại sao vậy, Vivian? Hai năm yêu nhau đối với em không bằng một buổi vắng mặt ở cái bữa tiệc sinh nhật ngu ngốc của em à?”

Vivian thật sự hoảng sợ, cô nắm lấy cánh tay Will thanh minh, giọng không giấu được vẻ run sợ.

”Không có đâu anh, em không hề phản bội anh.... Mọi chuyện không như anh nghĩ đâu... Chỉ

là, em quá cô đơn.... Em chỉ muốn có bạn để cùng đến dự tiệc và Steven đã ở Milan hôm đó... Hắn đã gọi điện cho em để cùng nhau đi dự tiệc... Tất cả chỉ có như vậy thôi.... Em không hề làm gì có lỗi với anh cả... Anh tin em đi...”

Những lời nói dối không chớp mắt của Vivian khiến Will kinh tởm, anh hất tay Vivian ra, kéo học tử ngay bên cạnh, lấy ra sập ảnh rồi ném mạnh chúng lên giường.

“Đến giờ mà cô còn nói dối tôi nữa hả Vivian?”

Vivian cầm nhanh những bức ảnh lên xem, tay cô run lên cầm cập, môi mấp máy không thể thốt nên lời.

“Will, cái này...”

Không thể chịu đựng được những lời nói đầy giả tạo của Vivian thêm một giây phút nào nữa, Will xoay người định bước ra khỏi phòng thì Vivian đã nhanh tay ôm lấy anh từ phía sau. Cô bắt đầu khóc lóc tỏ vẻ hối hận, mong mỗi cầu xin sự tha thứ, nước mắt chảy ròng làm nhòe nhoẹt gương mặt được trang điểm cầu kỳ bằng lớp phấn son đắt tiền.

“Em xin lỗi, em biết lỗi của em rồi.... Xin anh hãy tha thứ cho em ... Em thực sự không thể sống thiếu anh mà. Will.... Em không hề yêu Steven, chưa bao giờ.... Chỉ là trong phút nông nổi bùng nổ, em đã đánh mất chính mình... Will, xin anh đừng đi... Hãy nghe em nói...”

Đôi mắt nâu đau khổ nhắm lại, vài giây nặng nề trôi qua...

Đôi tay rần rỗi của Will từ từ gờ lên chạm vào đôi bàn tay trắng trẻo mịn màng của Vivian.

Bằng động tác chậm chậm nhưng đầy dứt khoát, anh lạnh lùng kéo mạnh tay Vivian ra, trước khi hạ giọng nói lời cuối cùng.

“Tôi có thể tha thứ cho em bất cứ điều gì, nhưng sự phản bội thì... không, không bao giờ.”

Nói xong, anh với tay lấy chiếc áo khoác, rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

“Cạch”

Tiếng cửa khép lại vang lên giữa không gian yên ắng, thay lời kết thúc ột tình yêu nhuộm màu của sự phản bội.

Phía sau cánh cửa đen mun, tiếng khóc rầm rức đầy sự hối tiếc đã nhanh chóng tắt hẳn...

Quyết định buông tay cô, để cô bước ra khỏi cuộc đời anh, anh biết mình sẽ rất đau khổ. Sự phản bội, dối trá của cô đã cào lên trái tim anh một vết xước dài và sâu thẳm, khiến chúng rom rớm máu đỏ hồng...

Vậy mà, từ tận cùng cực của nỗi đau, anh vẫn tin rằng, vết thương rồi sẽ lành lặn theo thời gian, con đường mệnh mông phía trước anh sẽ vẫn phải đi, dẫu sẽ đơn độc một mình, nhưng anh nhất định không đi cùng một con người dối trá và phản bội.

—oOo—

Ngay sau khi cãi nhau với Will, Vivian đùng đùng nổi giận chạy đến căn hộ Riverside.

“Có phải anh không?”.

Vivian trừng mắt, cao giọng hỏi Steven.

“Gi?”.

Đôi mắt xanh biển đa tình nhìn Vivian đầy khó hiểu, xen lẫn chút dò xét người đối diện.

“Những bức ảnh...”.

Vivian ngập ngừng do dự.

“Bức ảnh gì? Em nói không đầu, không đuôi làm sao anh hiểu được...”

“Những bức ảnh chúng ta thân mật với nhau...”

Steven chau mày tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh bình thản nói.

“Anh không biết em đang nói về chuyện gì?”

Vừa nói, Steven vừa tiến đến phòng khách, nhẹ người ngồi lên chiếc ghế sofa to màu trắng muốt làm bằng da, anh ngã người ra phía sau một cách thoải mái, hai chân bắt chéo nhau,

mắt chăm chú vào màn hình TV, tiếp tục xem trận đấu bóng rổ đang dang dở.

Nhìn điệu bộ của Steven, Vivian đoán rằng, chắc anh vẫn chưa biết chuyện chia tay giữa cô và Will.____Có lẽ, hẳn ta vô can trong vụ này. Lý do thật đơn giản, bởi vì anh ta chẳng đại gì mà cho Will biết chuyện, anh đang cặp kè lén lút với người bạn gái của chính bạn thân mình. Tuy nhiên, trong đầu cô vẫn quanh quẩn câu hỏi, thế ai là người đã chụp và gửi những bức ảnh đó?

Vivian len lén đưa đôi mắt to tròn long lanh sang phía Steven. Khóe môi mọng với lớp son màu hồng nhạt bóng bẩy, khiêu gợi khẽ cong lên tạo thành một nụ cười đầy bí hiểm và ma

mị.

Đối với Vivian, Steven lúc này như một cái phao cứu sinh đầy vững chắc. Cô không ngờ sự mạo hiểm bất cá hai tay ngay từ lúc ban đầu của mình, vô tình tạo nên lợi thế và chỗ dựa cho cô lúc này. Tuy về ngoài của Steven không ưa nhìn bằng Will, nhưng về tài chính để bảo bọc cô thì anh ta có thừa. Anh ta là người kế thừa duy nhất của công ty PiP, một trong những công ty giàu có và nổi tiếng nhất của Mĩ. Tất nhiên, anh ta thừa sức mang đến cho cô một cuộc sống sung sướng như một bà hoàng, rồi đây cô sẽ nghiễm nhiên trở thành đệ nhất phu nhân của nhà họ Anderson kia. Nghĩ đến đây, khuôn mặt vốn cau có, lo lắng của cô vì mới bị “cắt trợ cấp” hoàn toàn từ Will đã chấm dứt. Dẫu sao, cô cũng là Hoa Khôi quận Cam. Đàn ông quay quanh cô thì thiếu gì...

Tuy nhiên, trong lòng cô cũng ít nhiều luyến tiếc. Dẫu sao, Will cũng từng là miếng mồi khá béo bở của cô. Anh ta cung phụng cô vô điều kiện, chưa bao giờ than vãn, phàn nàn.

“Thật tiếc!”. Cô lẩm bẩm rồi tuôn một hơi thở dài đủ để Steven nghe thấy.

“Gì thế?”

Steven nhìn cô khó hiểu, giọng nói của anh cất lên vô tình phá tan những suy nghĩ, toan tính trong đầu Vivian. Khuôn mặt cô bỗng giãn ra, miệng tươi cười như hoa mùa xuân nở rộ, cô bước đi uyển chuyển đến chỗ Steven. Tầm thân gợi cảm của cô nằm gọn trên người anh, áp mặt vào lồng ngực anh, cô buông lời nũng nịu.

“Không có gì? Steven à, mình đi Bar đi...”

“Được...”

Trong căn phòng màu xanh đậm với nội thất sang trọng, trước tấm gương lớn đặt nơi góc phòng, Steven đang cài từng chiếc cúc được đính trên chiếc áo sơ mi màu nâu nhạt. Đôi mắt xanh biển đầy ma mị nhìn thẳng vào trong gương, nơi khóe môi hơi nhếch lên tạo thành một đường cong nhẹ...

Một nụ cười ẩn hiện, phảng phất sự thích thú, đắc thắng và đầy..toan tính.

—oOo—

Để chạy trốn sự thật phũ phàng và dành thời gian bình tâm trở lại, Will đã dành trọn một tuần nghỉ ngơi ở Canada. Sau khi trở về, anh cảm thấy tinh thần ít nhiều đã phần chấn trở lại, nỗi đau nơi trái tim bỗng rất cũng đã được vơi đi phần nào. Những ngày sau đó, anh lao đầu vào công việc để quên đi nỗi buồn và cảm giác trống trải hụt hẫng trong lòng. Anh tìm mọi cách để giữ bản thân luôn trong trạng thái bận rộn. Cả ngày, anh vùi đầu đọc sách trên thư viện trường, tối đến anh lại mài mò nghiên cứu bên những hộp điện tử lớn nhỏ. Khi thoảng, anh lại đến Bar uống bia tán gẫu với bạn bè. Chấn ớn ào náo nhiệt này cũng giúp trái tim trống rỗng của anh vui lên một chút...

Thế nhưng, khi đêm về, nằm co người trên chiếc giường rộng thênh thang, cảm giác trống vắng và cô đơn lại bao trùm lấy anh. Trạng thái chơi vơi cứ lần quần trong đầu anh. Niềm tin vào cuộc sống và những người xung quanh cũng dần nhạt đi, thay vào đó là sự rụt rè, nghi ngờ. Xung quanh anh như có một tầng băng lạnh lẽo bao phủ, khiến bất kỳ người nào đến gần cũng cảm thấy lạnh giá, nó như một thứ vũ khí vô hình bảo vệ anh khỏi những đau khổ và tổn thương...

Cảm giác thật lạnh lẽo...Cả thể xác lẫn tâm hồn....

Will tự chất vấn bản thân mình, liệu anh có còn yêu Vivian không? Liệu tình yêu của anh có đủ lớn và cao cả để tha thứ cho những lỗi lầm của cô ấy. Sự thật, ai sống trên đời này mà không một lần phạm phải sai lầm. Nhưng, nếu giờ đây, anh chạy đến bên cô ấy và dang tay bao dung. Liệu tình yêu và sự tôn trọng có còn như lúc đầu? Anh có nên mở lòng cho Vivian và anh một cơ hội làm lại từ đầu. Hôm anh nói lời chia tay với cô ấy. Chẳng phải, Vivian đã hối lỗi và muốn được sự tha thứ đó sao....

Thế nhưng, mọi ý nghĩ trong đầu anh ngay sau đó đều bị dập tắt khi hình ảnh đôi trai gái đang cười đùa trong chiếc Lamborghini đồ quen thuộc chạy thoảng qua trước mắt. Không khó để anh nhận ra cô bạn gái đã đau khổ khóc lóc cách đây 1 tuần trước, giờ đã có thể vui cười với người tình vụn trộm của mình.

Ngốc! anh là một thằng ngốc nhất thế gian này. Phút chốc, phía bên trái khuôn ngực vạm

vỡ của anh bỗng cảm thấy nhói đau tê dại. Vết thương bỏng rát vốn đã bớt nhức nhối phần nào, nay lại trở về trạng thái cũ, một lần nữa, đau đớn và rỉ máu...

—o—

TLG: Vivian và Will giao tiếp với nhau bằng ngôn ngữ tiếng Anh, họ không biết nói tiếng Việt. Tác giả sử dụng ngôn ngữ tiếng Việt để tiện việc theo dõi của bạn đọc.

-Motobike: xe gắn máy.

13. Chương 13: Con Dâu Hoàn Hảo

Will vừa đáp chuyến bay từ Sài Gòn về lại Massachusett. Thời tiết tháng 1 ở đây trông ảm đạm như chính tâm trạng của anh ngay lúc này. Trông anh có vẻ khá mệt mỏi sau khi vừa trải qua một chuyến bay dài. Anh nhanh chóng hoàn tất thủ tục hải quan rồi tiến nhanh ra cổng.

Đảo mắt xung quanh khu vực đón khách, không khó lắm để Will nhận ra Mark đang đứng giữa dòng người tấp nập. Vừa nhìn thấy Will, Mark đã vẫy tay cười, rồi tiến đến giúp Will khiêng hành lý vào xe. Will cũng chẳng mang vát gì nhiều, nhưng Mark vốn rất tử tế với bạn bè. Đoán biết Will sẽ rất mệt sau chuyến bay, nên anh liền giành lấy hết phần hành lý từ tay Will. Will phì cười, vỗ vai cậu bạn thân thay ột lời cảm ơn chân thành.

Cả hai nhanh chóng vào trong chiếc Truck màu xám đang bị bao phủ bởi lớp tuyết dày, rồi tiến nhanh về nhà.

Trên đường đi, Mark tíu tít kể biết bao nhiêu là chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian 3 tháng Will xa rời nước Mĩ, cũng như tò mò hỏi thăm Will về chuyến từ thiện vừa qua.

“Chuyến đi thế nào?”

“Rất tốt đẹp. Tiếc là cậu không đến đây cùng tớ...”

“Vây à...”

“Phong cảnh rất đẹp, con người cung hiếu khách...”

“Còn con gái ở đó thì sao?” Mark tiếp lời, giọng bồn chồn.

“...Rất đẹp!” Khi trả lời câu hỏi này, trong đầu Will hiện lên hình ảnh một người con gái.

Mark cười lớn, vẻ mặt thích thú.

“Tốt, tốt! Thế là tớ đa gửi cậu đến đúng nơi rồi...”

Will mỉm cười nhẹ, không nói gì. Anh lơ đãng nhìn con đường phủ đầy tuyết trắng xóa dài thăm thẳm trước mặt, lòng trĩu nặng nhớ nhung một người con gái đang ở cách anh cả nửa vòng trái đất.

Mới xa cô có 3 ngày thôi, mà sao anh đã thấy lòng mình nhớ thương da diết. Trái tim thổn thức như đang héo úa dần. Anh hiểu được tình cảm của mình dành cho cô ấy, nhưng vẫn bất ngờ khi biết rằng, anh yêu cô ấy nhiều hơn cả những gì anh nghĩ.

Trở về nhà sau 3 tháng chu du ở hai đất nước xa xôi, Will thấy lòng mình thật trống trải. Dường như, anh vẫn còn quen với nếp sống khi còn ở BaTu. Hồn anh như vẫn còn đang lưu lạc nơi miền đất hoang sơ đó. Và trái tim thì đã bị người con gái ấy giữ lại mất rồi...

Về đến nhà, Will không mở và xếp hành lý vội, chỉ ngã mình xuống giường rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ chập chờn. Trong cơn mộng mị, anh thấy mình vẫn đang còn ở Ba Tu....

New York, năm nay, tuyết rơi nặng hạt hơn những mùa đông năm trước.

Bà Đinh Ái Hậu, mẹ Will đang ngồi chải tóc cho cô con gái út Catherine nhưng mắt cứ nhìn ra ngoài ô cửa sổ.

Tuyết rơi dày quá! Bà Hậu chép miệng. Trong lòng bà đang lo lắng ột người, người mà bà đã thầm chọn lựa cho cậu con trai yêu quý của mình.

Có lẽ, hôn nhân sắp đặt là một chuyện hiếm gặp ở Mỹ. Vì thanh thiếu niên ở đây luôn muốn tự do chọn lựa bạn đời cho riêng mình. Những mặc định của cha mẹ luôn như gió thoảng bên tai. Những người như bà cho dù ở nơi đâu cũng sẽ bị cho là cổ hủ. Nhưng bà Hậu vẫn luôn nuôi hy vọng và chứng tỏ cho con trai bà biết rằng, người con gái này là một sự lựa chọn hoàn hảo của anh. Vả lại, Will vốn là một người con hiếu thảo, rất biết nghe lời cha mẹ.

Thỉnh thoảng, Catherine lại ngoáy đầu lên hỏi mẹ bằng giọng nói chậm chạp, đứng quăng và hơi cứng nhắc.

“Mẹ ơi, ...chừng nào...chị...Casey ...đến...?”

Bà Hậu nhìn con mỉm cười, nhưng đôi mắt không giấu được nỗi buồn sâu thẳm. Bà thấy lòng mình đau như cắt. Catherine của bà thật đáng thương. Vừa sinh ra, bé đã không may mang trong mình căn bệnh rối loạn nhiễm sắc thể (hay còn gọi là hội chứng Down). Dù đã hơn 13 tuổi, nhưng hình thể và trí óc của cô không khác gì một đứa trẻ lên 5. Nhiều người đã từng nói rằng, những đứa trẻ không may mắn mắc bị nhiễm căn bệnh này, thường được sinh ra trong một gia đình khá giả và giàu có. Họ tin rằng, Chúa Trời vì thương xót nên thường ưu ái gửi những đứa trẻ bất hạnh này đến những gia đình vương giả, để họ có thể chăm sóc và bảo vệ đứa trẻ tốt hơn. Dù lời truyền miệng này có thật hay không, nhưng có lẽ Catherine là một minh chứng điển hình.

Ngày phát hiện ra thai nhi không được bình thường, bà Hậu khóc ngày đêm vì thương con. Bà giằng vặt tư tưởng mình với quyết định, liệu có nên sinh Catherine ra đời? Nếu để con đến với thế giới này bằng một thân thể và trí óc khác thường so với những đứa trẻ khác, thì thật thiệt thòi và đau xót cho con. Còn nếu cam tâm bỏ đi nóm ruột của mình thì bà càng không thể làm được...Cuối cùng, tình mẫu tử vẫn chiến thắng, Catherine ra đời trong sự yêu thương và che chở của gia đình. Ông bà Tells đã làm mọi cách để có thể cải thiện bệnh tình của con. Cuối cùng, mọi nỗ lực của ông bà cũng được bù đắp phần nào. Catherine lớn lên

khỏe mạnh và bình thường dù vẫn còn bị hạn chế về phát triển trí não và phải mang dang dấp của một đứa trẻ bệnh Down.

“Đợi thêm một chút nữa thôi, con yêu! Con mới gặp chị Casey hôm chủ nhật mà giờ đã nhớ chị rồi sao?” Bà Hậu mỉm cười hiền dịu, đưa tay vuốt tóc con gái.

Catherine gật gật đầu cười ngây ngô rồi tiếp tục chơi đùa cùng con búp bê nhỏ trên tay...

“Tuyệt rồi đây quá, không biết nó có đến được không?” Ông Anthony ngừng đọc báo, đưa mắt nhìn ra sân rồi chép miệng.

“Em cũng đang lo cho nó. Chạy xe giữa thời tiết như thế này thật là nguy hiểm. Em có nói với nó để em gọi tài xế sang đón nhưng nó bảo không sao” Bà Hậu lo lắng nói.

Mặc dù vậy, bà vẫn tin rằng, Casey sẽ đến. Cô chưa bao giờ lỡ hẹn với bà lần nào. Hơn nữa, hôm nay, đặc biệt có Will về thăm nhà nên nhất định cô sẽ đến. Chẳng phải, cô đang trông mong gặp Will từng phút, từng giây đó sao?

“À ...Anthony. Có phải Will nó đã chia tay với con bé hoa hậu đồng danh kia rồi không?” Bà Hậu nhìn về phía ông Tony tò mò chờ đợi câu trả lời.

Bà Hậu hỏi như vậy là vì từ hôm về thăm nhà đến giờ, khuôn mặt Will lúc nào trông cũng buồn rười rượi như đang chất chứa nhiều tâm sự. Mặc dù, anh đã luôn cố gắng che giấu tâm trạng của mình để tận hưởng những ngày nghỉ cuối cùng bên cạnh gia đình, rồi sau đó sẽ phải quay về lại Cambrigde chuẩn bị ủa học sắp tới.

“À...anh cũng không rõ lắm. Sao em không hỏi thẳng nó?”

Ông Tony ngập ngừng. Ánh mắt chững lại vài giây. Chẳng phải chuyện gì của Will ông đều nắm rõ như lòng bàn tay đó sao?

Tuy nhiên, ông ít khi kể lại cho bà Hậu. Vì ông biết, thế nào bà cũng sẽ dò hỏi Will. Lúc ấy, Will lại trách móc ông tại sao cứ luôn quan tâm thái quá đến các mối quan hệ của anh.

“Mà Will nó đâu rồi em?” Ông Tony nhanh chóng chuyển đổi chủ đề.

Victoria, em kế của Will vừa bước vào phòng đã nhanh miệng trả lời thay mẹ.

“Anh Will đang ở trên phòng.”

Victoria vừa đi vừa cầm chiếc lược màu hồng công chúa, cô chải chải mái tóc xoăn bồng bênh màu nâu tuyệt đẹp. Cô vừa đùa giỡn với anh trai xong.

“Sao con không rủ anh Will xuống đây?” Bà Hậu hỏi.

“Ảnh nói chút nữa xuống.” Victoria nhún vai, khuôn mặt biểu cảm đáng yêu như búp bê. Mới 16 tuổi, nhưng cô trông phổng phao xinh đẹp như thiếu nữ.

“Thế anh con đang làm gì trên đó?” Bà Hậu dò hỏi Victoria. Bà kéo tay cô con gái yêu ngồi xuống bên cạnh, tay vuốt vuốt mái tóc xoăn tít.

“Dạ, anh Will vẫn còn đang ngủ nướng đó mẹ. Con lay ảnh dậy cả buổi mà ảnh cứ ném gối vào mặt con.” Victoria phụng phịu, tay chải tóc đều đều.

Bà Nguyệt cười xoa xoa đầu Victoria. Trong mắt bà, Will và Vicky luôn thơ dại như ngày còn bé bỏng.

“Có khi nào, anh Will và Vivian chia tay nhau không mẹ?” Victoria nói khê vào tai bà Hậu rồi cả hai mẹ con đều nhìn nhau hoài nghi.

“Con cũng nghi vậy à?” Bà Hậu hỏi.

“Dạ, con thấy anh Will trông buồn lắm. Không vui như mọi khi về thăm nhà.” Victoria chống cằm suy diễn.

Bà Hậu không nói gì, nhưng trong lòng vui mừng khôn xiết. Nếu Will thực sự đã chia tay Vivian thì đây là một điều đáng mừng. Thật lòng, bà chẳng có thiện cảm với Vivian một chút nào.

Bà Hậu vốn là mẫu người phụ nữ của gia đình. Bà thích những cô gái hiền thực, dịu dàng, biết an phận và chăm lo cho gia đình. Vivian không có bất cứ điểm nào mà bà mong đợi. Lần nào, Will đưa Vivian về thăm nhà. Bà cũng ở miết trên phòng không muốn xuống. Vì cứ nhìn thấy Vivian là bà lại thấy chướng tai gai mắt. Thuở đời, có cô gái nào đến nhà bạn trai mà cứ ngồi chiếm chệ trên sofa như một bà hoàng, trà bánh dâng lên tận miệng. Không những thế, cô chẳng biết phép tắc cư xử như thế nào, lại còn nói năng thiếu lễ độ. Đã vậy, cô lại ăn mặc hết sức phản cảm. Mỗi lần đến chơi, nếu cô không mặc váy ngắn lên tận đùi thì cũng quần sooc jean ngắn bển bển, áo hở ngực trô trương thân thể.

Thực sự, mỗi lần nhắc đến Vivian là bà Hậu thấy chóng mặt. Có lẽ, sau này, Will cũng hiểu bà không thích Vivian nên anh cũng ít đưa cô về nhà.

“Không thích...Vivian...Vivian dữ lắm!” Giọng nói líu lo đứt quãng của Catherine làm cắt ngang dòng suy nghĩ của bà Hậu.

“Dữ thế nào?” Bà Hậu ngạc nhiên trước những gì Cathy vừa nói. Bà nhú mày hỏi.

Cathy đứng dậy diễn tả, điệu bộ vô cùng dễ thương.

“Vivian...xô anh Will xuống giường rồi...đánh ảnh” Cathy nhăn mặt, tỏ vẻ sợ hãi.

Victoria nhìn cô em út mà không nhịn được cười. Thì ra, Cathy đã nhìn trộm Will và Vivian khi hai người đang đùa giỡn với nhau trong phòng riêng. Đầu óc non nớt của cô bé cứ ngỡ là anh trai mình bị ăn hiếp nên sinh ra ác cảm với Vivian.

“Đó chỉ là đánh...yêu, cô em gái ngây thơ của chị à”. Victoria bế Catherine đặt lên đùi mình, hôn thật mạnh vào đôi má bầu bĩnh.

Còn cả nhà thì cười ồ lên trước những gì Catherine vừa kể.

Lúc đó, Will cũng vừa bước vào phòng, tay anh đang cầm tách trà nóng nghi ngút khói. Nhìn thấy cả nhà đang vui cười, anh liền hỏi.

“Có chuyện gì mà cả nhà vui quá vậy?”

Anh bước đến ngồi cạnh Victoria, bỏ tách trà xuống bàn rồi nhắc bổng Catherine lên rồi đặt lên đùi anh. Anh nghiêng đầu hôn vài cái vào đôi má khô ráp của cô bé. Catherine luôn được cả nhà cưng yêu như thế. Mọi người đều xem cô bé là vật báu của gia đình.

“Xem nào, cô em gái út yêu quý của anh lớn nhanh này rồi cơ à?” Vừa nói, anh vừa chạm tay vào đôi má khô ráp của Catherine, anh nhăn mặt lo lắng hỏi: “Sao da của Cathy khô quá vậy mẹ? Bà Kristy đã thoa lotion lên cho em nó chưa?”

“Rồi, lúc sáng, Kristy có thoa, nhưng không hiểu sao vẫn khô ráp”

Bà Hậu vừa trả lời vừa nhìn vào trong tách trà của Will. Bà ngạc nhiên khi nhìn thấy những lá chè xanh. Trước đây, có bao giờ Will uống chè nhu thế này.

“Con uống chè gì vậy?”

“Chè xanh đó mẹ”

“Ở đâu con có?”

“Con mang từ Việt Nam sang. Mẹ muốn uống không? Con còn một ít”

Will nhấp một ngụm trà, trầm tư hưởng thức. Ánh mắt hơi chùng xuống. Anh nhớ người luôn pha trà cho anh vào mỗi buổi sáng khi còn ở Ba Tu.

“Ồ, để chút nữa đi...” Bà Hậu nhìn ra sân, vẻ mặt chờ đợi.

“Mẹ đang đợi ai?” Will tò mò hỏi.

“Lát nữa, con sẽ biết” Bà Hậu nháy mắt.

BÍNG BONG...

“Chắc là nó đến.” Mắt bà Hậu sáng lên.

Catherine tụt xuống khỏi người Will. Cô bé nắm tay bà Hậu kéo ra cửa chính. Từ phòng khách, Will có thể nghe rõ tiếng reo mừng rỡ của cô bé.

“Casey đến...Casey đến rồi...” Catherine ôm lấy người Casey.

Will nhìn theo mỉm cười.

“Ra là khách quý của mẹ và Cathy”

Đoan, anh nhìn tách trà đã cạn, chỉ còn đọng lại lớp lá chè xanh ngát. Ánh mắt đang linh hoạt bỗng trầm lắng miên man. Không biết giờ này, em có đang uống chè không? Có đang nhớ đến anh như anh đang nhớ đến em không?

Những xác chè xanh ngát một màu ảm hiện lên hình ảnh Ba Tu ảm đạm về đêm. TRONG căn phòng nhỏ điều hiu, le lói chút ánh sáng từ chiếc đèn dầu cũ rít là hình ảnh cô gái trẻ với khuôn mặt u sầu vì ngày đêm nhớ nhung người yêu đến quay quắt.

“Chị Nga, khuya rồi sao không đi ngủ?” SaNi nhìn nét mặt buồn thẫn thở của Nga. Cô biết Nga đang nhớ đến ai, liền xích người lại gần ôm lấy vai Nga an ủi.

“Anh ấy sẽ sớm quay lại mà”

“Ừm...” Nga gượng cười, gật gật đầu nhưng vẫn không ngăn được giọt lệ lấp lánh đang chảy từ từ khỏi khoé mi buồn.

...

Dòng suy tư của Will bị đứt quãng khi tiếng nói riu rít của Catherine cứ oang oang trong phòng.

“Anh Will...Casey đến...” Vừa nói Catherine vừa kéo tay Casey đến ngồi cạnh Will.

Casey lén mắt nhìn Will, khuôn mặt không được tự nhiên lắm, đôi má ửng hồng, mái tóc đen hơi gợn sóng vẫn còn bám những hạt tuyết trắng muốt.

Will vẫn bình thản, nụ cười nhẹ xuất hiện trên đôi môi quyến rũ màu cánh hoa anh đào.

Lần cuối cùng, Casey gặp Will là vào dịp Lễ Phục Sinh. Lúc đó, cô cũng không có nhiều thời gian trò chuyện với Will. Vì lần đó, anh về cùng Vivian.

Kể từ khi quen Vivian, hầu như những dịp lễ, Will luôn về cùng cô ấy nên Casey ít có cơ hội được gần gũi với anh nhiều. Mỗi khi về đến nhà, cô đều nằm dài ra giường lặng lẽ khóc. Mỗi tình đầu đơn phương suốt nhiều năm trời của Casey dành cho Will chưa bao giờ có cơ hội được thổ lộ. Cả gia đình Will đều có thể nhìn thấy được tình cảm của cô dành cho anh. Vậy mà, chỉ có mình anh thì vô tư không biết. Cô tự hỏi, anh không biết hay anh cố tình không biết?

“Lâu rồi không gặp, cậu vẫn khoẻ chứ?” Will đặt tay lên thành ghế sofa, nghiêng người sang nhìn Casey.

“Tớ vẫn khoẻ, còn cậu? Khi nào, cậu tốt nghiệp?”

Casey chỉ hỏi vậy. Chứ thật ra, mọi thông tin về anh, cô đều nắm rõ. Bà Hậu là kênh phát thanh đáng tin cậy nhất của cô. Lần nào đến chơi, chủ đề chính của cô và bà đều là về Catherine và William.

“Tớ cũng bình thường. Tháng 6 này, tớ sẽ tốt nghiệp.”

Bà quản gia Kristy mang vào mời Casey một tách trà cùng chút hoa quả tươi. Casey đón lấy tách trà, xoay xoay trong lòng bàn tay. Hơi ấm nóng khiến cô dễ chịu và hưng phấn hơn.

“Công việc của cậu dạo này thế nào?”

“Vẫn tốt...Hiện tại, tớ làm việc ở bệnh viện của cha dưỡng.”

Gia đình Casey sang Mỹ định cư diện đoàn tụ khi cô vừa tròn 10 tuổi. Cha dưỡng cô là người đã bảo lãnh mẹ con cô. Từ đây, cô bắt đầu sống một cuộc đời mới...

Là học sinh mới bước vào trường tư lập với 90% Mỹ trắng. Casey luôn cảm thấy cô độc giữa những người bạn mắt xanh, mũi đỏ, tóc vàng cùng trang lứa. Sự kỳ thị chủng tộc cũng có thể xảy ra giữa những đứa trẻ vừa mới lên 10. Những ánh nhìn, những chèn ép sau giờ học hay giữa giờ nghỉ giải lao luôn là cơn ác mộng đối với cô. Tuy nhiên, cô không bao giờ hé răng với mẹ hay bố dượng một lời nào mà chỉ âm thầm chịu đựng. Dần dần, những trận đánh nhau với những đứa bạn học trở nên quá quen thuộc đối với cô. Cô trở nên chai lì và tự kỷ. Suốt ngày trầm lặng, sống đơn độc trong thế giới của riêng mình. Thế nhưng, có một người bạn nhỏ đã đến, sưởi ấm tâm hồn non nớt đang chịu nhiều nỗi tổn thương của cô, giúp cô hoà nhập vào cuộc sống mới. Người đó chính là Will, cậu bạn học cùng lớp, ngồi cùng bàn với cô.

“Cho cậu nè...” Cậu bé Will với đôi mắt nâu tuyệt đẹp chìa miếng băng cá nhân với hình chú gấu trúc xinh xinh cho Casey bé nhỏ.

Casey đang cúi đầu úp mặt xuống bàn âm thầm khóc. Sau khi cô bị một đứa bạn học cùng trường xô ngã. Cô ngước mặt nhìn Will rồi nhoen miệng cười dù ánh mắt vẫn còn rất e dè.

“Tớ dán lên tay cho cậu nhé.”

Will nhẹ nhàng dán miếng băng vào cánh tay Casey, nơi đọng lại vết xước nhẹ do bị xô ngã. Will còn cẩn thận thổi thổi nhẹ vào vết thương như muốn xoa dịu cơn đau.

“Còn đau không?”

“Không...không đau chút nào.”

Casey lắc lắc đầu, khoé mắt đỏ sưng mọng cũng dần phai nhạt đi. Cô nhìn Will bằng ánh mắt biết ơn và vô cùng trìu mến.

Thế nhưng, có lẽ, Will sẽ không bao giờ biết rằng, cử chỉ thân thiện và đáng yêu đó không chỉ xoa dịu cơn đau tức thời từ vết thương ngoài da đem lại, mà nó còn xoa dịu và cứu vớt cả một tâm hồn non nớt khỏi sự tổn thương nặng nề..

10 tuổi, Casey thề nguyện trước Thiên Chúa trên cao sẽ yêu William Đình Tells suốt đời.

Cứ ngỡ rằng, đó chỉ là một lời thề nguyện non nớt của cô bé 10 tuổi. Thế nhưng, tình yêu bé nhỏ đó lại lớn dần và ngày càng sâu đậm theo thời gian mặc cho Will vẫn đứng dưng né tránh.

Gia đình Casey có truyền thống y khoa. Bố dượng cô là người Mỹ gốc Việt, ông hiện là trưởng khoa phẫu thuật của bệnh viện Manhattan, còn mẹ cô là bác sĩ khoa nhi. Riêng Casey là y tá. Cô cũng là y tá riêng cho Catherine kể từ khi ra trường đến nay. Chính vì thường xuyên lui tới nhà Will nên gia đình anh đặc biệt quý mến cô, nhất là Catherine.

Đã lâu rồi không gặp lại nên Will và Casey cứ riu rít chuyện trò không nguôi. Chủ đề hầu hết là những người bạn cũ mà cả hai đã không gặp sau khi tốt nghiệp phổ thông.

Thỉnh thoảng, ánh mắt to đen của Casey lại nhìn Will đắm đuối. Tuy nhiên, dường như, Will không nhìn thấy được cử chỉ này, hoặc cũng có lẽ, anh đang cố tình né tránh.

“Vivian bạn hay sao mà không về cùng anh?” Casey khẽ hỏi, giọng quan tâm.

Dù đã nghe bà Hậu thì thầm to nhỏ, bán tính bán nghi về việc chia tay của hai người, nhưng cô vẫn muốn được xác nhận thông tin chính xác từ Will.

“Tớ và cô ấy đã chia tay vài tháng trước.” Will bình thản trả lời. Khuôn mặt không vương vẩn chút ưu tư sầu não nào.

“Vây à...” Đôi mi dài khẽ sụp xuống, tim cô đang đập rộn rã liên hồi. Đây là thông tin vui nhất trong vòng 3 năm trở lại đây của cô.

“Thế còn cậu, chừng nào giới thiệu bạn trai với tớ đây?” Will nheo mắt, giọng nói trêu đùa.

Casey nhoen miệng cười. Trả lời nửa đùa nửa thật.

“Sẽ chỉ yêu người ...như cậu”. Cô nhấp một ngụm trà như cố che giấu khuôn mặt đang đỏ ửng lên.

“Yêu một người như tớ. Cậu sẽ chỉ nhận lấy đau khổ” Will cong nhẹ khoé môi, giọng cảnh báo.

“Chỉ cần được ở bên cạnh người mình yêu, dù chỉ là trong 1 phút giây ngắn ngủi. Rồi sau đó, nếu phải sống trăm năm trong đau khổ, tớ cũng cam lòng chấp nhận...” Casey nhìn Will, ánh mắt long lanh ẩn chứa triệu nỗi niềm.

Will không nói gì, chỉ trầm tư nhìn ra ngoài ô cửa sổ. Bên ngoài, tuyết rơi mỗi lúc một nặng hạt hơn. Trắng xóa cả một vùng trời...

Đối với Will, cho dù, anh không có Vivian hay Nga bên cạnh, thì anh cũng không thể nào đón nhận hay dành tình cảm cho Casey. Bởi, đối với anh, từ xưa đến nay, cô luôn là một trong những người bạn thân thiết nhất. Cả hai hiểu nhau “từng chân to, kẽ tóc” từ thời còn đi học. Vì thế, để chọn lựa giữa hai loại tình cảm. Có lẽ, anh sẽ chọn tình bạn trong sáng với cô. Anh đối xử tốt với cô như một người thân trong gia đình, chia sẻ với cô về mọi thứ. Nhưng trong lòng anh vẫn chưa bao giờ cảm nhận được thứ tình cảm lạ nào ngoài tình cảm bạn bè. Anh chưa bao giờ cảm thấy rung động hay lạc nhịp con tim khi đứng trước cô. Có lẽ, vì cả hai đã quá hiểu nhau nên Will không còn một chút tò mò, lời cuốn nào khác từ cô?

Cuộc trò chuyện bị đứt quãng, khi Kristy bước vào phòng mời Will và Casey vào phòng ăn dùng bữa trưa.

Casey ái ngại vì mãi lo nói chuyện với Will mà cô quên khuấy việc nấu nướng, phụ giúp bà Hậu. Cô biết tính mẹ Will, bà là người rất hay xét nét mọi việc. Cô không thể làm mất hình ảnh trong mắt bà.

Cô rói rít xin lỗi, nhưng bà Hậu cứ xua tay. Không những thế, bà còn trêu ghẹo nên cô cũng bót lo.

“Gặp lại thằng Will, nên con vui quá chứ gì?” Nụ cười và ánh mắt trên khuôn mặt bà Hậu nhìn Casey đầy ẩn ý.

“Trời, bác cứ ghẹo con hoài.” Casey nắm lấy tay bà cười nũng nịu.

Bữa trưa trôi qua rất vui vẻ và ấm cúng. Sau đó, mọi người trở về phòng sinh hoạt dùng trà và trái cây.

Casey lau dọn cùng Kristy trong nhà bếp.

Bà Hậu lên phòng Will hỏi chuyện giữa anh và Vivian. Bà không khỏi ngạc nhiên khi nghe từ “đã chia tay” được thốt ra thật bình thản từ Will. Anh cũng không tỏ vẻ đau buồn như bà đã thầm tưởng tượng trong đầu.

Trước kia, bà Hậu đã kịch liệt phản đối mối quan hệ giữa Will và Vivian mà anh vẫn nhất mực làm theo ý mình. Vậy mà giờ đây, chính anh lại là người buông tay. Điều này khiến bà Hậu mừng hơn “bắt được vàng”.

“Con làm vậy là quá sáng suốt. Từ ban đầu, con bé đó đã không hợp với con. Nó chỉ lợi dụng con để bòn rút tiền bạc của gia đình mình. Dù sớm hay muộn khi quyết định chuyện này, mẹ cũng không trách cứ. Dẫu sao, con cũng đã tìm thấy được sự khác biệt giữa con và nó.”

Will im lặng, không nói gì. Điều này không còn quan trọng gì với anh nữa. Tuy nhiên, nếu anh kể rõ nguyên nhân chia tay với Vivian, chắc bà Hậu sẽ ngắt xỉu mất.

“Con thấy Casey thế nào?” Bà Hậu dò xét.

Will cười, xoay xoay quyển sách trong tay. Câu này không biết bà Hậu đã hỏi anh bao nhiêu lần. Và lần nào, anh cũng...

“Sao là sao hả mẹ? Trước giờ, con và Casey vẫn luôn là bạn tốt của nhau mà.”

“Con chưa thử tìm hiểu hay hẹn hò thử với nó sao biết được. Mẹ thấy nó là đứa hợp với con nhất. Nó vừa đẹp người, vừa đẹp nết, lại còn rất mực thương yêu và tôn thờ con.” Bà Hậu thêm vào.

Trong mắt bà Hậu, từ lâu, bà đã chấm Casey làm con dâu trong nhà. Ở cô, hội đủ mọi tố chất mà bà đặt ra.

Will khoát tay lãng tránh, lẩn dài xuống giường nhắm mắt lại.

“Con buồn ngủ quá. Vẫn chưa quen giờ giấc bên này...”

“Hazz...”

Bà Hậu thấy thái độ của Will thì thở dài ngán ngẩm rồi bỏ ra khỏi phòng.

Will hé mắt trông theo dáng lưng mẹ rồi mỉm cười đắc chí. Đây là cách hiệu quả nhất để cắt đứt những điệp khúc bất tận mà anh không biết đã nghe bao nhiêu lần...

...

...

Casey dọn dẹp dưới bếp xong thì lên phòng tìm Will. Cô đứng lấp ló hồi lâu bên ngoài rồi mới mạnh dạn gõ cửa phòng.

Will đang ngồi bên bàn làm việc.

“Tớ có làm phiền cậu không?” Casey khẽ hỏi.

Will xoay người nói vọng ra.

“Không, cậu vào đi..”

Casey nhẹ bước vào. Căn phòng này không biết cô đã vào bao nhiêu lần.

Phòng Will được trang trí theo phong cách hoàng gia sang trọng. Mọi thứ trong phòng vẫn như cũ, luôn gọn gàng, ngăn nắp.

Casey và Will ngồi trên chiếc ghế tựa được bọc bằng nhung màu đỏ có thêu hoa văn cổ điển. Hướng ngồi nhìn ra khuôn viên trước nhà, nơi đang ngập một màu trắng lạnh lẽo của tuyết.

“Cathy trông có vẻ quẩn quýt lấy cậu không rời?”

“À..Có lẽ, vì tớ hay chiều theo ý con bé. Nói chung, nó cũng rất ngoan...”

Casey cảm thấy ngượng khi nghĩ đến việc, cô đã sử dụng Catherine để lấy lòng gia đình Will. Tuy nhiên, cô cũng thật lòng yêu thương con bé. Dù lúc đầu, cô đến chăm sóc Catherine là hoàn toàn vì mục đích cá nhân của riêng mình. Và cũng vì Will, cô mới theo học ngành y tá, chuyên ngành khôi phục và chăm sóc trẻ em bị thiếu năng trí tuệ. Đây là cách duy nhất và ngắn nhất để cô có thể chiếm được cảm tình của gia đình Will và trái tim anh.

“Tối qua đến giờ, nó cứ chạy vào phòng tớ không biết bao nhiêu lần. Nhất định đòi tớ làm ngựa gỗ. Ôi...ê ả cả lưng mà nó không tha.” Will vừa phì cười vừa lấy tay day day sống lưng thẳng tắp.

Casey vừa nghe lưng Will bị đau thì tỏ vẻ vô cùng lo lắng. Cô nhíu mày ra vẻ nghiêm trọng và xoay người anh kiểm tra.

“Đâu để tớ xem lưng của cậu thử coi nào.”

Will lịch sự gạt tay Casey trên cổ.

“Thôi, không cần đâu. Đâu có gì nghiêm trọng. Cậu lại giả bệnh nghề nghiệp ra rồi.”

Cả hai nhìn nhau rồi cùng phì cười. Ánh mắt trêu mến của Casey khiến Will không được tự nhiên lắm.

“Hay để tớ massage lưng cho cậu?” Casey khẽ đề nghị dù trong lòng có chút ngượng ngùng.

“Thôi, ai lại làm vậy. Cảm ơn nhá ý của cậu. Vài ba bữa sẽ hết ngay thôi.” Will mỉm cười, từ chối khéo.

Thế nhưng, Casey vẫn cứ muốn làm theo ý mình. Cô nửa đùa, nửa thật xoay lưng Will về phía cô. Ban đầu, Will cười khanh khách từ chối nhưng sau đó cũng miễn cưỡng làm theo ý cô.

Những ngón tay thon mịn lần lượt lướt trên tấm lưng rộng lớn của Will. Những động tác xoa bóp co thắt trên những cơ thịt đang bị ê ẩm khiến anh bắt đầu cảm thấy khoan thoải và dễ chịu.

“Sao, cậu thấy đỡ hơn không?”

Casey chỉ hỏi vậy thôi. Chứ cô biết Will đang cảm thấy rất thư giãn khi được cô xoa bóp như thế này, dù cô không nhìn thấy vẻ mặt lim dim đầy hưởng thụ của anh trong lúc này. Cô vui sướng trong lòng, khoe môi mọng màu carrot cong vút lộ trên khuôn mặt xinh đẹp cuốn hút.

Will nhắm mắt, tận hưởng những cảm giác dễ chịu mà đôi tay kì diệu của Casey mang lại. Những ngày mang vát vật dụng nặng nề ở Ba Tu đã làm cột sống của anh luôn trong trạng thái ê ẩm. Nên bây giờ, chỉ cần những động tác xoa bóp đơn giản không chuyên nghiệp của Casey cũng có thể khiến cơ thể anh vô cùng khoan khoái dễ chịu.

“Ừ, tớ thấy thư giãn lắm...Cám ơn cậu. Chắc cậu mỏi tay rồi, dừng lại ở đây thôi..” Will đưa tay ra sau nắm lấy tay Casey ngăn cô lại rồi hỏi. “Cậu có thể mở một tiệm....”

Câu nói của Will bị đứt quãng, khi anh bất ngờ trước đôi tay đang vòng qua cơ thể mình cùng cái ôm đột ngột từ phía sau. Anh nghiêng đầu về phía sau khẽ giọng.

“Casey...cậu...”

Casey chỉ im thin thít, cô lẳng lặng vùi đầu vào lưng Will. Ánh mắt cô hơi lo lắng, bồn chồn. Cô không biết anh sẽ phản ứng như thế nào trước hành động đường đột của cô như thế này. Nhưng quả thật, sự va chạm xác thịt với một người cô âm thầm yêu đơn phương đã khiến cô không thể nào kiềm chế được cảm xúc thâm kín đang dâng trào trong lòng.

Tầm lưng anh rộng và ấm áp quá. Cô chỉ muốn tựa đầu lên mãi không muốn rời xa. Hơi ấm từ người anh cùng mùi bạc hà xanh ngát làm lý trí cô trở nên mê muội và không tài nào thoát ra được...

Cô yêu anh, yêu đến ngây dại, yêu đến mê muội. Cô đã chờ đợi ngày này từ rất lâu rồi. Vì thế, cô không thể nào để cơ hội ngàn năm như thế này vụt mất khỏi tay mình. Cô không cần biết anh nghĩ gì và hành động ra sao? Chỉ cần được ôm anh như thế này, không cần được anh đáp trả cũng đủ khiến trái tim cô lâng lâng hạnh phúc biết nhường nào.

Sau phút đầu bất ngờ, Will chuyển dần sang bối rối vì không biết phải xoay sở ra sao trước tình huống như thế này. Anh ngập ngừng chạm vào đôi tay Casey.

“Casey à...tớ...không...”

Nhưng tiếng nói khe khẽ như van nài từ phía sau của Casey khiến Will không đành lòng rời tay ra khỏi người mình.

“Xin cậu đừng nói gì cả...Hãy để tớ được ôm cậu như thế này thêm một chút nữa có được không?”

“...”

Will miễn cưỡng buông xuôi tay mình, anh nghiêng đầu nhìn qua khung cửa sổ.

Bên ngoài, tuyết rơi đều đều qua khung cửa sổ, bám trụ lên mặt kính nhẵn nhụi trong veo, truyền cả sự lạnh lẽo sang tận bên kia của bầu trời...

14. Chương 14: Tình Cũ Không Rủ Cũng Tới

Biết tin Will trở về nước, nhóm bạn thân mở tiệc chào đón anh.

Vừa bước vào căn hộ của Kevin, tiếng nhạc Dance ồn ào làm Will cảm thấy chói tai. Anh vẫn còn quen với không gian bình lặng ở Ba Tu nên việc kết nạp không khí sôi động ở đây cần phải mất một thời gian.

Vừa nhìn thấy Will ở cửa, Kevin đã tiến đến, khoát vai Will và đưa cho anh một chai bia Budlight mát lạnh. Giữa thời tiết lạnh lẽo thế này, hương vị cồn đắng lạnh khiến anh lâng lâng cả người.

Kevin là một trong những người bạn thân cùng khóa với Will ở MIT. Tính Kevin khá hòa đồng và vui nhộn.

“Sao đến trễ vậy anh bạn?”. Kevin đã thấm bia rượu, giọng nhè nhè say hỏi Will.

“Tớ vừa mới xong việc là chạy đến đây ngay....” Will tu một hơi bia mát lạnh. 3 tháng rồi anh không biết mùi vị bia là gì.

Kevin vẫn chưa biết chuyện Will đã chia tay Vivian nên dẫn lối Will đến chỗ cô đang đứng.

“Hoa khôi đang chờ cậu đây.”

Will đã trông thấy Vivian đứng trong góc phòng với một lũ đàn ông vây quanh từ khi anh vừa bước vào căn hộ này, nhưng anh đã vờ như không thấy, hay nói đúng hơn anh cũng chẳng buồn quan tâm để ý. Dù anh biết, ánh mắt Vivian đã theo sát anh từ lúc bước vào.

Có vẻ như Vivian và những người xung quanh cô đang chuyện trò điều gì đó rất thú vị nên cô trông rất vui vẻ và hưng phấn. Thỉnh thoảng, tiếng cười khanh khách vọng ra đến tận cửa.

Vivian khẽ liếc mắt đến chỗ Will đang đứng. Cô nhanh chóng rẽ đám đông tiến đến bên anh, mặc cho những ánh mắt si mê và tiếc nuối đang dõi theo từng bước chân uyển chuyển như đang đi trên sàn catwalk của cô. Tối nay, dù trời rất lạnh, cô vẫn thích ăn mặc theo style gợi cảm mà mình yêu thích. váy ống đỏ ngắn cũn ôm trọn thân thể tuyệt đẹp và quyến rũ. Mái tóc nhuộm highlight được uốn xoắn bồng bềnh buông xoã ngang lưng, khuôn mặt kiều diễm tựa nữ hoàng Ai Cập khiến bất cứ người đàn ông nào cũng muốn được chiếm hữu và bảo bọc. Họ thêm khát được cung phụng cô như một bà hoàng. Chỉ có điều, mấy ai đủ khả năng để bao cô “trọn gói” như Will đã từng làm. Từ ngày chia tay Will, chưa có ai đủ tiêu chuẩn mà cô đã đề ra.

Vivian đứng gần sát người Will. Cô nở nụ cười xinh tươi mê đắm lòng người, giả lả hỏi han anh như chưa hề có một sự chia tay nào 3 tháng trước đây.

“Chào cục cưng, anh khỏe không?”

Vừa nghe tiếng “cục cưng” thoát ra từ đôi môi đỏ mọng của Vivian, Will đã trở mắt nhìn cô ngạc nhiên. Ánh mắt thể hiện sự khinh khi rõ rệt trước thái độ trơ trẽn của cô. Chẳng phải, anh và cô đã chia tay rồi. Cô cũng đã khóc lóc van xin rồi sau đó lại chạy ngay đến với người tình. Thái độ lúc này của cô mang ý nghĩa gì đây? Trong đầu Will chợt nhớ đến hình ảnh của ả tóc đỏ đã đi cùng Steven đến hộp đêm trong lần đầu 3 tháng trước.

Thì ra, cô đã bị đá và giờ đang muốn quay về lại bên anh?

“Cũng bình thường, còn cô?” Will đứng dung, mắt nhìn nơi khác.

“Anh nghĩ là em có khỏe được không? Anh làm gì mà đi biệt 3 tháng nay mới về? Lúc về, cũng không báo em một tiếng.”

Vivian làm ra vẻ nũng nịu. Trong lòng, cô cảm thấy hơi ê chề nhưng biết làm cách nào khác hơn đây? Tiền cô đã cạn. 3 tháng nay, cô không có một đồng đi shopping. Tên Steven xảo quyết đã “đá” cô không thương tiếc chỉ sau một tháng, cô đến sống trong căn hộ cùng hủn tã. Bao nhiêu hy vọng về việc hủn sẽ thay Will “bao” cô như trước đây đều bị đập tan.

Will khẽ cười nhạt trước sự trơ trẽn và giả tạo của Vivian. Anh cũng lạnh lùng không buồn nhìn cô. Có vẻ như anh cũng không còn quan tâm đến sự tồn tại của cô ngay bên cạnh mình lúc này.

“Thế anh có nhận được lá thư mà em đã gửi cho anh không?” Vivian dụ giọng, liếc mắt dò xét thái độ của Will.

Khi nghe nhắc đến lá thư, Will quắc mắt nhìn Vivian khiến cô sựng lại. Cô không hề biết rằng, chính lá thư đó đã từng khiến mối quan hệ của Nga và anh bị lung lay. Đến tận bây giờ, anh vẫn còn nhớ ánh mắt đau khổ, oán trách của Nga.

Will trầm ngâm nhìn lon bia trong tay. Không phủ nhận, anh đã rất bất ngờ khi nhìn thấy thư của Vivian. Trước đây, cô chẳng viết thư tay cho ai bao giờ. Thế nhưng, vì muốn hàn gắn lại mối quan hệ với anh mà cô đã bỏ thời gian, công sức để nắn nót viết từng dòng chữ, gửi gắm hết cả tâm tình vào trong đó. Nếu như cô biết được rằng, anh đã không hề mở thư ra xem và thẳng tay ném vào sọt rác. Có lẽ, cô sẽ đau lòng như thế nào.

“Anh sao vậy? Thế anh có nhận được lá thư đó không?” Cô kiên nhẫn hỏi lại. Trước đây, cô cũng chẳng có đủ kiên nhẫn nói lại lần thứ hai.

Will tu một ngum bia, đưa mắt nhìn Vivian rồi trả lời lạnh tanh.

“Có...thì sao?”

“Nếu vậy thì anh nghĩ sao về những gì em đã nói trong thư?” Vivian ngập ngừng...

“Cô nói gì?” Will điềm nhiên nhìn Vivian. Ánh mắt lạnh lùng của anh khiến cô chùng xuống...

Thấy vẻ ngập ngừng của Vivian, Will cũng muốn giúp cô kết thúc mọi chuyện tại đây, anh cũng muốn kiên định với ý nghĩ cắt đứt mối quan hệ đã từng có trước kia với cô.

“Xin lỗi, vì quá bận nên tôi đã không xem lá thư đó. Nên...tôi cũng không biết cô đã viết gì...”

“Will, anh...” Vivian ngây người, vẻ thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm kỹ càng.

Will tiếp lời, giọng khinh khỉnh.

“Nhưng nếu đó là lời đề nghị hàn gắn mối quan hệ đã qua...thì xin lỗi, có lẽ, tôi sẽ làm cô thất vọng...”

Khỏi phải diễn tả được khuôn mặt buồn rười rượi của Vivian khi nghe những lời tuyệt tình từ Will. Cô không khỏi ngạc nhiên trước sự dứt khoát của anh. Trước đây, anh đã từng yêu cô nhiều như thế mà. Cô bảo gì, anh cũng nghe. Cô sai gì, anh cũng làm.

“Will, em đã nói, em biết lỗi của em rồi. Anh không thể tha thứ cho em sao?” Cô lí nhí, đặt đôi tay mềm mại lên cánh tay Will khẽ lắc lắc, nét mặt ra vẻ nũng nịu như con nít đòi quà.

Thế nhưng, hành động trẻ con của Vivian càng Will cảm thấy khó chịu. Anh chau mày, lãnh đạm nhìn cô và thâm chất vấn chính mình.

Trước đây, anh đã trao cả con tim ột người như thế này sao?

“Vivian à, hãy để tôi tìm kiếm sự tôn trọng cuối cùng dành cho cô, có được không?”

Câu nói này, lời lẽ không hề nặng nề nhưng ý nghĩa thì vô cùng thâm thúy, nó khiến Vivian cảm thấy vô cùng muối mặt. Trong mắt anh, giờ đây, cô chẳng đáng được tôn trọng chứ đừng nói đến việc, anh sẽ quay trở lại bên cô. Cô thực sự mất anh rồi.

Vivian cúi đầu khóc sục sịt. Dù hoàn toàn tuyệt vọng, cô vẫn cố tìm chút hy vọng mong manh cuối cùng bằng cách, quàng tay ôm lấy người Will tìm chỗ dựa.

Will lạnh lùng quay mặt đi nơi khác nhưng cũng không nỡ đẩy người cô ra. Nhất là khi cô đang khóc như thế này.

Will đảo mắt xung quanh đám đông tìm Mark nhờ trợ giúp nhưng chẳng thấy bóng dáng cậu bạn thân đâu. Mắt anh dừng lại chỗ Steven đang đứng. Nếu như 3 tháng trước đây, nhìn thấy Steven như thế này. Có lẽ, anh sẽ xông thẳng tới và đánh cho hắn ta một trận như tử. Nhưng giờ đây, điều đó đối với anh không còn ý nghĩa gì.

Steven quét mắt nhìn Vivian đang dựa vào người Will rồi cười khẩy với suy nghĩ. Cả đời, thằng này chỉ toàn ăn đồ thừa của mình. Anh cũng trao ánh nhìn khinh bỉ dành cho Vivian. Cái hạng đàn bà này. Từ đầu, anh đã không thực sự hứng thú gì. Chỉ là lợi dụng cô để Will phải bẽ mặt. Sau khi đã thỏa mãn được ý đồ của mình rồi, anh đã thẳng chân “đá” cô một cách không thương tiếc. Anh đoán, chắc cô ta hết tiền rồi nên lại lê lết làm mặt dày để quay lại với Will. Anh cười khẩy, về mả mai.

Will đẩy nhẹ người Vivian ra, không quên đưa cho cô hộp khăn giấy.

“Trưởng thành hơn một chút đi Vivian, cô đâu còn bé bỏng gì.”

Vivian không nói không rằng, chỉ cúi đầu hít hà vào những tờ khăn giấy trắng tinh.

Rời bỏ vị trí của mình, Will rồi tiến đến chỗ Mark, người đang trở tài pha chế rượu. Trước mặt Mark là hàng tá những chai rượu với đủ kích cỡ và màu sắc khác nhau. Những ly rượu trông thật bắt mắt được bày la liệt trên bàn. Đám bạn cứ thế qua lại uống hết ly này đến ly khác. Will cũng muốn thử một ly nên nhảy mắt với Mark rồi với tay lấy một ly rượu màu xanh thẫm với lớp bọt trắng bên trên.

Steven cũng lạng chạng tiến đến chỗ Will. Trông có vẻ, hẳn ta đã ngà ngà say.

“Nghe nói cậu và Vivian sắp tái hợp?” Giọng Steven nhều nhẹo, ánh mắt đầy vẻ mỉa mai.

Will không trả lời vội, chỉ nhếch mép cười. Anh cầm chai bia lên uống rồi mới nói.

“Có vẻ như mày rất thích quan tâm đến chuyện của tao?” Will gằn giọng nhưng khuôn mặt cố tỏ vẻ điềm nhiên.

Mark nhìn Will và Steven đang tia ánh nhìn lửa đạn dành cho nhau nên tỏ vẻ ái ngại. Cố can ngăn hai người ra.

“Will, thôi được rồi...Tối nay, dù gì cũng là ngày vui mừng cậu trở về...Nhịn một chút đi...”

Will nghe Mark nói thế thì cố kìm cơn giận trong lòng xuống. Trong thâm tâm, anh cũng không muốn đào bới lại chuyện này. Dù sao, Steven cũng đã bị một kẻ giấu mặt nào đó đánh tơi bời. Đến giờ, vẫn chưa tìm ra danh tính của người đó. Nghe nói, Steven bị thương rất nặng, nằm viện cả tháng trời.

Tuy nhiên, trái với tâm ý muốn hoà bình của Will, Steven lại cứ cố khiêu khích bằng những câu từ rất khó nghe.

“Thật ra, tao biết, mày chẳng thể nào sống thiếu con đàn bà hư hỏng đó được. Sớm muộn gì thì cũng hợp lại với nhau...Dẫu sao, đây cũng là điều tốt lành. Phải không mọi người?” Steven cao giọng như muốn cho cả phòng cùng nghe. Hẳn vỗ tay bom bốp.

“Tao đã cố nhịn, nhưng dường như mày không nhìn ra được điều đó...Tao nói lần cuối, nếu mày không cảm mồm thì đừng trách.” Will nghiêng răng, tay đã cung lại, gân xanh nổi hết cả lên.

“Giỏi, mới xa ông bố giàu có của mày vài tháng mà tao thấy khá khẩm ra rồi đó. Hay là đã có ông giết dây, mày muốn làm gì thì làm? Mách ba mày thuê người đánh tao lần nữa phải không?” Steven lơ dờ say, cất giọng không hề sợ sệt lời dọa nạt vừa rồi.

Will không thể kiềm chế được nữa, anh ném mạnh lon bia xuống sàn.

BỊCH.

Steven trừng mắt nhìn Will khiêu khích giống như, muốn đánh tao thì cứ nhào vào.

Vivian im bật sau một hồi đóng kịch tự xem.

Bạn bè trong phòng im thin thít theo dõi...

Will nhanh chóng sấn tới nắm lấy cổ áo của Steven cảnh cáo.

“Bố tao không phải là người đánh mày.”

Steven không hề nôn nóng hay sợ sệt, hẳn chỉ cười khẩy nói.

“Chẳng lẽ, bố mày tự nhận là đã đánh tao? Đụng đến con trai cưng của ông mà ông bỏ qua à? Mày về nói ông là, nếu có ra mặt thì hãy ra mặt sao cho xứng với đẳng cấp của ông. Còn đi hà hiếp con nít như thế này thì tao khinh lắm.”

Will giận điên người. Nếu như, cha anh thực sự có nhúng tay vào việc này, thì anh cũng không đồng tình với cách xử sự của ông. Tuy nhiên, ông Anthony là người cha mà anh vô cùng yêu thương và kính trọng. Thấy kẻ hèn hạ kia miệt thị, anh thực sự không thể để yên được.

BỤP....BỤP...

Will cung bàn tay lại thành nắm đấm, thẳng tay đánh vào mặt Steven với một lực mạnh nhất có thể.

Hai cú đánh như trời giáng vào mặt làm Steven choáng váng và ngã nhào xuống nền nhà. Hẳn ta loạng choạng cố đứng dậy.

Mark nhanh tay ôm người Will lại. Phải cố gắng lắm Mark mới ngăn được cơn nóng giận đang sôi sục trong đầu Will.

“Đủ rồi Will...Hắn ta say rồi...” Mark khuôn trương nói.

Will hét vào mặt Steven. Mọi sự tức giận dồn nén bấy lâu nay giờ có dịp nổ tung. Anh tưởng chừng như mình có thể giết chết hắn ta ngay lúc này.

“Mày là thằng bạn tồi...Có nằm mơ tao cũng không thể tin được, mày lại làm chuyện này với tao...” Will hét lên.

Vivian đưa tay lên miệng để che giấu gương mặt đang sợ hãi. Cô đứng co người lại trong góc phòng, quan sát hai người đàn ông cô đã từng “qua lại” đầu đá với nhau.

“Mày mới là thằng tồi. Không đầu lại tao nên đã phải nhờ người cha độc tài của mày ra tay trả thù tao. Ha, mày ngon lắm. Tao thề tao sẽ không để yên chuyện này...” Steven hást hàm cười khẩy, lấy tay quệt vệt máu đang tuôn ra từ khuôn miệng.

Will vẫn còn rất tức giận, anh cố đẩy người Mark ra để sấn tới chỗ Steven nhưng vừa lúc đó, Kevin cũng ra tay can ngăn.

“Thôi Will, được rồi. Nó say nên đừng trách cứ. Dù sao cũng là bạn bè với nhau...” Kevin nói.

Mặc dù, bạn bè đã ra sức khuyên can. Thế nhưng, Steven lại là kẻ không biết điều. Hắn vẫn buông lời khiêu khích. Mục đích cuối cùng của hắn ta là làm cho Will điên tiết. Hắn rất muốn được đo ván Will một lần nữa, nhưng ý định của hắn không thực hiện được nên ra sức khiêu khích Will.

“Dầu sao, giờ Vivian cũng về lại với mày rồi. Nói thật, tao cũng đã ”dùng” nát bấy rồi. Đồ thừa thãi, vứt đi cũng không ai thèm. Chỉ có đồ ngu như mày mới nhặt lên thôi...” Steven ngả đầu ra sau cười khanh khách, vẻ mặt vô cùng đắc thắng.

Vivian như chết điếng người. Cô không thể tin rằng đây là bộ mặt thật của Steven. Làm sao cô có thể từng chung sống, qua lại với một người đàn ông tồi như thế này được cơ chứ? Cô tức giận đi nhanh đến chỗ Steven rồi chửi thẳng vào mặt hắn ta.

“Steven, anh là thằng tồi...” Môi Vivian rung lên bần bật.

Steven nghe Vivian chửi thì tức điếng người. Con ả lả lơi này hôm nay dám lên tiếng bênh vực Will nữa à...

“Tồi à? Tồi mà sao cô lại si mê tôi đến độ bỏ thằng khờ này để chạy theo tôi hả?” Steven cất giọng bõn cợt.

“Tôi chưa bao giờ yêu anh cả. Đừng có bịa chuyện...” Vivian lắp bắp.

“Cô nói không yêu tôi à? Nếu không yêu sao lại dám lên giường với tôi?” Vừa nói, Steven vừa đưa ngón tay miết lấy gương mặt phấn son của Vivian. Cô khoát mạnh tay hắn ta ra.

“Đừng chạm vào người tôi. Đồ đàn ông hèn hạ...”

Bị Vivian chửi nặng nề trước mặt bạn bè như vậy khiến Steven vô cùng muối mặt. Vì thế, hắn ta không ngần ngại đáp trả lại cô một cách không thương tiếc.

“Cô dám phủ nhận việc đã từng lên giường với tôi à? Nói cho cô hay, tôi có bằng chứng trong tay đây này. Cô có muốn xem không? Tôi vẫn còn giữ nhiều tấm hình của những lần ân ái giữa cô và tôi ở nhà. Trông cô ản ản lắm, Vivian. Thật không hổ danh hoa khôi...”

Đám bạn của Will ngó người ra trước sự thật đang được phơi bày trước mắt. Nhiều ánh mắt tỏ vẻ ái ngại xen lẫn khinh bỉ dành cho Vivian.

Không thể diễn tả được sắc mặt của Vivian ngay lúc này, nó tái mét đến độ thấy cả những đường gân xanh li ti. Cô giận rung người khi biết nhân vật bí mật đã gửi hình hôm đó cho Will chính là Steven. Hắn ta là một tên khốn nạn, khốn nạn không ai sánh bằng. Thật là cay đắng cho cô. Tại sao lại có thể qua lại với một tên bệnh hoạn một thời gian dài như vậy mà không thể nhận ra được bộ mặt thật của hắn.

“Anh...chính anh là người đã gửi hình cho Will để chia rẽ chúng tôi...Anh ...là đồ tồi...Cút đi ” Vivian đưa ngón tay về phía cửa. Cô quên luôn rằng đây không phải là nhà của cô.

“Cô có tư cách gì mà đuổi tôi, đồ đàn bà hư hỏng...” Steven khinh khỉnh nói.

Hắn ta tiến đến ghé sát người Vivian. Hơi rượu nồng nặc phả vào mặt làm cô khó chịu. Vivian định giơ tay lên tát vào mặt Steven, nhưng hắn ta đã kịp ngăn lại và giữ mạnh tay cô ra khiến người cô như muốn chúm về phía trước.

Will không còn có thể nhịn nhụt một thằng đàn ông hèn hạ như Steven thêm một chút nào nữa. Anh vùng tay Mark và Keven ra, tiến nhanh đến đánh tới tấp vào mặt, vào người Steven. Vì quá say, nên Steven không có khả năng chống đỡ, ôm đầu co người trên nền nhà. Cảnh tượng này chẳng khác thảm cảnh đã xảy ra với Will 3 tháng trước đây. Có điều, Steven may mắn hơn vì những người bạn của Will đã tiến đến can ngăn anh ra...Nếu không, có lẽ, Will sẽ đánh chết Steven ngay lúc này

Bữa tiệc sau đó mới được thực sự bắt đầu sau khi Steven được đưa về nhà. Trên người hắn ta còn in đầy vết tích đỏ bầm máu me từ những cú đánh của Will. Trước khi được dìu ra khỏi căn hộ của Kevin, hắn ta còn quay lại cảnh cáo Will.

“Mày nhớ đấy. Tao không bỏ qua chuyện này đâu...” Ánh mắt Steven sắc như dao, chứa đựng đầy vẻ hằn học và oán hận.

Will chẳng buồn quan tâm hay trả lời Steven. Nhiều giờ trôi qua sau trận đánh nhau với Steven, mà cơn nóng giận trong lòng Will vẫn còn sôi sục. Anh đứng cạnh cửa sổ, châm thuốc hút rồi nhìn ra sân, nơi chỉ có một màu trắng xóa của tuyết.

Vivian cầm một ly rượu đưa cho Will, rồi giắt lấy điếu thuốc trên miệng anh.

“Anh đừng hút thuốc nhiều quá, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Will không nói gì, chỉ uống cạn ly rượu rồi đi đến quầy bar nhỏ nơi góc phòng. Anh bật nắp chai Vodka rồi rót một ly đầy uống cạn nó và cứ tiếp tục như thế cho đến khi Vivian ngăn anh lại.

“Anh điên à. Uống kiểu này có mà cháy cả ruột gan...”

“Tôi muốn ngồi một mình...”

“Nếu anh muốn uống, em sẽ uống với anh.”

“Tùy cô...”

Will lạnh lùng trả lời. Suốt buổi, anh chỉ im lặng, miên man suy nghĩ về một điều gì đó mà gương mặt trông vô cùng ngờ nghệch và thất thần.

Còn Vivian thì như chỉ độc thoại một mình...

Khó khăn lắm Vivian mới có thể dìu Will trở về căn hộ của anh. Đêm nay, anh uống cạn cả hai chai Vodka. Tiệc chưa tàn nhưng

Vivian phải đưa anh về, vì anh không thể đứng vững được nữa, đầu gục xuống bàn trông thật thảm hại. Nhìn anh cô nhớ đến hình ảnh cách đây 3 tháng trước, anh cũng say khướt như thế này...

Vivian đỡ Will ngã xuống giường rồi đi lấy khăn ẩm lau mặt cho anh. Chưa kịp lau thì anh đã nghiêng người nôn mửa khắp nơi. Mùi tanh tưởi của rượu khiến cô nhăn mặt khó chịu.

Anh say thực sự, lần đầu tiên cô thấy anh say bí tỉ như thế này. Đêm nay, khi chứng kiến cảnh anh lao đến đánh Steven, vì hắn đã xúc phạm cô khiến cô vô cùng hối hận. Cô trách bản thân mình vì đã phản bội anh để đến với một người không ra gì như Steven. Lần đầu tiên, từ tận sâu trong đáy lòng mình, cô cầu mong anh sự tha thứ. Cô nắm lấy tay anh, vuốt ve gương mặt anh rồi khóc.

“Em xin lỗi, Will...xin anh hãy tha thứ cho em...Tuy em chưa từng yêu anh thực sự. Nhưng ngay lúc này đây, tình yêu của em dành cho anh là chân thật hơn bao giờ hết...”

Bất chợt, trong cơn say, Will thì thầm một điều gì đó như muốn đáp lại những lời Vivian vừa thốt nên. Anh giơ tay chạm vào tóc cô, rồi vào mắt, vào làn môi đang ướt đẫm vì nước mắt...

“Will...anh...tha thứ cho em phải không?” Vivian mừng rỡ nói, đưa tay nắm lấy bàn tay Will đang chạm vào khuôn mặt mình.

Will vẫn cố nói một điều gì đó nhưng cô nghe không rõ. Tuy nhiên, cô đoán chắc rằng, anh đã tha thứ cho cô. Hành động triu mến của anh ngay lúc này đã nói lên được điều đó. Anh nghiêng đầu nhìn cô bằng đôi mắt khép hờ, tay anh vẫn không ngừng vuốt ve khuôn mặt cô bằng động tác rất dịu dàng. Sau đó, anh đưa tay luồn lên cổ cô, rồi từ từ kéo cô xuống gần người anh hơn.

Will choàng tay ôm siết lấy thân người đầy quyến rũ của Vivian rồi lần mò tìm kiếm khuôn miệng đỏ mọng của cô và đặt đó một nụ hôn cháy bỏng. Vivian cũng nhiệt tình đáp trả làn môi anh bằng đầu lưỡi nóng bỏng còn vương những giọt rượu cay nồng ...

Và cứ thế, họ dần chìm vào mê cung của tình ái sau 3 tháng trời xa cách....

Ngoài trời, tuyết vẫn rơi đều đều. Gió rít từng cơn lạnh lùng bên khung cửa sổ.

Phía bên kia của bầu trời, Nga đang đứng nắn nót viết từng dòng chữ lên tấm bảng đen nho nhỏ bằng viên phấn trắng tinh. Bất thình lình, viên phấn dài đột ngột gãy đôi rồi rơi xuống nền nhà vỡ vụn. Cô cúi đầu nhìn xuống những mảnh vỡ trắng tinh như tuyết. Trong lòng dâng lên một cảm giác bất an lạ thường. Đột nhiên, cô thấy tim mình đau nhói....

LTG:

-Style: gu thời trang.

-Budlight: tên loại bia rất được ưa chuộng tại Mỹ.

15. Chương 15: Thế Giới Tâm Linh

Sài Gòn...

Chiều nhạt nắng...

Phố hàng mã dần về chiều càng đông đúc, tấp nập người qua lại. Tuy mùa cao điểm Rằm tháng 7 đã trôi qua lâu rồi, nhưng khách hàng vẫn lui tới nơi này thường xuyên để mua sắm vật dụng cần thiết gửi cho người thân ở cõi âm. Dù kinh tế rơi vào thời điểm khó khăn, nhưng khách hàng lui tới nơi này vẫn khá đông đúc. Bởi, đối với họ, dù cuộc sống ở dương gian có khó khăn như thế nào đi chăng nữa, cũng không nỡ để người thân ở thế giới bên kia thiếu thốn...

Bà Nguyệt dõi mắt về phía trước nhưng tâm trí thì mãi tận nơi đâu. Mấy ngày nay, bà nhớ con gái lớn quay quắc. Đã hơn một năm trời, Nga vẫn chưa quay lại Sài Gòn để thăm nhà. Không thể trách cô được. Vì ngày nào, ông Thiên cũng đều dạy nghiêng về chuyện cô bỏ nhà đi để phản đối chuyện lấy chồng. Cô đi lâu như vậy rồi, mà ông vẫn chưa từ bỏ ý định này. Mỗi khi lên cơn say, ông lại quát tháo ầm ĩ, một hai đôi bà Nguyệt và Nhân lên Kon Tum để bắt cô về.

Ấy vậy mà, mỗi lần, bà Nguyệt tự tay viết thư hay nhờ Thiên Ngân viết dùm để gửi lên Kon Tum cho Nga đều với giọng hân hoan. Bà luôn trấn an việc ba cô đã nguội lạnh chuyện ép gả chồng. Lúc đó, cô mừng thầm trong lòng và luôn tin như vậy mà an lòng làm tiếp công tác từ thiện ở Ba Tu. Dẫu chỉ có đều, bà Nguyệt không cho cô về lại Sài Gòn để thăm nhà. Cô hơi ngạc nhiên và tò mò vì điều này. Nhưng ý mẹ đã vậy, cô cũng không dám cãi lại. Nếu cô có hỏi, bà Nguyệt chỉ bảo rằng, vì sức khỏe cô vốn yếu ớt lại đường xa nên không muốn cô về Sài Gòn, Vì thế, cứ vài tháng, bà và Nhân tự lên trên đó thăm cô. Mặc khác, bà lấy lý do, vì sợ bố cô nhìn thấy cô lại gợi nhớ chuyện cũ. Nên tuyệt nhiên, cô cũng không dám bèn mảng về nhà. Thỉnh thoảng, bà cũng đi với Ngân hoặc Nam nhưng Ngọc thì không bao giờ. Bà sợ con bé lại về mách lẻo với bố nó thì khôn. Và cứ thế, hơn một năm qua, cô chưa một lần về lại Sài Gòn. Cô nhớ gia đình, cô nhớ Sài Gòn da diết!

Nga vẫn chăm chỉ dạy học và hăng say làm công việc hái chè bên Ba Tu 2. Cô muốn kiếm chút tiền gửi về Sài Gòn để giúp đỡ gia đình. Công việc làm hàng mã từ bao đời nay của bà Nguyệt ngày càng gặp khó khăn. Cộng thêm việc công an địa phương đến nhà nghiêm cấm công việc tay trái “đoán vận mệnh con người” của

ông Thiên, nên nhà càng rơi vào túng thiếu. Bà Nguyệt tuy không ủng hộ việc ông Thiên coi bói cho khách trong nhà. Nhưng trong lòng cũng thừa nhận rằng, thu nhập từ tiền đặt quẻ và các phí như cúng sao giải hạn, cúng tam tai... mà ông Thiên đặt ra đã giúp kinh tế cho gia đình được phần nào.

Cho đến tận bây giờ, bà Nguyệt cũng không biết rành rẽ việc của ông Thiên làm. Bà cũng không biết tài đoán vận mệnh của ông có thật và trúng hay không? Chỉ có điều, ông có kha khá khách đến nhà xem quẻ mỗi cuối tuần. Rồi sau đó, họ lại giới thiệu bạn bè đến xem. Ngày trước, khi còn ở Huế, ông chỉ chuyên tâm làm hàng mã. Sau này, khi cả gia đình chuyển vào Sài Gòn sống, kinh tế rơi vào khó khăn. Rồi một thời gian sau đó, trong một lần sang Campuchia với một người bạn. Ông học cách bói bài của một ông thầy người Việt nào đó bên nước bạn. Ngay khi trở về lại Sài Gòn, ông bắt đầu nghề làm “thầy bói nói dối ăn tiền”. Ban đầu, bà Nguyệt phản đối kịch liệt ý định của ông. Nhưng ông vẫn cương quyết làm theo ý mình. Hai vợ chồng gây gỗ nhiều lần. Cuối cùng, bà đành nhượng bộ nếu như không muốn ông làm hàng mã loại lớn, thì phải để ông xem bói. Bọn trẻ thì có vẻ đứng về phía bố mình. Chỉ vì sau mỗi lần khách đến xem bói, ông lại cho chúng một ít tiền tiêu vặt. Hay sau khi khách đến cúng sao giải hạn hay các loại nghi lễ cầu khẩn, bọn chúng lại được một bữa no nê. Từ đó, ông nảy sinh ra một kế hoạch, cứ hễ khách đến tìm ông xem bói. Ông sẽ tránh mặt và để con mình ra đón khách rồi hẹn ngày khác lại đến. Trong quá trình giao tiếp, con ông sẽ chú ý đến những đặc điểm chi tiết về tính cách hay hình thể của khách rồi báo lại với ông. Nhiều lần, nhờ những thông tin này, mà ông được khách đặt quẻ rất hậu hĩnh. Cũng nhờ nghề tay trái này của ông, mà gia đình có thể sống lây lất đến nay hôm nay. Chứ nếu chỉ trông vào nghề hàng mã thì chắc chắn không thể đủ lo cho bọn trẻ được đi học đầy đủ.

Ngày trước, khi gia đình còn ở Huế, việc kinh doanh của gia đình bà Nguyệt rất khấm khá. Tất cả đều nhờ vào bàn tay khéo léo của bà và ông Thiên. Thu nhập từ việc làm giấy tiền vàng bạc, quần áo cho người cõi âm mà gia đình bà đang làm hiện tại thực sự chẳng là gì so với nguồn thu nhập ngày trước. Trước đây, thu nhập gia đình rất khá giả là nhờ vào những đơn đặt hàng lớn, tỉ mỉ tốn nhiều nhân công. Những người đặt hàng này, họ là những người cha, người mẹ, người vợ trong gia đình có thân nhân chẳng may qua đời khi còn rất trẻ tuổi. Vì quá thương xót, nên họ luôn muốn bù đắp và hoàn thành nguyện vọng của người quá cố lúc sinh thời bằng việc, đặt những món đồ mà người quá cố từng sử dụng hay mơ ước được có nhưng vẫn chưa thực hiện được. Đó có khi là những vật dụng không thường như ô tô, xe máy, biệt thự...hay những món phức tạp hơn như trực thăng, máy bay hay thậm chí là cả một khách sạn cực đại có kích cỡ lên đến nhiều m2. Thường thì những khách hàng chịu bỏ tiền ra để đặt những món hàng này là những người lắm tiền, nhiều của. Vì thế, khi món hàng được hoàn thiện khiến họ ưng ý và hài lòng. Bà Nguyệt được trả công rất hậu hĩnh hơn cả giá cả đã giao ước từ ban đầu.

Tuy nhiên, nghề nào cũng vậy, điều có những quy luật và quy ước ngầm trong nội bộ của những người làm nghề. Đặc biệt, đối với một nghề nhạy cảm, thiêng về tâm linh như nghề làm hàng mã này. Những người sống bằng nghề làm vàng mã quan niệm rằng, hàng cho người đã khuất được quy định kích thước. Có nhà cửa, ngựa, xe cộ đại nhưng không to quá giới hạn cho phép. Nghĩa là chiều ngang không quá 1m và chiều dài không quá 2m, thậm chí phải nhỏ hơn rất nhiều phần diện tích mà người đã khuất được “sở hữu” khi chết. Nếu quá cỡ sẽ khó mang vát xuống thế giới bên kia và cũng có thể vô tình động chạm đến những qui luật ngầm bên dưới. Người cõi âm có thể sẽ xảy ra tranh chấp về diện tích sở hữu, còn người cõi dương sẽ phải lãnh đủ những sự trừng phạt của thần linh. Họ cho rằng, những người vì lợi nhuận cao làm hàng mã theo ý muốn của những người thích “chơi trội” thì không nên sống bằng nghề mang nặng tính tâm linh này.

Những sự kiện lạ lùng đối với những người từng vi phạm vào điều cấm kỵ khiến bà Nguyệt e dè khi nhận đơn đặt hàng của khách. Tuy nhiên, vì lợi nhuận khá hấp dẫn có thể mang đến cho gia đình bà một cuộc sống sung túc. Nên bà đã nhắm mắt cho qua mà đồng ý làm. Sau khi chiếc máy bay Boeing được một đại gia ở Hà Nội đặt làm cho cậu con trai còn trẻ tuổi không may qua đời vì bạo bệnh được hoàn thành và bàn giao, thì cũng là lúc gia đình bà Nguyệt xảy ra chuyện đau lòng. Nga, cô con gái lớn hết mực ngoan hiền của bà bị người khác *** hại đến độ bị trầm cảm cả một thời gian dài. Rồi sau đó, cô bị tai nạn giao thông nghiêm trọng mất cả trí nhớ. Lúc đó, bà vô hồi hận và hoảng sợ. Nhiều ngày sau đó, bà đều khấn vái thần linh tha tội cho gia đình bà. Từ đó, bà tuyệt đối không còn nhận những đơn đặt hàng lớn nữa. Gia đình cũng dời nhà chuyển vào Sài Gòn sinh sống. Và tuyệt nhiên, câu chuyện không may đó bị bà cấm đoán không bao giờ được nhắc lại.

Ông Thiên từ ngày bị công an địa phương “quan tâm” thì không còn dám nhận khách vào nhà xem bói nữa.

Chỉ nhận xem cho những khách hàng quen thuộc. Những lúc như vậy, các con ông phải thay nhau canh gác. Tuy vậy, nhiều lần, không biết có người báo hay không mà ông vẫn bị công an kiểm tra bất ngờ và lập biên bản. Số tiền bỏ quan chẳng thấm vào đâu so với tiền nộp phạt. Ông không còn xem bói tại nhà nữa và chuyển địa điểm sang chùa. Tuy nhiên, “Thu nhập” chẳng bao nhiêu do ít khách. Có ngày, từ sáng đến chiều, ông chẳng xem được người khách nào.

Chán nản, ông lại sa vào rượu chè nhiều hơn trước. Mỗi lần về nhà, trong cơn say bí tỉ, ông lại la mắng đánh đập vợ con. Lý do khiến ông cáu bẳn bao giờ cũng là việc, bà Nguyệt và Nhân giấu giếm nơi ở của Nga ở Kon Tum. Ông trách mắng cô chính là nguyên nhân khiến gia đình ông sa cơ như thế này. Chính cô đã đẩy gia đình vào cơn bế cực ra sao và trách cô bất hiếu vì dám cãi lời cha mẹ, bỏ nhà đi để cự tuyệt việc lấy chồng. Ông luôn tin tưởng rằng, chỉ cần cô lấy chồng, cuộc sống gia đình sẽ được cải thiện đáng kể. Bao nhiêu đứa trong xóm đi lấy chồng Đài Loan đều gửi tiền về cho cha mẹ mỗi tháng phụng dưỡng kia mà.

Thời gian gần đây, công việc làm hàng mã của bà Nguyệt cũng không còn thuận lợi như trước. Bà chỉ chú trọng làm những đơn đặc hàng nhỏ và đơn giản đủ để vợ chồng bà và Nhân làm. Vì thế, kinh tế cũng xuống từ đấy. Trong khi các con bà ngày một lớn lên và cần tiền để học tập. Những món hàng mã thủ công đơn giản như tiền vàng bạc, quần áo nam nữ hay những vật dụng nhà cửa và mô hình nhỏ ...luôn có cung nhiều nên rất cạnh tranh. Dụng cụ và trang thiết bị làm ra hàng cũng ngày càng hiện đại và cải tiến. Trong khi đó, bà không có tiền để nâng cấp nên chỉ làm theo kiểu lấy công sinh lời. Nhiều lần, ông Thiên hối thúc bà nhận đơn đặc hàng lớn nhưng bà nhất định không chịu. Mỗi lần như vậy, vợ chồng lại cãi nhau và Nga lại bị lôi vào chính giữa vì cô chính là nguyên nhân khiến bà Nguyệt quyết định như vậy.

“Tôi đã nói không được rồi cơ mà. Ông mà nhận về nhà. Tôi bỏ đi cho ông vừa lòng. Ông không nhớ năm xưa thần linh đã trừng phạt gia đình ta như thế nào sao? Chẳng tha đầy dọa thân tôi cũng được, nhưng đừng đổ lên đầu các con tôi phải gánh chịu. Ông không nhớ chuyện con Nga hay sao?”

“Chuyện đó chỉ là trùng hợp. Bà cứ nghĩ quẩn rồi không chịu chớp thời cơ để làm ăn. Ai cũng có một thời. Không biết nắm lấy thì sẽ trượt luôn từ đó. Nghèo mạt kiếp. Miếng ăn không lo mà cứ mãi nghĩ vẩn vơ, tin vào những chuyện nhảm nhí...Ngày đó, con Nga nó như vậy là vì...”

Ông Thiên chưa nói hết câu thì đã bị bà Nguyệt trừng mắt khiến ông im bật. Mỗi khi, ai trong gia đình nhắc lại chuyện này, vẻ mặt sắc lạnh và tức giận của bà khiến họ rung sợ và không dám hó hé. Bà đã cấm mọi người trong gia đình không bao giờ được nhắc chuyện này một lần nữa, nhất là trước mặt Nga.

“Ông có im ngay không? Tôi đã cấm không được nói chuyện này nữa rồi mà.”

“Không nói thì thôi, bà làm gì dữ vậy. Vợ mà cứ như là bà nội tôi vậy...”

Bà Nguyệt mặt hầm hầm không nói gì, ngồi bệch xuống nền nhà tiếp tục công việc cắt giấy. Ông Thiên cũng ngồi xuống ngay bên cạnh để cùng làm, miệng vẫn không ngớt cãi nhai.

“Mỗi lần, động tới con gái cưng của bà là bà dựng đứng lên. Còn mấy đứa kia thì sao hả? Không phải con bà à? Bà lo cho con Nga như vậy. Không sợ mấy đứa kia nó so bì và tủi thân hay sao?”

“Nó không là con ông hay sao mà ông suốt ngày day nghiêng nó. Nó đã bắt hạnh như vậy, ông chưa hài lòng hay sao mà còn lôi chuyện cũ ra để nói. Tôi nói rồi, ông muốn đối xử với tôi thế nào cũng được, nhưng không được đối xử với con Nga như vậy...” Bà Nguyệt cao giọng nói, ánh mắt nhìn ông trách cứ.

“Thôi được rồi, tôi sợ bà lắm rồi. Bà muốn làm gì thì làm đi. Có đói, có no thì cũng đừng có gọi tên thằng Thiên này...”

Mỗi lần, hai ông bà gây gổ với nhau. Mấy đứa con lại chui vào phòng ngồi bệch xuống nền nhà cúi đầu lên gối khóc. Đạo này, ông bà gây nhau ngày càng nhiều. Không chuyện tiền bạc thì cũng là chuyện của Nga. Không về chuyện tối say chiều sấn của ông thì cũng là chuyện ông bài bạc thế nào. Kết thúc những tiếng oang oang qua lại, bao giờ, bà Nguyệt cũng rầm rứt khóc, còn ông thì xách xe đạp bỏ đi khỏi nhà vài ngày. Điểm đến để giải tỏa cảnh nghèo túng của ông thường là quán cà phê vỉa hè hoặc là quán nhậu. Đạo gần đây, ông còn có một nơi thú vị khác nữa để đi. Nơi mà ông không còn phải nhìn thấy cảnh nghèo nàn và đói rách ở nhà. Nơi mà ông được thoải mái đầu óc và cung phụng như một ông hoàng.

Tất nhiên, nơi bí mật này, bà Nguyệt và các con ông không bao giờ biết...

Nhan nhân hai bên đường trải nhựa xanh đã nhuộm màu của thời gian, những cửa hàng mọc san sát nhau bày bán la liệt hàng trăm món hàng, tất cả đều được làm từ giấy hết sức tinh xảo và sống động. Từ những mặt hàng truyền thống cơ bản như: quần áo nam nữ, nón, mũ...đến những vật dụng lớn và phức tạp hơn như: nhà lầu, xe hơi, trực thăng... đang được xếp chồng chất, la liệt từ trong cửa hàng ra đến tận lề đường tấp nập người qua lại.

Bà Hạnh Phước, chủ tiệm hàng mã với bảng hiệu lấy từ đích danh của chính mình, đang ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế dựa được làm từ những sợi dây cao su đủ màu sắc, tay cầm chiếc quạt giấy màu tím than đang đưa lên xuống nhịp nhàng, thân hình đầy đặn trong bộ váy dài hoa hoè như váy ngủ, tựa hẳn về phía sau, giọng rôm rả đối đáp với khách mua hàng.

“Cái đó hàng mới về, 50 ngàn một cái nha chị ”

“Chị gói cái này cho tôi ”

Bà Phước tươi cười cảm ơn rồi chào tạm biệt khách hàng. Đôi mắt trông theo dòng người qua lại, từ xa, bà đã nhận ra dáng người cao gầy quen thuộc của bà Nguyệt với gánh hàng mã trĩu nặng trên vai.

Dừng lại trước gian hàng, bà Nguyệt thở phào, gơ tay gạt mấy sợi tóc đang bay lơ phơ trong gió, vài cọng vẫn còn đang dính bết lại trên vàng trắng ướt đầm mồ hôi. Dù trời không còn oi ả, nóng bức mà đã bước sang đông tự bao giờ.

“Khổ thân, thế thằng Nhân đâu?” Bà Phước một tay chóng hông, một tay vẫn cầm quạt đều đều, hỏi giọng quan tâm.

“Ồ, nó đi học rồi, mà cũng có nặng nhọc chi đâu, toàn là giấy thôi mà ” Bà Nguyệt trả lời thoải thác, giọng yếu ớt vì mệt. Người lom khom lấy trong thùng tre những bịch hàng mã đủ màu sắc mới cúng.

“Thế còn ông Thiên?” Bà Phước vẫn cố hỏi thêm dù đã đoán trước được câu trả lời.

Bà Nguyệt cúi gầm mặt không nói gì, chỉ âm ừ cho qua chuyện. Chẳng lẽ lại “vạch áo cho người xem lưng” rằng, chồng bà đang nằm say bí tỉ ở nhà, thì chỉ có “xấu chàng hổ thiếp” mà thôi. Có khi, thiên hạ lại cười chê vào gia đình bà, chỉ tội nghiệp thêm cho bọn trẻ nhà bà. Thôi thì, chuyện mình mình lo, buồn cũng không ai biết, khổ cũng chẳng ai hay.

“Đây là đồ nam nữ, và lá tiền vàng bạc đúng với số lượng chị đặt lần trước. Chị kiểm lại dùm tôi”

“Để ngay cửa đi, lát tôi kiểm ” Bà Phước chỉ tay về hướng cửa chính, nói giọng như ra lệnh.

Sau đó, như sự nhớ ra điều gì, bà nhìn theo dáng người khắc khổ của bà Nguyệt, hỏi giọng hiếu kỳ.

“Nghe nói chị định gả con Nga cho Đài Loan phải không?”

Bà Nguyệt để túi đồ xuống nền gạch bông bóng loáng, người thưng lại. Nga xa nhà đã lâu rồi mà lời đàm tiếu về việc lấy chồng Đài Loan của cô vẫn cứ được nhiều người nhắc đến. Bà không ngờ nhiều người lại biết đến chuyện này. Thật đúng là không gì qua được miệng lưỡi của người đời.

“Làm gì có chuyện đó, Nga nó còn nhỏ mà ” Dù trong lòng không vui, bà vẫn cố cười nhạt phủ nhận

“Nhỏ đâu mà nhỏ, cũng 19, 20 rồi còn gì? Chẳng lẽ, nó mãi ở nhà nắm lấy gấu váy mẹ ”

“Nếu có gả, tôi cũng không muốn gả chồng xa”

“Lấy chồng Đài sướng mà còn đòi gì nữa ?” Bà Phước trề môi, nói giọng khinh khỉnh ra mặt.

Trong thâm tâm của những người cận nghĩ như bà Phước, lấy chồng nước ngoài chính là một sự giải thoát, một sự lột xác và trên hết là một sự đổi đời. Chỉ với một chút nhan sắc hơn người, thân phận nghèo xác xơ có thể trở nên sung sướng, nhân hạ, lại vừa có thể lo cho gia đình ở Việt Nam. Như vậy, còn đòi hỏi gì hơn nữa?

Bà Nguyệt không muốn đôi co thêm làm gì. Bà biết dù có nói gì đi nữa, thì người ta vẫn cố cật cố này nọ. Tất cả cũng chỉ do cái nghèo mà ra. Đôi co gì khi đây là chủ mối của gia đình bà, lẽ lớn tiếng người ta không lấy hàng nữa thì phần thiệt chỉ thuộc về mình. Vì thế, bà nhanh chóng lảng sang chuyện khác.

“Vậy đợt sau, hàng đặt y như cũ hả chị?”

Bà Phước lem lém nhìn bà Nguyệt, biết không thể moi móc thêm thông tin gì được nữa, nên chậm rãi móc trong túi ra ba tờ tiền 100 ngàn thảng bằng chìa về phía bà Nga.

“Tiền đợt này nè”

“Cám ơn chị nhiều.”

Bà Nguyệt cầm tiền, bỏ nhanh vào túi áo bà ba màu đen đã ngả màu. Khi bà định quảy gánh bước đi thì bà Phước đã nhanh miệng gọi lại, tay vẫn quạt liên hồi.

“À....quên. Tôi có chuyện này định hỏi chị.”

“Có chuyện gì thế chị Phước?” Bà Nguyệt rời gánh hàng xuống khỏi vai, bước lại gần hơn chỗ bà Phước đang ngồi.

“Chuyện là vậy. Có một người khách của tôi định đặt một ngôi nhà 3 tầng, diện tích bằng khoảng một cái giường cho người chồng trẻ vừa mới mất. Chị có định làm không?”

Bà Phước đơn đả hỏi, ánh mắt kỳ vọng vào sự đồng ý của bà Nguyệt. Một phần vì lợi nhuận bà có thể nhận từ đơn đặt hàng này. Một phần cũng muốn giúp bà Nguyệt có chút tiền nuôi con.

“Xin lỗi chị. Chắc tôi không nhận đơn đặt hàng này được.” Bà Nguyệt mặt buồn, lắc đầu dứt khoát.

Bà Phước nghe bà Nguyệt từ chối thì thoáng thất vọng nhưng không bắt ngờ. Từ lâu, bà đã biết quy tắc làm việc của bà Nguyệt. Bà không bao giờ nhận những đơn hàng to, khổ lớn. Mặc dù, những đơn đặt hàng như vậy có thể mang đến cho bà một lợi nhuận rất lớn, tốt hơn nhiều so với những bộ đồ cúng nam nữ và vàng bạc đại mà bà vẫn làm hàng ngày.

“Sao chị cứ cố chấp và mê tín dị đoan hoài. Làm thử một lần có chết ai đâu mà sợ. Người ta sẽ trả công hậu hĩnh lắm. Thời gian người ta đề ra cũng rất thông thả. Đến rằm tháng 7 năm sau mới giao hàng nên chị vẫn có thời gian làm những đơn đặt hàng khác. Tại tôi quý chị và biết tài nghệ làm hàng mã của chị nên mới ngỏ lời đó. Chị suy nghĩ lại đi. Khi nào báo tôi cũng được...”

Bà nguyệt lắng tai nghe những quyền lợi mà bà Phước vừa liệt kê với khuôn mặt buồn rầu, không biết biểu lộ của sự tiếc rẻ hay là lảng tránh?

“Tôi biết là vậy. Nhưng cám ơn chị. Tôi không làm đâu. Tôi đã nói từ đầu là không nhận đơn hàng lớn.” Bà Hậu kiên định trong lời nói.

Biết không thể nào lay chuyển được quyết định của bà Nguyệt. Bà Phước đành chào thua. Cho đến tận bây giờ, bà Phước vẫn không tài nào hiểu nổi, vì sao bà Nguyệt lại “dị ứng” với những đơn hàng như thế này. Cho dù nhà có nghèo khổ, thiếu trước hụt sau, bà Nguyệt thà chịu đói chứ không chịu làm. Nhiều lần, bà Phước gặng hỏi nguyên do. Bà Nguyệt chỉ lảng tránh rồi xua tay cứ không chịu bật mí.

Không muốn dây dưa bàn ra bàn vào về vấn đề này với bà Phước. Bà Nguyệt cám ơn rồi vội vàng quảy gánh bước đi. Dáng người lom khom dưới đôi gánh bằng gỗ cũ kĩ. Ánh nắng vàng nhạt của buổi chiều đông chiếu lên đôi vai gầy nhỏ nhắn, bóng nghiêng nghiêng in dấu xuống nền vỉa hè nhấp nhô. Trông khắc khổ, đáng thương đến nao lòng!

Bà Phước tay vẫn quạt đều đều, đưa mắt nhìn theo dáng bà Nguyệt, miệng lẩm bầm vài câu rồi thở dài.

“Cũng bằng tuổi mình, sao mà lại khổ tâm cực xác đến vậy. Nếu chịu gả con Nga cho Đài Loan thì có phải sướng thân hơn không. Đã vậy, lại còn ngang bướng không chịu làm hàng loại lớn để hốt bạc triệu như người ta.” Bà Phước vừa nói vừa thở dài ngán ngẫm.

Đôi khi, con người ta không hẳn là xấu xí, nhưng lại vô tình thốt lên những lời nói thiếu nghĩ suy. Mà không hề biết rằng, sự quan tâm của mình lại mang đến niềm đau cho người khác...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuop-vo>